

YOLCULUK NEREYE HEMŞERİM?

Gülse Birsel

Üçüncü "eserimi" iftiharla takdim ederim!

Her zaman dediğim gibi, "Bir tek şu gülmelerimiz yanımıza kâr kalacak"!

Sadece belki benzerlerini yaşadığımız hikâyeleri okurken değil, yaşamadıklarınız er geç bir gün başınıza geldiğinde de kitabı hatırlayıp eğlenmeye devam edeceksiniz.

Bir yerde "ömür boyu garanti" veriyoruz yani.

Bir yazardan daha ne beklenir artık, ben bilmem!

İÇİNDEKİLER

Başbakanın davetindeydim, inanır mısınız?.....	9
Düğün mevsimi başladı, evlenenlere kolaylıklar!	16
Uykusuzum!.....	21
Ben bir küçük cezveyim!	26
Körolasi Ayşegül Kitap Fuarı'nda!.....	30
Polat Alemdar'la nasıl kanka oldum!.....	34
Hobilerim arasındaaaaa.....	38
Bu Nişantaşı beni bitirecek!.....	41
Şeytan diyor ki, al o matkabı.....	45
Alışverişe çıkan namerttir!.....	50
Soyunma odası psikolojisi!	54
Kadın kuaförü işkenceleri	58
Gevşedim, mayıştım, korkuyorum!.....	62
Taklit çanta operasyonu!.....	66
Yurovüjin Song Kontest!	73
Dans işine de el attım, hayırlısı!.....	78
Aman evladım siyasete bulaşmayın!.....	82
Seksapeli nedir, ne değildir?.....	85
Bir gece, ansızın, arayabilirim! Olmadı mesaj tekerim!	89
"Fıkralar" öldü mü?.....	96
Bikini mevsimi geliyor, kahır başlıyor!.....	100
Cağla Bodrum demekse, ben de Bayrampaşa'ya talibim!.....	104
Tatilin dört hali!.....	108
Türk yaşam tarzının, latil köyü kültürüne yansımaları!	112
Milli animasyonla unutulmaz tatiller!	116
Terörist sivrisinek Nikita!	119
Hayat sigortası is-te-mi-yo-rum!.....	124
Benim balonlarım vardı!	128
Nesli tükenen ev kadını geri kazanma programı!	132
Eyvah misafir geliyor!	137
Kadının yemek derdi!	142
Tekne misafiri olma raconu!	146
Havuz misafiri olma raconu!.....	150
Nerede bende Ege muhabbeti!.....	154
Olimpiyat ruhum var, fiziğim yok!	159
Spor, sanat için midir, halk için mi?!	163
Şöhret olmak acı ister!.....	166
İlk galamdan anılanın!.....	170

YOLCULUK NEREYE HEMŞERİM?

Gülse Birsal

Üçüncü "eserimi" iftiharla takdim ederim!

Her zaman dediğim gibi, "Bir tek şu gülmelerimiz yanımıza kâr kalacak"!

Sadece belki benzerlerini yaşadığınız hikâyeleri okurken değil, yaşamadıklarınız er geç bir gün başınıza geldiğinde de kitabı hatırlayıp eğlenmeye devam edeceksiniz.

Bir yerde "ömür boyu garanti" veriyoruz yani.

Bir yazardan daha ne beklenir artık, ben bilmem!

İÇİNDEKİLER

Başbakanın davetindeydim, inanır mısınız?.....	9
Düğün mevsimi başladı, evlenenlere kolaylıklar!	16
Uykusuzum!.....	21
Ben bir küçük cezveyim!	26
Körolasi Ayşegül Kitap Fuarı'nda!.....	30
Polat Alemdar'la nasıl kanka oldum!.....	34
Hobilerim arasındaaaa.....	38
Bu Nişantaşı beni bitirecek!.....	41
Şeytan diyor ki, al o matkabı.....	45
Alışverişe çıkan namerttir!.....	50
Soyunma odası psikolojisi!	54
Kadın kuaförü işkenceleri	58
Gevşedim, mayıştım, korkuyorum!.....	62
Taklit çanta operasyonu!.....	66
Yurovüjın Song Kontest!	73
Dans işine de el attım, hayırlısı!.....	78

Aman evladım siyasete bulaşmayın!.....	82
Seksapeli nedir, ne değildir?.....	85
Bir gece, ansızın, arayabilirim! Olmadı mesaj tekerim!	89
"Fıkralar" öldü mü?.....	96
Bikini mevsimi geliyor, kahır başlıyor!.....	100
Cağla Bodrum demekse, ben de Bayrampaşa'ya talibim!.....	104
Tatilin dört hali!.....	108
Türk yaşam tarzının, latil köyü kültürüne yansımaları!	112
Milli animasyonla unutulmaz tatiller!	116
Terörist sivrisinek Nikita!	119
Hayat sigortası is-te-mi-yo-rum!.....	124
Benim balonlarım vardı!	128
Nesli tükenen ev kadını geri kazanma programı!	132
Eyvah misafir geliyor!	137
Kadının yemek derdi!	142
Tekne misafiri olma raconu!	146
Havuz misafiri olma raconu!.....	150
Nerede bende Ege muhabbeti!.....	154
Olimpiyat ruhum var, fiziğim yok!	159
Spor, sanat için midir, halk için mi?!	163
Şöhret olmak acı ister!.....	166
ilk galamdan anılanın!.....	170
Vesikalık fotoğraf hakkınızda ne söylüyor!.....	173
Suçlular aramızda, mesela ben!.....	177

"Asrın icadı" Galata'da!.....180

Yolculuk nereye hemşerim?.....184

Yazar Hakkında189

Başbakanın davetindeydim, inanır mısınız?

Topkapı Sarayı'nda veriliyor Tayyip'in partisi! Ayy, yani George'u da günahım kadar sevmem ama, ne yapayım. Fazla bir şey de söyleyemiyorum. Sonuçta işte böyle davetlerde, partilerde karşılaşıyoruz, yani aynı çevrenin insanı-yıZ- Yüz yüze baktığım adam bir yerde, ilişkileri belli bir medeniyet çerçevesinde tutmak lazım. Nihahahahıhahohoh.

Geçtiğimiz hafta arkadaşlarla aramda şöyle tuhaf konuşmalar geçti.

-Akşam ne yapıyorsun? Yollar da kapalı. Yürüyerek gidip bir balık mı yesek?

-Aa, yok ya, bir arkadaşın partisi var, ona gideceğim.

-NATO zirvesinin ortasında parti mi veriyor? Kim bu ya?

-Arkadaş değil de, ahbap diyelim.

-Biz tanıyor muyuz?

-Muhtemelen tanırsınız. Tayyip Erdoğan! Aslında gelen-

leri de tanırsınız, işte George Bush, Tony Blair, Jacques Chirac, Condoleezza Rice, Colin Powell falan. Ehihihihehehi.

Arkadaşları sinirlendirme festivalim dur durak bilmiyor. Eh, görmemiş gazeteci kırk yılda bir, o da "ve eşi" kontenjanından, başbakanın davetine çağırılırsa, olacağı budur. Uzattıkça uzatıyorum:

"Topkapı Sarayı'nda veriliyor parti. Ayy, yani George'u da günahım kadar sevmem ama, ne yapayım. Fazla bir şey de söyleyemiyorum. Sonuçta işte böyle davetlerde, partilerde karşılaşıyoruz, yani aynı çevrenin insanıyız. Yüz 10 yüze baktığım adam bir yerde, ilişkileri belli bir medeniyet çerçevesinde tutmak lazım. Nihahahahıhahohoh."

"SAYIN BAŞBAKAN" MI, "TAYYIP BEY" MI?

Arkadaşlar, durumu ve bütün esprileri kesinlikle anladıklarını ifade edip, "Tamam biz akşam balık yemeye gidiyoruz, orada sıkılırsanız gelin" deyip, benimle olan dostluklarım tekrar gözden geçirmek için telefonu kapatıyorlar!

Evet efendim. NATO zirvesi için Topkapı Sarayı'nda verilen davette ben de vardım.

Şimdi, bu önemli toplantıyla ilgili anılarımı ve dünya barışına yaptığım katkıyı okuyacaksınız!

"Başbakan daveti" deyince, insan bir durup düşünüyor. Ne giymeli, nasıl oturmalı kalkmalı. Olur da Başbakanla, Cum-hurbaşkanı'yla tanıştıysan nasıl hitap etmeli. "Sayın Başbakanım" fazla resmi, azıcık da yalaka mı ne? "Tayyip Bey" desen, o da Başbakan'a değil, apartman yöneticisine hitap eder gibi, hafif laubali. Bırak onu, George Bush gelip sohbet etmek isterse, terbiyesizleşmeden nasıl iki tane laf sokmalı? Hayır zevkle terbiyesizleşilir de, davetliyiz, o da bir yerde misafir, ayıptır.

Elbette bütün bunları düşünmek için çok geç, çünkü zarif

eşim, yılın en önemli davetine gideceğimizi bana aynı gecenin sabahında haber verdiği için, kıyafetti, saçtı baştı, fazla seçeneğim yok.

THE SİYAH ELBİSE!

istanbul'da bütün dükkânlar kapalı olduğu için de, aslında tek seçeneğim var: Gardırobumun karanlık köşelerinde duran, "The siyah elbise" adımı verdiğim, yaklaşık altı yıl önce Amerika'dan, Ralph Lauren'in ucuzluğundan aldığım bir uzun, siyah tuvalet. Yaklaşık 250 dolardı.

Yanımdakiler, "Ayol hem marka, hem indirimde, hem de modası geçmez, yıllarca giyersin, al al al" dedikleri için mırın kırın ederek almıştım. Benim zevkime göre fazla ciddi, sıkıcı, önü kapalı, sırtı açık tuvaleti, şimdiye kadar 20'ye yakın akraba düğünü, resmi davet, açılış, şudur budura giydim. O arkadaşlardan Allah razı olsun!

"The siyah elbise" yine hayatımı kurtaracaktı. Akma da "g.a.g. çekimleri koleksiyonu "nidan, siyah bir gece ayakkabısı, tamam.

Ve fakat? Kuaförüm yasak sınırlarına giriyor muydu ve ben, hayatımın en önemli "partisine"

giderken, saçımı kendim mi yapacaktım? Kimlerle tanışacak, neler yaşayacak, neler yiyecek içecektim?

NÎŞAN BAŞIMLA TOPKAPI SARAYI'NDAYIM!

Kıyafeti hallettik, ya saç? Biraz derli toplu olmalı, "Ben bu davetlere çok gittim, aklıbaşmda bir insanım" demeli. Hatta "Bakın, Türkiye modern bir ülke, saç stilleri konusunda ok-kadar trendy bir memleketiz ki, Batı Avrupa'yı aratmayız,

binaenaleyh Türk kuaförü zeki, çevik ve çalışkandır" mesajı verirken, bir yandan da "Ancak ben manken çanken de değilim, yani şu kâkülün oynamadan, sakın sakın aşağı düşüşünden, bu davete ne kadar uygun düştüğüm, fevkalade saygıdeğer biri olduğum da belli herhalde" cümlesini de ufaktan ifade etmeli!

Hayatımın en ciddi saçını yaptırmak için Ulus'taki Cozy'nin yolundayım. Havalı kuaförüm Ertan, ki öncelikle kendisine şans diliyorum, şimdiye kadar bana muhtelif punk 22 havalı modeller, dağınık ama toplu saçlar denemiş, onları teklif ediyor. "Yok," diyorum, "bu sefer daha ağırbaşlı

bir şey lazım herhalde"!

"Nişan başı mı yapalım yani?" diye sırıttıyor. Bense o güne kadar nişan başı, düğün başı, ya da herhangi bir "baş" ya da topuz yaptırmadığımı fark ediyorum. Düğün gününde büe, saçını "Doğal olsun haaa" diye diye fönletip, makyajını kendisi yapıp giden biri olarak, Türk kadınlarının yüzkarasıyım. Ve fakat, "o gün, bu gündür" diye düşünüp, şahane bir "baş" yaptırıyorum. Veya "kelle" de diyebiliriz!

Oradan kâküller, buradan perçemler, arkası kalıp gibi... Ertan intiharın eşiğinde! Haftaya saçımı ne zamandır arzu ettiği gibi kısacık kesmesi konusunda kendisine söz vererek, bölgeden kaçarak uzaklaşıyorum!

Evdeyim. "The siyah elbise"yi giymiş, "modaya uygun fakat klasik", "gösterişli ama dikkat çekmeden alımlı" makyajımı, ya da bu amaçlarla yaptığım badanayı inceliyorum. Topuzum, siyah elbisem ve kırmızı rujumla, "Demek 40 yaşında böyle bir şey olacağım" diye düşünüyorum.

Ancaak, büyük panik! Aynadaki görüntüde, aniden küçük bir şokla "Sen zıpırın tekisin, kimseyi kandıramazsın" diye bağırın bir detayla karşılaşıyorum: Tamamen unutmuştum ama kolumda kocaman bir tatil dövmesi var!

Şöyle bilezik gibi, kıvrımlı mıvrımh. Yılan mı deseem, dikenli tel mi deseem, dikenli yılan mı deseem, öyle bir şey. "Git bir 'rock bar'da takıl kızım, senin Başbakan davetinde ne işin var" diye bağırıyor!

Ancak davetin başlamasına yarım saat var ve zarif eşim tedirgin bir gülümsemeye arada aynanın yanına gelip, hiçbir şey söylemeden geri gidiyor! Üstelik bu hareketi üç dakikada bir tekrarladığı için, dövmeyle birtakım kimyasallar marifetiyle çıkarmayı denemiyorum bile!

Çaresiz, davetteki, yüzlerce insanın arasında tek dövmeli olarak, Türkiye'nin kültür mozaiğine katkıda bulunmak üzere, çantamı alıyorum ve yola çıkıyoruz.

istanbul, annemin anlattığı eski İstanbul tadında. "Bu Dol-mabahçe'den beş dakikada bir araba geçerdi" der hep. Aynen öyle. Topkapı Sarayı'na doğru trafik sıkışıyor. Arka arkaya makam arabaları ve bu arabalardan sarkan üçer dörder koruma! Trafik yavaşlayınca hemen arabadan adayıp, yan tarafta, arabayı tutarak yürümeye başlıyorlar. Hepsi siyah takım elbiseli ve siyah güneş gözlüklü. Başka da güneş gözlüğü takan yok zaten. "24" dizisinde gibiyim! N'ABER

BAKANIM YA? Davet Divan Meydanı'nda, ve oraya kadar, kırmızı halı üzerinde, uzun, zevkli bir yürüyüş var. Her partide olduğu gibi girişte tanıdıklarla karşılaşıyoruz. Ali Babacan ve eşi efendim! Tanıdıklar yani! Bakanlar mekanlar işte, benim çevrem böyle yani!

Benim kimseyi tanıdığım falan yok tabii, yine eş durumundan tanır gibi yapıyorum.

Televizyondan tanıyorum, o yani!

Bir de tabii, kumbaralar hakkında yazdığım yazıyla ilgili hayatımda beni ilk aratan Bakan'dır kendisi. Bir gün Sabah gazetesinden arayıp "Seni Ali Babacan arıyor, yazınla ilgili teşekkür edecekmiş" dediler. Ben de "Hadi ya? Canım siz giderken biz geliyorduk, hadi bakayım, şu anda öteki hatta Madon-na bekliyor, kapatıyorum" falan yapmıştım. Meğer doğruymuş!

Yani, Babacan yazımı okumuş, enflasyon düştüğü için ve artık para eski değerine kavuştuğu için, tekrar kumbaralar çıkacağı için falan beni aratmış.

Ancak bende iş yok ki! Protokol sohbetleri yapamıyorum. Mayam laubali galiba! Başka gazeteci olsa buradan yakalar, bakanla bir fotoğraf çektirir, birinci sayfaya bastırır, "Bakan yazım hakkında şunu dedi" der, ahbap olur, hatta manşet çı-kanr, ne bileyim.

Bense adamla yan yana uzun bir yolda yürüyorum ve soh- beti bakan açıyor! "Evet o yazı, tasarruf alışkanlığını tekrar kazandırma açısından" falan diye güzel bir şeyler söylüyor. Ya ben ne diyorum?

"Teşekkür ederim sayın Bakanım, yanımda teybim var, açayım, şu yol boşa gitmesin, bir iki sorum var"?

"Ben de o amaçla yazmıştım Ali Bey, 'kumbara dönemi geri dönüyor' diyebilir miyiz? Hatta bunu manşet yapsak, siz söylemişsiniz gibi, izin verir misiniz?"? Böyle şeyler söylüyor muyum? Hayır.

Aklıma geliyor da, ohoo, şimdi kim uğraşacak!

Şöyle diyorum ağız alışkanlığıyla:

"Ha evet, komik yazıydı di mi? Ee sizde ne var ne yok yav?"

Ne diyecek Bakan bu soruya karşılık? "İyidir be, büyüme yüksek çıktı, cool bi durum oldu yani"

mi diyecek? Neyse ki Babacan'ın eşi Avrupa Yakası seyircilerinden de, yol boyunca "beyler konuşurken", benim açımdan da durumu kurtaracak bir sohbet açılıyor böylece. Görüldüğü

kadarıyla, davette de bir kişiye yedi koruma falan düşüyor. Her milletten, telsizli, şüpheli bakışlı

bir sürü adam ve kadın. Colin Powell'ı görüyorum. Sonra Condoleezza Rice'la birbirimize gülümsüyoruz.

Başbakan, Bush ve diğer önemli misafirler tam saatinde gelip en öne oturmuşlar. Biz yine dövme krizi yüzünden geç kalmışız yani.

Sonsuza kadar sürececek bir konser başlıyor! Konser boyunca ikram falan yok. Mehter, caz, klasik Türk Sanat Müziği, perküsyon, hatta halk türküleri, nefis müzik. Fakat susuzluktan ölüyorum.

Diğer misafirleri de merak ediyorum. Konser saat ona doğru bitiyor ve ben nişan başımın cazibesine rağmen bir yudum su alabilmiş değilim! Etraf Başbakan ve Bakan kaynıyor. Herkese

"Eee, siz kız tarafı mısınız, erkek mi?" esprisini yapmaktan sıkılıp, yemeğe oturuyorum. Mönü

nefis.

Zannederim politikacılardan bir "muhit" yaptım kendime. Artık sık sık görüşürüz diye tahmin ediyorum! Fakat bundan sonraki davete mataramla gideceğim!

Yalnız o sinir Bush beni görmezlikten geldi, iyice kıl oldum. Bir dahaki sefere ben de ona aynısını yapacağım, görür gününü... Kimsin ki sen be? Allah Allaah.

Düğün mevsimi başladı, evlenenlere kolaylıklar!

Düğüne, gelin ve damadın, patlayan flaşlar, göklerine sıkılmış video kamera ışıklan ve genellikle sanki bir cinayet seyredecekmişiz gibi "Carmina Burana" gibi tüyler ürpertici, iç kıyıcı bir parçayla salona girmeleriyle start verilir. Tecrübeli bir sahne sanatçısı için bile heyecanlı bir andır. Zaten aylardır gerilmiş gençlerse, en romantik gecelerine tir tir titreyerek başlarlar!

Uzun ve dergicilikten televizyona, her boyayı boyadığım medya kariyerimde, bir noktada bir

"Gelin" dergisi çıkarttığımı biliyor muydunuz?

Gariptir, ama gerçektir. Kendi gelinliğini iki saat içinde seçip alan bendeniz, senede dört defa, bir ofise kapanıp, "çikolata kaplı nikâh şekerleri", "en iyi kır düğünü mekânları", "davetiye zarfının üzerini yazmak için nereden kaligraf bulunur", hatta "gelinin hediye takıları toplayacağı kıro takı

ke-

sesinin modem versiyonu nasıl yaptırılır, gelin takı topladığını nasıl çaktırmaz" gibi hususlarla uğraşırdım!

Kendi düğünümde duvak kullanmadım. "Duvak" konseptini "sıradan" bulduğum ve çok havalı, mülhiş, eşsiz bir insan olduğum için, saçıma beyaz çiçeklerden bir taç taktım!

Ancak derginin dördüncü sayışma gelindiğinde, mecburen duvak modelleri konusunda ansiklopedi çıkaracak derinlikte bilgiye sahiptim!

Kaderin bir cilvesidir. Zaten hayatımın her döneminde, sık sık, yukarıdan, en az benim kadar gülmeceye meraklı ve kara mizah seven birisinin veya birilerinin, beni seyredip, olan bitene püskürerek güldüğünü düşünürüm!

Neyse konumuza gelelim.

Düğün dediğin, sonuçta, iki kişinin, iyimser bakış açısıyla uzun bir zaman birliktelik sürdüreceklerini, resmi olarak açıklamalarıdır! Sevinen olur, sinirlenen olur. Gelinin/damadın eski sevgilisi/nişanlısı takımından intihara teşebbüs eden, dünürlerden gelini/damadı beğenmeyip bunalıma giren olabilir. Ama resmi tavır, herkesin mutluluktan patlarcasına gü-lümsemesidir! Bu vesileyle bir gece toplanılır. Yenir, içilir, çalgı çalınır, hopfanır, zıplanır, toplu hâlde sevinilir.

Olay bu kadar basit ve sıradandır aslında. Yani istatistiki olarak tamamen kafadan atmama rağmen,

herhalde dünyadaki 10 insandan 8'inin falan başına ya gelmiştir ya gelecektir!

Da... İş başka yerlere varmıştır, endüstri olmuştur günümüzde. Boşuna mı dergisini çıkardık? Ve endüstri hâline gelen her duygusal olay gibi, bakınız Anneler Günü, bakınız Sevgililer Günü, düğünlerin de tadı kaçmıştır bana sorarsanız. Özellikle İstanbul'un metropol düğünlerinin.

Düğüne, gelin ve damadın, patlayan flaşlar, gözlerine sıkılmış video kamera ışıkları ve genellikle sanki bir cinayet seyredecekmişiz gibi "Carmina Burana" gibi tüyler ürpertici, iç kıyıcı bir parçayla salona girmeleriyle start verilir! Tecrübeli bir sahne sanatçısı için bile heyecanlı bir andır. Zaten aylardır gerilmiş gençlerse, en romantik gecelerine tir tir titreyerek başlarlar!

Güya senin geçendir. Yalan! Senden başka herkesin gecesi-dir, senin içinse maymunluk olacaktır! Rahatsız kıyafetler içinde, oradan oraya sürüklenerek saatlerce, çoğunu tanımadığın insanların elini sıkılmak için bulunmaz bir fırsattır. Gönlünce eğlenebilirsin!

Düğün, özellikle kalabahksa, evlenen talihsiz çift için uzun ve yorucu bir mesaidir. Hatta düğünleri sırasında herkes yiyip içip, dans edip eğlenirken, kendileri iki lokma yemek yemeye vakit bulamayıp açlıktan tansiyonu düşen gelinler tanıyorum! Şaka değil.

Nikâh esnasında, gelin ve damattan, yüzlerce göz üzerlerine dikilmişken, milyonlarca kez yapılmış ayağına basma esprisini tekrarlamaları beklenir. Ne yazık ki, en az elli yıldır yapılagelmiş bir şakayı, evirip çevirip, gerçekten komik hâle getirmek, "Ayağına bas hohoho"

diyen münasebetsiz konuğa nükteli bir hareketle (ve elbette terbiye sınırları dahilinde kalarak!) cevap verebilmek, tecrübeli bir mizahçı için bile neredeyse imkânsızdır. Çiçeği burnunda gariban çift ne yapsın?

O esnada karşısında durmuş seyreden kalabalıktan bir adet samimi kikirdeme, bir içten kahkaha alabilmek için 50 saniyelik karısının/kocasının ayağına tekme atanları, onu azarlayanları, ne seviyesiz espriler yapanları gördüm ben! Kolay mı? Seyirci maymun eder adamı! Ah gösteri dünyası!

Nikâhtan sonra öpüşme hususu, zaten karışık bir konudur. Medeniyetler çatışması, yenilik-gelenek çarpışması daha evlilik başlamadan kendini gösterir.

Haldur huldur dudaktan ateşli bir öpüşmeye girsen, az önce resmen nikâhlandığırn unutan kız tarafından rnaço akrabaların alkolün de etkisiyle, damada gerdek gecesini nasip etmemeleri ihtimali var! Yabancı

dizilerin öpüşme sahnelerinde televizyon seyreden çocuklarının gözlerini kapatan bir toplumuz ne de olsa. Hiçbir şey olmasa bir kısım akraba ve komşulardan "Ne gereği var? Ayıp şey! Hayır evleri de var, iki üç saat bekleyemediler mi, çiğlik canım!" yorumları illaki gelecektir.

Yanaktan öpüşsen, e ne o öyle komşunun kuzenini öper gibi, "Ne haberler ya?" tadında. Daha vahimi, ben beden alışkanlığı olarak el sıkışarak iki yanaktan öpenlere bile rastla-dun o kafa karışıklığında! "İyi bir anlaşma oldu, taraflar için hayırlı olsun, işbu protokolde doğacak anlaşmazlıklarda İstanbul mahkemeleri yetkili olacaktır" dercesine! Ki belki de en doğrusu bu mudur ki?!

Daha önce provası yapılmış, dudaktan, ama küçücük, bir saniyelik, masum bir öpücük deseen, böyle bir gece için fazla "Holywood aile filmi"!

-Steve, sevgilim, çocukları okuldan sen alacaksın değil mi? Akşama da Jim'le Sandy'nin barbekü partiisini unutma sakın!

-Peki balım, ben işe gidiyorum, muç!

Bu diyalogdaki "muç" gibi bir öpücük yani. Halbuki belki ilişkinizin en önemli öpücüğü!

Hiçbirini yapmayıp gelini ulvi bir havayla alından öpen damatlara ise "Daha birinci dakikadan aşk, ihtiras bitti işte" gözüyle bakarım hep. Ne bileyim. Seni alnından öpen birine artık bir daha terbiyesiz fikra bile anlatamazsın, bırak başka şeyleri. Utanır insan!

Düğünün finalinde de, sanki bütün gece süren işkence yetmemiş gibi, pasta kesme merasimi vardır.

Gelinle damadın, dev döner bıçağını alıp, yedi katlı pastayı, dost düşman seyrederken, ortak bir tek hareketle, birbirini hacamat etme tehlikesini hiçe sayarak, alt alta kesmesi âdettendir!

Bununla da bitmez, elinde çatalla birbirine pasta yedirme mecburiyeti vardır. Öyle müthiş bir zamanlama tutturmaları lazımdır ki gençlerin o anda, karşıdakinin uzattığı pastayı ağızla yakalamaya çalışırken, çatalı da karşı tarafın ağızına batırma! Bir ömür geçecek, yaralanmayla başlamasın! Dikkat edin, pasta yedirirken, gelinle damadın pasta miktarları da birbirine uymaz.

Herkes kendine uygun büyüklükte bir lokma almış çatala tabii. Aslan gibi, iştahlı damat lüp diye yutarken, onun kendine göre hazırladığı kocaman lokmayı gelin yuta-maz! O pasta, ağızda büyürken ve aynı zamanda rujunu da bozarken, gelin nazik "Ay ilahi Remzi" hareketleriyle, etrafa mahcup ve mecburi gülücükler saçarak ki, acıklıdır!

İşkence bununla kalır mı? Yooo.

Akrobasi sürer. Kolları birbirine geçirerek şampanya içme hareketi vardır mesela. Ki bence, kesin, yıllar önce, kafası iyi bir sadıç tarafından muhteşem bir fikir olarak lanse edilip, zaten canı

sıkılan misafirler tarafından da tezahüratla kabul görmüştür! (Hatta sarhoş sadıç "Hadi sen kolunu şjööle yap, kız da kolunu bööyle yapjısın, bakalım dökmeden içebiliyoju-nusz muj?" demiştir bence ve çifti kaderleriyle başbaşa bırakıp, sendeleyerek, bu sefer kafasında içki bardağını

taşıyarak dans edip edemeyeceğini görmek için piste fırlamıştır!) Asla tango yapmamış ve yapmayacak, hatta slow dans bile bilmeyen bir jenerasyona mensup çiftin tango yapmaları beklentisi, hatta zorunluluğu vardır!

Akraba çoluk çocuğuyla dans etme mecburiyetini, bütün uyarılara rağmen, müthiş bir espriymişçesine DJ'e ataların geldiği yörenin geleneksel parçalarını, göbek havası, hatta Roman ezgileri çaldırıp oynayan amca ve eniştelere saymıyorum bile bakın!

Evlenme mevsimi açıldı efendim.

Düğünü atlatın, gerisi kolay!

Uykusuzum!

Uykuya dalmamak için her türlü numarayı yapan, dayanıklı bir vücut, gevşeyemeyen kaslar, gergin bir sinir sistemi, yavaşlayamayan bir beyin var! İş var, güç var, sorumluluklar var, geceleri aniden hoplayıp zıplamaya başlayan bir hayalgücü var. Bu kadar uğraşın arasında gel de uyu!

Özel bir sebebi yok. Çocukluğumdan, hatta bebekliğimden beri böyleyim.

Annemin doğduğumdan beri benden en büyük şikâyetidir "uykusuzluk". "Bu bebek iyi yiyor, fakat sabaha kadar uyu-muyor"dan, "Çok çalışkan çocuk, ama akşam yatmak, sabah kalkmak bilmiyor, okula gönderemiyoruz"a uzanan, yıllar boyu süren bir alışkanlık.

Bedenim, bebekliğimden beri, gece ikiden önce uykuya dalınmasını, sabah ondan, hatta on birden önce kalkılmasını! manasız buluyor!

Zaten uykuya dalmamak için her türlü numarayı yapan, dayanıklı bir vücut, gevşeyemeyen kaslar, gergin bir sinir sistemi, yavaşlayamayan bir beyin var! İş var, güç var, sorumluluklar var, geceleri aniden hoplayıp zıplamaya başlayan bir hayalgücü var. Bu kadar uğraşın arasında gel de uyu!

Özellikle yaz tatilleri benim için her zaman daha iyi dönemlerdir. Yüzdüğüm, yürüdüğüm, fiziksel olarak yorulduğum ve ertesi güne yapılacak şeyleri düşünmediğim için, yattıktan en geç

bir saat sonra uykuya dalarım. Şaşırmayın, bu benim için müthiş bir skordur! Normal dönemlerde, yatağa yatıp, en az iki saat yapılacak işleri düşünen, düş kuran, plan yapan, heyecanlanan, sinirlenen, uyumaya çalışan, uyuyama-ymca kızan, tekrar bir şeyler düşünen, en sonunda vücudun yorgunluğundan mütevellit, sızan bir beynim var!

Ancak aynı beyin, sabah erken uyandırıldığında, geceki enerji belirtilerinden hiçbirini göstermiyor!

Sabahın ikisinde kendi çapında Oscar'lık, Altın Palmiye'lik senaryolar bulan, karakterler yaratan, hatta daha hikâyenin sonunu getirmeden Oscar töreninin hayalini kurmaya başlayan, oradan oraya atlayarak gezinen, C vitamini iğnesi yemiş-çesine enerji patlamaları yaşayan beynim, sabah saatlerinde ise bir kahve yaparken bile türlü zorluk içinde: Su ısıtıcısının çalıştırılmasına bakan bölge uykuda, süt miktarına karar veren bölge akşamdan kalma, mutfakta kaşığın bulunduğu çekmeceyi hatırlayacak hücreler zaten felç! Loblar birbirine "Abi sen bak şuna, ben perişanım"

pasları atıp duruyorlar, sütlü kahve ortada kalıyor, kaşksız ve sütsüz!

Adımı söyleyemeyecek durumlardayım!

On on buçuğa kadar uykuda gezinen bir hâl hâkim üstümde. Arka arkaya kahve mahve derken, öğlene doğru, insana yakışır hareketler yapmaya, nispeten manalı laflar etmeye başlıyorum!

Ne yazık ki, hayat tarzım, düzenli bir uyku sistemi kurma-

ya müsait değil. Haftanın üç günü, akşama kadar ilham gelmesini bekleyip, sabah üçe dörde kadar yazıyorum. Maalesef diğer günlerde sabah dokuz buçukta sette olmam gerekiyor.

Yani zaten uykusuz bünye, "Haftada üç gün sabah dörde kadar cin gibi ol, diğer günler geceyarısı rüya görmeye başla" dendiğinde, beklendiği gibi nanik yapıyor!

Bir gün tepem attı, eczaneye gidip, olabilecek en hafif uyku ilacını istedim. Elime bir hap verip, "işe yaramazsa iki tane alın" dediler.

Pazar gecesi bir tane atıp mışıl mışıl uyudum. Pazartesi günü yaptığımız çekimleri, bir sis perdesinin arkasından, başka bir insan olarak seyrettim! "Ne güzel diziymiş. Türk dizisi mi?

Şişman çocuk çok komik!"1 gibilerinden.

Salı günü, bu dizide oynadığımı fark ettim, ancak kendi yazdığım esprileri anlamıyordum!

Çarşamba günü akşama doğru kendime gelir gibi oldum!

Kimisi "Ben o ilaçtan iki tane atıyorum, sabaha kadar oturuyorum" diyor! Demek benden beterleri var!

Ama uyku ilaçlarının bana göre olmadığı böylece anlamış oldum.

Bunun üzerine, zarif eşim, özellikle Amerika'da bir furya olan, "uyuma kasetlerinden" hediye etti bana!

Önce sakın sesli bir adam, gevşemenin özel bir durum değil, vücudun normal hâli olduğunu anlatıyor (pöh!). Sonra on defa nefes aldırıp, verdiriyor. Her nefes verişte güya gevşemek üzere.

Ardından uzaklardan bir sitar sesi gelmeye başlarken, adam iyice ruhanileşmiş, tıslayan sesiyle, şöyle diyor: "Bir deniz kıyısındasınız. O sizin plajınız. Karşınızda okyanus. Issız bir ada burası.

Hamaktasınız. Gevşeyin."!

Gevşemek ne kelime. Beni alıyor mu bir düşünce!

Bu ada nerede? Ben niye yalnız kaldım? Hangi manyak beni buraya atıp kaçtı? Tuvalet var mı?

Su işi ne olacak? Bir kayık yapıp kaçmalı. Üzerimde ne var? Akşamları soğuk olur mu? (Derken hamak sırtıma batmaya başlıyor!) Akşama bir yatak yapmak lazım. (Ortopedik yastığım yok, hamakta uyumaktan boyun ağrılarım başlarsa yandık!) Vahşi hayvan var mıdır?

Olmasa bile bönü böcek olur, amaaan, yandık ha! Pekiye, işi iyi tarafından göreyim. Ünce bir ev

yaparım, şöyle bir oda bir salon. Adanın mülkü ben mi acaba?! Aslında misafir gelirse diye, eve iki oda koymalı. Ama yatıya misafir gelecekse banyoları da çift yapmak lazım! Açık duş

yapsak, şöyle plajda? Hem otantik olur, hem su giderini düşünmem. Ya yağmur yağarsa? Amaan, yağmur yağarsa zaten bütün ada duş olur. Peki de ben misafire ne yedirip içiririm? Öfff, adada bile huzur yok be!

Uyuyabilirsen uyu! Sabaha kadar cebelleşiyorum!

Evliliğimizin ilk yıllarında, yine zarif eşimin fikri olarak, "ses makinelerini" denemiştik. Küçük, ışıklı bir aygıt. Seslerden ses beğeniyorsun, alet renkli ışıklar eşliğinde çalışıyor: Okyanusta dalga sesi, ağustosböcekleri, yağmur sesi, hatta kalp atışı sesi! Demek anne karnından beri şöyle rahat bir uyku uyuyamayıp, o günlere dönmek isteyenler bile var. Kalp alışı sesiymiş! Benim en gıcık olduğumsa ağustosböceği sesiydi doğrusu. Gece gece, sanki herif eve girmiş gibi! Ay bir de çirkindir ki ağustosböceği, hiç gördünüz mü? Çekirgenin sıskası! Gel de uyu! Yüzüme gözüme zıplar diye hoplayıp hoplayıp uyanıyordum!

Uykusuzluk, hepimizin derdi aslında. Bu kasetlerden, makinelerden, baplardan etrafta o kadar çok var ki. Millet, hatta dünya insanları olarak gevşeyemiyoruz!

Sebebi bana göre çok basit.

Yine içgüdülerle, evrimle açıklamakta fayda var. Nasıl ki çok yemek yiyen, bu sayede hayatta kalmış oburların torunla-rıysak, iştahsızlar yüzyıllar boyu kıtlıklarda süindiyse, bence gece gözüne uyku girmemiş, bu sayede tehlikeler ve vahşi hayvanlardan korunmuş olan uykusuzların devamımız biz!

"Başımla yastık arasında on santim varken dalarım" diyenler, mamutların zamanında horul horul uyurken, uçan dinozorlara falan yem olmuşlar kesin! "Dönüp durdum sabaha kadar, vaflahi gözümü kırpmadım"çılarsa en küçük "çıt"ta yerlerinden zıpladıkları için nesilleri devam ettirebilmişler!

Simdi atalarımız yüzünden sürünüp, kendimizi kasetlere, ilaçlara, koyun saymaya, şuna buna veriyoruz, o ayrı.

Bu teorim de bilim dünyasına bir armağanım olsun!

25

Ben bir küçük cezveyim!

80'li yılların sonunda, evimize ilk "espresso-capuccino" makinesinin geldiğini hatırlıyorum. Bu kahveler yeni moda olmuştu. Almanya'dan bir aile dostunun getirdiği makine, duvara monte edilen tiptendi nedense. Köpüklü bir sütlü kahve için, matkaplarla duvar delindi, elektrik çekildi, bayağı bir tadilat yapıldı mutfakta! Ancak aleti çözmek zordu. Hayır, espresso'yu halletmiştik, capuccino'da takılıyorduk!

Biliyorsunuz. Türk kahvesinin makinesi çıktı.

Yanılmıyorsam, bu konuya ilk kez birkaç yıl önce değinmişim.

Türk kahvesi yapmayan, yemekten sonra "Kahve istiyorum" deyince, "Espresso, capuccino, macchiato?" diye cevap veren restoranlara kılını!

Zannediyorum, şöyle bir ifade kullanmışım: "Eğer cezvey-le yapmak zor geliyorsa, pazarda makinesi satılıyor. Üç kuruş. Fişe sokuyorsun, on saniyede kahve hazır"!

Bahsettiğim, yeni çıkan havalı makineden değildi tabii.

Bir "Türk buluşu"ydu.

Büyükçe bir cezve düşünün, ama plastikten. Dibinde metal bir bölüm var, kabloyla fişe takılıyor.

Bu kadar!

Fişe sokar sokmaz, tehlikeli bir "fıkıııııııııı" sesiyle zangırdamaya başlıyor. Kablo, cezve, hepsi tezgâhın üzerinde 10-15 santim kadar hareket ediyorlar. Zaten kısa sürede kahve fokurdamaya başladığından, o anda fişi çekmek lazım. Kahveler hazır, afiyet olsun!

Zannediyorum, elektroşok metoduyla, son derece lezzetli ve köpüklü kahveler hazırlanıyor!

Yalnız bu esnada tezgâhın ıslak olmaması, cezveye veya kabloya dokunulmaması, hatta ne olur ne olmaz, yalıtkan plastik terlikler giyilmesi tavsiye edilir! Hatta hatta, makine belki yanında plastik terliklerle birlikte satılmalı!

Ancak tabii, bu Türk teknoloji harikasını beş milyon civarı bir ödeme karşılığında elde edebiliyorsunuz. Dağıtım da mühim tabii. Bütün semt pazarlarında, bakkal çakkalda, "Türk usulü

kahve makineniz hazır"! Bu arada aynı makinede su da ısıtıldığını söyleyeyim! Çok amaçlı yani.

Bilemiyorum böyle parlak ve hesaplı bir ürünle, yeni çıkan gelişmiş, şık makine rekabet edebilir mi?!

80'li yılların sonunda, evimize ilk "espresso-capuccino" makinesinin geldiğini hatırlıyorum. Bu kahveler yeni moda olmuştu.

Almanya'dan bir aile dostunun getirdiği makine, duvara monte edilen tiptendi nedense. Köpüklü

bir sütlü kahve için, matkaplarla duvar delindi, elektrik çekildi, bayağı bir tadilat yapıldı

mutfakta!

Ancak aleti çözmek zordu. Hayır, espresso'yu halletmiştik, capuccino'da takılıyorduk!

21

Kahve gözüne kahveyi, su gözüne suyu koydun. Aletin ısınmasını bekle. Fincanın dibine sütü

koydun, makinenin hava üfleyen ucunu süütün içine sokup köpürtmen gerekiyor. Fakat bu uç kah su salıyor, kâh sütü köpürtmüyor, köpürtürse ısıtmıyor. Sütü cezvede ısıtıp, aletle köpürtsen, esp-resso'yu ayrıca yapıp karıştırırsan, e o zaman ne anladım ben makineden? Bazen de sütü köpürüyor ama, fincana koyana kadar sönüyor! Ve bizim capuccino'lar hiç capuccino'ya benzemiyor!

Bununla da bitmiyor. Sütü köpürtürken tezgâha, duvarlara sıçırıyor. Her denemeden sonra temizlik yapılıyor!

Annem söylenip duruyor: "Bir uyduruk sütlü kahve için mutfağımı yıktırdınız, etraf leş oldu. Bak yapamıyorsunuz bile" diye!

Ağabeyim kafaya koymuş, başaracak. İnat ve sabırla deniyor. Hepimiz inancımızı yitirdikçe, o sütü ayrı, suyu ayn ısıtıp, çeşitli karışımlar deneyip, ortaya çıkan sonuçları, salona gelip hüpürdete hüpürdete içiyor ki, "Vay be, çocuk çözdü" densin. Çünkü o makineyi ısmarlayan kendisi!

Ama bir noktada o da pes etti. Hep birlikte şu sonuca vardık: "Türk sütleri yeterince yağlı olmadığı için, köpürmü-yor. Yani sütü standartlarımız capuccino'ya uygun değil"!

Kutu sütleri terk edip mahallenin sütüçüsüyle anlaştık! Tuhaf bir durumdu, capuccino yapmak için geleneklere geri dönmek!

Ancak tam yağlı, kaymaklı koyun sütlerinde de durum değişmedi. Krema alıp süte karıştırdık, hiç olmadı.

Bu durumdan birkaç ay sonra da "hazır capuccino'lar" çıktı. Hani sıcak suya karıştırıp içtiğin paketler!

O duvara monte edilmiş kahve makinesi de, uzun yıllar mutfakta bir modern heykel, bir dekorasyon objesi olarak görev yaptı! Çıkartsaydık duvar delikli kalacaktı zira!

Her zaman Türk kahvesini tek geçerim. Hele cezve kah-

vesi olursa. Bir de mangalın üzerinde ağır ağır yapılırsa. Yeni makineyi denemedim ama iyi yapıyorsa kabulümdür. Şu aralar evde tercih ettiğim aletse, yukarıda anlattığım, plastik, Türk buluşu olandır.

Köpüklü bir kahve, biraz tehlikeye değer!

Körolası Ayşegül Kitap Fuarı'nda!

Hayatımın en büyük hayal kırıklığı, o körolası Ayşegül yüzünden! Ayşegül Vapurda'yi

okumuşum. Ayşegül, tabii aslen Fransız'- Vapur dedikleri de bildiğiniz translatlantific. Ayşegül denen sosyetik kız çocuğu Aşk Gemisi'yle seyahat ediyor yani! Yaz gelmiş, annemler dedi ki."

"Erdek'e tatile gideceğiz, vapura bineceğiz"! Havalara uçtum. Ne hayaller kuruyorum.

"Ayşegül'ünki gibi kamaram olacak, havuzda da yüzerim, oooh" diye. Bir gittik ki, elbette enayi bir arabalı vapur! Otobüs gibilerinde oturuyorsun, çay içiyorsun, bitti. Günlerce surat astım!

Son yıllarda yapılan en büyük iltifat: "Çocuğumuz sizin sayenizde kitap okumaya başladı"!

Hatta: "Kitabınızda geçen falanca kelimenin anlamını sordu bize"!

Allahım ne kadar seviniyorum anlatamam.

Sabi, edebiyat klasiklerinden, ne bileyim çocuk kitaplarından sıkılmış besbelli, g.a.g.'da, Avrupa Yakası'nda seyrettiği kadının anlattıklarıyla ilgilenmiş.

Kırk yılda bir kendisi para verip kitap almış. Sonra da hoşuna gitmiş, gülmüş eğlenmiş, elinden bırakmamış.

Anne baba mest.

Belki bu bir vesile olur, böyle başlayıp, başka kitaplara geçer ümidi içindeler.

Ben, herkesten çok ümit ediyorum. Zira bana e-posta gönderen, mektup yazan 20 yaş altı okuyucu ve izleyicinin Türkçesi, üçüncü yabancı dil düzeyinde!

Ben o yaşlarda tamamen sıkıntıdan kitaplara sarmıştım!

ilkokullar şimdikinden daha rahattı. Ne bileyim, son sınıfa kadar kolej sınavı stresi falan yoktu. E ailede tek çocuk sensin. Senden sonraki, 13 yaş büyük ablan ve üniversitede! "Gel Barbie oynayalım" mı diyeceksin?

"Tekne kazıntı"larının kaderidir bu. Tek çocuk gibi, biraz yalnız büyümek. Yaz ayları dışında bir "sokak çocukluğu" hayatım da yoktu. Televizyon kanalı desen, bir tane, o da akşam yedide yayına başlıyor. Bilgisayar, zaten "O ne ki?" aşamasında.

Ne yapacaksın? Ya patlayacaksın, ya da her üç günde bir, bir kitap bitireceksin.

Önce hangi kitapla başladım bilmiyorum. Zannedirim Ayşegül serisini "okur gibi yapmak"la girmişim konuya. Ayşegül Vapurda, Ayşegül Sirk Cambazı falan. O bahsettiğim ablaya kimbilir kaç defa okutmuşum ki kitapları, ezbere biliyorum. Hatta hangi sayfada ne yazıyor, o bile aklımda.

Yaş üç, bilemedin dört. Ne zaman eve misafir gelse, koyuyorlar önüme Ayşegül kitabını. Ben de başından başlayıp sayfaları çevire çevire okuyorum! Misafirin beti benzi atıyor bu üç buçuk yaşında sular seller gibi okuyan bebeği görünce!

Yine hayatımın en büyük hayal kırıklığı, o körolası Ayşegül yüzünden! Ayşegül Vapurda'yı

okumuşum. Ayşegül, tabii

aslen Fransız! Vapur dedikleri de bildiğiniz translatlamik. (Bu kelimeyi de o kitaptan öğrenmiştim, o yaşta.) Ayşegül denen sosyetik kız çocuğu Aşk Gemisi'yle seyahat ediyor yani!

Geminin içinde restoranı, havuzu mavuzu var. Kamaralar kocaman. Yaz gelmiş, annemler dedi ki: "Erdek'e tatile gideceğiz, vapura bineceğiz"! Havalara uçtum. Ne hayaller kuruyorum.

"Ayşegül'ünki gibi kamaram olacak, havuzda da yüzerim, oooh" diye. Bir gittik ki, elbette enayi bir arabalı vapur! Üç saat mi beş saat mi otobüs gibi yerinde oturuyorsun, çay içi- yorsun, bitti.

Günlerce surat astım!

Üç buçuk değil ama beş buçuk yaşında, yağmurlu bir gün. Okula başlamama bir sene var.

Ağabeyimle evdeyiz. Öfleyip püflüyorum. Salonun camı buğulanmış. "Gel sana okuma yazma öğreteyim" diyor. Garip ama hakikaten de o gün, bu-gulu cama parmağıyla yazarak bana okuma yazma öğretiyor! Prensip olarak çok kolay geliyor. Cama sırayla yazdığı harfler var, onları bir araya getirip yazıyorsun. Bu! Annemler alışverişten dönüp hayatlarının şokunu yaşıyorlar: Okuma yazma biliyorum! Herkes ismini yazdırıyor bana. Ünümde alfabenin harfleri, bu defa kâğıda yazılmış. Uğraş didin, ama oluyor. Çılgılık, tezahürat. Sadece ağabeyimin ismini,

"Boz-kurt"u", "Boskurt" diye yazıyorum. Düzeltiyorlar. Ukalalık o günden belliymiş, itiraz ediyorum. "Böyle okunuyorsa, böyle yazılmalı kardeşim!"

Defalarca okuduğumu hatırladığım ilk kitap Tom Sawyer. Ardından tuhaf tavırları, sogukluğuyla unutulmaz bir dadı karakteri olan, benim kişiliğimi de etkilediğini düşündüğüm Mary Poppins, ve benim gibi 11 Mart doğumlu olduğumu öğrenince çok heyecanlanıp yazar olmaya karar verdiğim Ömer Seyfettin'in bütün kitapları.

Sonra iş çığırından çıkıyor. Misafirlik, yemek masası, araba... Elimden kitap düşmüyor, ne bulsam okuyorum.

Özellikle babam, bana bol bol kitap getiriyor Cağaloğ-lu'ndan. Kitapları vermeden önce, işi büyük bir sürpriz havasına sokup, hikâyeden, yazardan, inanılmaz, sihirli şeylermiş-çesine bahsediyor. En heyecanlı yerinde de kitabı çıkarıyor ortaya, istersen okuma!

Bugün hâlâ, kitaplar heyecan kaynağıdır benim için.

Hatırım için çocukları Tüyap Kitap Fuarı'na götürün. İsterseniz yem olarak beni kullanın. Ben de orada olacağım.

inanın "Oha falan oldum" demekle bozulmaz Türkçeleri. Ama kitap okumazlarsa, o zaman toptan yandık!

Polat Alemdar'la nasıl kanka oldum!

Bazı "toplu sanatçılar" fotoğraflarında, ünlü kişiler, ayrı ayrı günlerde, hatta ayrı ayrı mekânlarda çekilip, sonra bilgisayarda birleştirilirler. Ama ben ne bileyim bilgisayar yardımıyla Polat Alemdar'la kanka olacağımı! ga.g. ve Avrupa Yakası'ndaki "güldüren kadın", "öldüren Polat"la son derece ahbap-çavuş bir durumda. "N'aber lan Polat? Kaç kişiyi temizledin bu hafta?"

gibilerinden, sırtıkan bir ifade de var yüzümde!

Zır telefon!

Haftalık bir dergi, son bir yılda kendinden en çok bahsettiren isimleri bir araya getirip kapak yapacakmış. Ben de vakit ayırabilir miymişim?

Son zamanlarda, RTÜK sagolsun, 20 dakikada bir 6 dakika reklam alabilme kısıtlaması

sayesinde, 70 dakikalık bir sitcom

yazıp oynadığımdan, "vakit" kelimesini duyduğum zaman bir hâller oluyor bana! Önce sinirli sinirli, içten içten gülüyorum, sonra isterik kahkahalar atmaya başlıyorum!

Sinirler gergin, asap bozulmuş! Yazın gelmesi yakındır, kalıcı bir psikolojik hasar olmadan kurtulma ümidim hâlâ var!

Ve fakat telefondaki ses ısrarlı. "Cem Yılmaz vaar, o vaar, bu vaaar" diye sayıyor. Röportaj yapmayacaklarmış, sadece fotoğraf çekimiymiş. Fotoğrafi da istediğim yere gelip, on beş

dakikada halledeceklermiş. Tek şartları "siyah bir kıyafet giymem".

Bu "on beş dakika" sözü genellikle yalan olur bu gibi durumlarda. Bir fotoğraf çekiminin bir saatten aşağı sürdüğünü görmedim. Hele ki kapak fotoğrafı. İşi yokuşa sürmek için, "Peki o zaman, sete gelin, makyaj odasında, set arasında on dakikada çekin" dedim! Tuhaf ama sevinçle kabul ettiler!

Bir akşamüstü, set arasında, ekip sete tam saatinde geldi. Bir paraflaş, bir makine. Gerçekten hayatımın en kısa fotoğraf çekimini, gerçekten bizim makyaj odasında ve gerçekten on beş

dakikada bitirdik.

Tek dikkatimi çeken, bir ara fotoğrafçının, makyöz arkadaşımız İlknur'u bana doğru iterek,

"Şimdi de elinizi arkadaşın omuzuna koyarak poz verin" demesi oldu.

Gazeteci reflekslerimle hemen "Neden?" dedim. "Kimin omuzuna elimi koymuş olacağım?"

Bu noktada "photoshop" tabir ettiğimiz hadiseden bahsetmekte yarar var. Şimdi efendim, birçok ünlü ve meşgul insanı bir araya getirip, aynı gün ve saatte bir stüdyoda toplamak, tecrübeyle sabittir ki mümkün değildir.

. Bu tip "toplu" fotoğraflarda, ünlü kişiler, ayn ayn günlerde, hatta bizimkinde olduğu gibi, ayn ayn mekânlarda çekilip, sonra bilgisayarda birleştirilirler.

Okuyucu da bakıp "Vay be, Ayşe, Fatma'yla kavgalı oldu-

ğu hâlde nasıl da samimi poz vermiş" falan der. Oysa sözko-nusu Ayşe ve Fatma, asla aynı çatının altında bir araya gelmemişlerdir!

Uyandığım için, hemen sordum: "Kimin omuzuna elimi koymuş olacağım?"

Deniz Akkaya, Nehir Erdoğan gibi, tanıyıp selamlaştığım birtakım hanımları, sonra da Cem Yılmaz, Okan Bayülgen ve Teoman'ı saydılar. Cem Yılmaz'la tanışıklığım var, zaten bir mizahçının başka bir mizahçının omuzuna elini koyması, mesleğin getirdiği laubalilik açısından makul! Okan Bayülgen de gazetecilik günlerimden beri ahbabım sayılır. Teoman desen kaç yıllık arkadaşım. Sakıncalı bir durum görmedim!

Ben ne bileyim bilgisayar yardımıyla Polat Alemdarla kanka olacağımı!

Sen o kadar ünlüyü say, sonra götür benim elimi, Polat Alemdar'm omuzuna monte et! (Polat Alemdar, tabii Kurtlar Vadisi'nde Necati Şaşmaz'ın oynadığı karakterin ismi. Bilmem açıklamaya gerek var mı?)

Durum o kadar absürd ki, bu samimi kareyi elde edebilmek için, tutup suratımda ışık patlamış

berbat bir poz seçmek zorunda kalmışlar. Olsun. Gazetecilik açısından, açık konuşayım, ben de olsam öyle yapardım, g.a.g. ve Avrupa Yakası'nda-ki "güldüren kadın", "öldüren Polat"la son derece ahbap-ça-vuş bir durumda.

"N'aber lan Polat? Kaç kişiyi temizledin bu hafta?" gibilerinden, sırtıkan bir ifade de var yüzümde! Neden dersiniz, o esnada elim aslında makyöz İlknur'un omuzunda ve İlknur da gülüyor!

Ama Necati Şaşmaz, tahmin edileceği gibi, asla gülmüyor! Tamamen karakterin ifadesini almış, kameraya afili, sert, dik bir bakış atmış. Sonraki karede, benim laubaliliğime sinirlenip, arkasını

döndüğü gibi yüzüme bir tokat aşketmesini, veya okkalı bir laf etmesini bekliyorsunuz!

Çekip vurabilir de yani, belli olmaz.

Bu arada yanımda, hemen diğer omuzumun arkasına monte edilmiş Cem Yılmaz, durumdan tırsmış, olacakları hissetmiş, ürkek, her an sıvışabilecek bir ifadeyle objektife bakıyor. Önde sandalyede oturan Okan Bayülgen, arkada az sonra çıkacak arızadan habersiz, muzip muzip sırtıtmış! Polat'ın yanıbaşındaki Burhan Öçal ise, kesinlikle onunla aynı tarafa geçmiş! Hatla bakışlarındaki sertlikten, birlikte çalıştıkları sonucuna varabiliriz!

Ve bütün bu insanlar, farklı günlerde, farklı mekânlarda çekilmiş, hatta kimisi zaten var olan eski fotoğrafını vermiş, anladığım kadarıyla!

Artık bu fotoğraftan sonra popüleritemde nasıl bir değişiklik olur bilmem.

Oktay Kaynarca'nın Çakır rolünden sonra, hâlâ büyük saygı gördüğünü düşünürsek, belki Polat'la bu dostluğum da bana bir ağırlık, ayrı bir kredi kazandırır.

Bundan sonra bu âlemde bana saygıda kusur etmeyin, yakarım!

37

Hobilerim arasındaaaaa...

Eğer hobiniz olarak nitelendirdiğiniz konuda, makrame olsun, piyano çalmak olsun, örgü örmek olsun, dans olsun, gerçekten çok iyiyseniz, o zaman neden bunu meslek olarak seçmeyi düşünmüyorsunuz? Ya da, eğer, örneğin seramik sanalında bir yere varamayacağınız belli olduysa, neden vazgeçmiyorsunuz?!

Okul yıllarında normal insanlar gibi hobilerim vardı.

Bilirsiniz işte, ortaokul ve lisede, pul, kartpostal, böcek, şudur budur koleksiyonu yapılır, üniversitede biraz daha makul uğraşlara başlanır. Her üç gençten birinin berbat bir müzik grubu, korkunç bir tiyatro topluluğu bulunur mesela.

Ben ortaokulda "kitap okuyan, kartpostal ve pul biriktiren", yani "hobileri olan" biriydim.

"Hobi" tuhaf bir kelimedir.

Vatandaşlarca, zaman zaman "fobi"yle karıştırılıp,: "Ay benim çocukluğumdan beri yılan hobim var, gece rüyalarım giriyor" örneğindeki gibi, nefis cümlelere vesile olur.

Hobi nedir?

insanın para kazandığı ve gerçekten iyi yaptığı işinden arta kalan vakitlerini doldurduğu, genellikle makrame saksılıklar ve acemice boyanmış ahşap tepsiler dışında hiçbir değer yaratmayan uğraşların toplu hâli.

"Vakit öldürme"nin havalı söylenişi!

Üzgünüm, evet böyle düşünüyorum.

Eğer hobiniz olarak nitelendirdiğiniz konuda, makrame olsun, piyano çalmak olsun, örgü örmek olsun, dans olsun, gerçekten çok iyiyseniz, o zaman neden bunu meslek olarak seçmeyi düşünmüyorsunuz?

Ya da eğer örneğin seramik sanatında bir yere varamayacağınız belli olduysa, neden vazgeçmiyorsunuz?!

Demek her şeye rağmen, şehir hayatı, trafik, uzayan çalışma saatleri falan, yine de insanların lüzumsuz boş zamanları var!

Şuna dikkat ettim: Hangi toplumda "eğlence" kültürü azsa, orada hobiler çoşuyor! Yani gevezeliğe, arkadaşlığa, gezip tozmaya, müziğe, dansa, uzun sohbetli yemeklere uygun değilse ortam, insan kendini kağıt katlama sanatına falan veriyor!

Kâğıt katlama deyince, alın Japonları mesela.

Japonlar ilginç insanlar, biliyorsunuz.

Dönem dönem, haberlerde görürüz. Japonların geleneksel yarışmaları arasında "Domino taşlarım arka arkaya kilometrelerce dizip, birbirlerini devirmelerini seyretmek" vardır!

"Neden" diye sormuyoruz tabii. Zira çatal bıçak yerine çubuk kullanan bir millete bazı şeylerin nedenini sormamak lazım!

Ama, hangi vakit bolluğu bir insana bu "hobi"yi buldurt-muştur acaba?

Tabii her şeyin bir oluşma ortamı var.

Biliyorsunuz, Japonlar her türlü elektronik aleti, robotu

mobotu, insanların görevini çabucak ve rahatça yerine getiren aleti edevatı icat eden bir millet.

Yani hem evin içinde, hem işyerinde, pek insan gücü kullanarak yapılan bir şey yok. Zaten evler de avuçiçi kadar, eşya yok bir şey yok, bir hasır, bir yatak, bir yelpaze, yerde oturup çay içiyorlar, biliyorsunuz. Ev işi de minimuma indirgenmiş yani!

Ayrıca Japonlar öyle Akdenizliler gibi, madem işim gücüm yok, bari sabahtan eğlenmeye başlayayım, kurulsun sofralar, yiyelim içelim, dans edelim bir millet de değil. Karaoke barla falan da, nereye kadar yani!

Bakınız, yine benim dediğime geliyoruz.

Japon sıkılıyor!

Çok fazla boş vakit olunca, vuruyor kendini domino taşına. Hatta küçük Japon ağaççıklarının ve Japon kâğıt katlama sanatının da sebebi ayıdır!

Vakti var adamın.

Ama eğlence kültürü yeterince çeşitli değil. O da ne yapıyor? "Hobilerim arasında bonzai yetiştirmek, 5 metrekarelik bir Zen bahçesinde, saatlerce kum ve çakıtaşlarından desen yapmak..." diye anlatıyor!

Hobilere karşı bu saldırgan tavrımın asıl nedenini ise şöyle açıklayabilirim: 20 yaşından itibaren tüm hobilerimi farkında olarak ya da olmayarak meslek hâline getirdim ve iyi halt ettim!

Artık ne senaryo okumaktan, ne dergi bakmaktan, ne sit-com seyretmekten zevk alıyorum!

Seramikçilere karşı var bir kıskançlık yani!

Ama tutup da şimdiden sonra bir hobi edinmeye kalksam...

Mesela domino momino yapmaya kalksam. Ohooo. Çekimden sekizde çıkıyorum, eve gidene kadar dokuz, yemek hazırla, toparla, senaryo yaz derken...

Aaa defî misiniz ayol, hangi biriyle uğraşacağım? Vaktim mi var benim? Allah Allaaah.

Bu Nişantaşı beni bitirecek!

Şunu gözünüzün önüne getirin: Mahallenizi, bütün resmi ve gayri resmi tanıdıklar işgal etmiş.

Hepsi en şık kıyafetleri ve bayramlık tavırlarıyla bir köşede sizin geçmenizi bekliyor! Kimisi sokaktaki küfelere, lokantalara yerleşmiş, sizin geçeceğiniz yolu seyrediyor. Sokakta yürüyen kalabalıkta ise üç kişiden biri ünlü! Aynı anda yol ağızlarında papa-razziler bekliyor. Ha, bir de, bu arada, siz ünlüsünü^!

İnsan mahallesinde, ayağında şıpidıklanıyla, makyajsız, dağınık saçlı dolaşmak ister değil mi?

Kapısının önünden eşofmanla arabasına binmek ister, haksız mıyım?

Bakkala yürürken hırpani giyinmek bir zevktir hatta. Mesela eşofman üstü pardösü, kot-şweatshirt üstü deri ceket, modanın en şahane buluşlarından değil midir?

Ayrıca, örneğin, kuaföre giderken saçların bakımlı ve fön-lü olma ihtimali nedir?

Nişantaşı'na taşındım, halt ettim sevgili okuyucular!

Medeniymiş, sıkılmış, her yere yakınmış, yürüyüşe uygunmuş, beni ilgilendirmez. Ben hiç memnun değilim, şikâyetçiyim!

Birçok insanın sandığının aksine, hiç "artiz" bir hayatım yok, malumunuz.

Neredeyse tanıdığım herkesten daha çok çalışıyorum ve kesinlikle tanıdığım bütün kadınlardan daha az kendime bakabiliyorum!

Bazaar kızları var mesela, eski ekibim. Ayda bir cilt bakımına gitmezlerse fenalık geçiriyorlar.

Ben en son Etiler'de bir yere gitmiştim yanılmıyorsam. Etiler dutluk değildi ama, şu anda Maya Residence ve içindeki havuz/spor salonu kompleksinin bulunduğu yer dutluktu! O kadar olmuş.

Haftada iki üç kere kuaföre giden var. Ben iki üç ayda bir gidiyorum, mecburen kestirip röfle yaptırmaya.

Başka da bir bakımım yok zaten. Geri kalan her şeyi kendim hallediyorum ki, vakitten kazanayım.

Nişantaşı'na taşınana kadar da bir derdim yoktu doğrusu. Ortaköy'ün aktarı, bakkalı, çakkah, oldukça hayattan kopuk olup beni "Turuncu apartmanda oturan uzun kadın" olarak tanıdığı için, nefis bir yaşamım vardı. İstersen zencefil almaya pijamayla git. Ne olacak ki? Bizim evin yanından girip aşağı yürüyünce, dükkânların bulunduğu, Ortaköy'ün iç mahalleleri. E orada zaten hanımlar evlerin önüne kanepeler atmışlar, tüpgazm üzerinde demlik, sabahlıklarıyla çay içiyorlar! Yani eşofmanımla, mahallenin en ciddi giyimli insanı benim o esnada! Bir aşağı

sokakta "eskici dükkânı amcaları" var. Bir şey satmak niyetinde değillermiş de, daha ziyade çorap üstü önü açık terlikleriyle kapının önünde oturmaya gelmiş tavrın-dalar. Onlara mı ayıp olacak?

Keyfim yerindeydi Ortaköy'de.

Fakat şimdi durum öyle değil.

Şunu gözünüzün önüne getirin: Mahallenizi, bütün resmi ve gayri resmi tanıdıklar işgal etmiş.

Hepsi en şık kıyafetleri ve bayramlık tavırlarıyla bir köşede sizin geçmenizi bekliyor! Kimisi sokaktaki kafelere, lokantalara yerleşmiş, sizin geçeceğiniz yolu seyrediyor. Sokakta yürüyen kalabalıkla ise üç kişiden biri ünlü! Aynı anda yol ağızlarında paparazziler bekliyor. Ha, bir de, bu arada, siz ünlüsünüz!

O mahallenin tadı kalır mı?

İnsan makama almaya gittiği "mahalle bakkalında" ünlü modacılarla rastlar mı? Hem de üzerinde üniversiteden kalma tarihi penye elbisesi ve parmakarası terlikleri olmak üzere!

Allah bu Nişantaşı denen yeri ne yapsın!

Eve taşındığım gün, perişan, ter içindeyim. Evde ustalar çalışıyor. "Şurada iki lokma bir şey yiyeyim" diye en yakın kafeye girdim, e kafenin bahçesinde magazin muhabirleri bekliyor!

Yüzümde makyaj yok, saçlar tutam tutam ayrılıp kendi başlarına özgürlüklerini ilan etmişler, suratımda flaşlar patlıyor!

Mahalle kuaförüne bir fön çekirmek için giderken, en gariban hâlinle, mecburen istanbul'un en şık mağazasının içinden geçiyorsun mesela.

Kuaföre gitmek için başka semtte fön mü çektireyim, ne yapayım şimdi ben?!

Hafıada altı gün çalışsan, yazar bir kadını. Haftanın iki günü çekim yapıp diğer günler bakım yaptıran havalı bir oyuncu değilim ki. Nasıl çıkacağım sokağa şimdi?

Evden çıktım, kapının önünden arabaya bineceğim, kaldırımdan ünlüler, sosyetikler geçiyor.

Haydi bakalım buyur!

Yabancı ünlüler gibi kocaman güneş gözlüğü laktığını mi uygulayacağız ne?

O da olmuyor ki.

43

Allah bir burun vermiş, kimsede yok! Üzerine, bir de başkasıyla karışmasın diye bir ben kondurmuş! Geçen gün kasket ve kocaman güneş gözlüğü takıp Beyoğlu'na gittim.

Tanınmayayım diye değı! tabii ki, kendi çapımda moda amaçlı. Ve fakat o gün anlaşıldı ki, bu burnu görür görmez "Aaa Gülse Birselle" durumu oluyor! Gerisine bakmıyorlar bile!

Dernek ki ya halkım, arkadaşlarım, ayrıca sanat ve sosyete dünyası benim bakımsız hâlimle barışacak, ya da ben gardırop, cilt bakımı gibi konularla, moda dergisi çıkarttığım yıllardaki kadar yakından ilgileneceğim...

Nişantaşı'nın gözü kör olsun!

Şeytan diyor ki, al o matkabı...

Tahammülü zor bir çekiç sesiyle yerimden fırlıyorum!. Gürültü kulaklara zarar verecek volümde!

Pijamalarım, tek göz kapalı, son derece sinirli hâllerle, yengeç gibi yalpa-layayalpalaya salona kadar gidiyorum. Telefonla apartmanın resepsiyonunu arıyorum.

Yaz gelince şehirden kaçacaksınız!

Su kıyısı bir yerlere gidip, ayaklarım dalgalara uzatıp dilim dilim karpuz yiyeceksin! Arada yarım saat için geçecek, gölgede şekerleme yapacaksınız. Ta ki eylül gelene kadar.

Ne yazık ki, bu yıl da çeşitli sebeplerden bütün yazı su kenarlarında geçiremedim.

Ve yine ne yazık ki, şehrin en sık tadilat yapılan apartmanında oturuyorum!

Burası sürekli kıvranan, deri değıştiren bir organizma gibi!

Alt kattaki tadilat biterken, üst katın yan dairesinde başlıyor, onun bitmesine üç gün kala, aynı

anda en üst katın su bo-

rukları patlıyor, su boruları tamir olurken, ikinci kattaki bil-memkaç numara banyosunu kırdırmaya karar veriyor. Bu esnada en alt kattaki mobilya mağazası, her hafta, dekorunu bol çekiç darbesi eşliğinde değıştirmeyi tercih ediyor ve hafta ortası müşteriler rahatsız olmasın diye cumartesi ve pazar günlerini "inşaat günü" olarak kullanıyor! Öte yandan komşusu sağlık merkezi, aylardır, özellikle sabahın erken saatlerinde bütün merkezi yıkıp yıkıp tekrardan yapıyor! Ayriyeten, apartmanın girişı de bir aydır tadilat görmekte!

Bu arada, istanbul'un en ince duvar ve tavanlarına sahip apartmanında yaşıyorum. Üst kattaki komşu yan odadaki kocasına seslendiğı anda, sesler dolby digital bizim yatak odasında!

Bu arada aynı mimari şaheser, yani oturduğum apartman, ilginç bir akustiğe sahip. U şeklindeki mimariye borçluyuz herhalde. Herhangi bir evdeki, herhangi bir gürültü, apartmanın duvarlarına çarparak yükselirken büyüyor ve yankılanıyor! Bir nevi amfityatro! Belki ileride o amaçla kullanılır, bilmiyorum. Kültür Merkezi filan olur. Çünkü ses sistemine, mikrofona falan ihtiyaç

yok.

Dolayısıyla, herhangi bir dairedeki matkap sesi, dönerek, duvarlara çarparak, gittikçe büyüyor ve bizim yatak odasına "bir jet iniyormuşçasına" yansıyor!

Bütün bunlar normal.

Garip olan şu.

Apartmentta tadilat karşıtı herhangi bir yasak elbette yok. Tek kural: Tadilatlar, hafta ortası sabah ondan akşam sekize kadar yapılır. Güzel. Her ne kadar on ay boyunca hafta sonu tatili bile yapmamış biri olarak, öğlene kadar sessizlik içinde uyumayı tercih de etsem, sabah on kuralına razıyım.

Ancaaaaak. Türkler kural tanımaz! Ve bizim başımıza ne gelirse bundan gelir.

Tabii ki dokuzu on geç, rüyalarımın en tatlı anlarında, ve o kalan elli dakika, bütün gün için depolayacağım, bu yazıları yazmak için, dizi hikâyeleri bulmak için tüm enerjimi verecek en önemli uyuma zaman dilimi olacakken, tahammülü zor bir çekiç sesiyle yerimden fırlıyorum!

Gürültü kulaklara zarar verecek volümde!

Pijamalarım, tek göz kapalı, son derece sinirli hâllerle, yengeç gibi yalpalaya yalpalaya salona kadar gidiyorum. Telefonla apartmanın resepsiyonunu arıyorum. Evet, üstelik bu apartman resepsiyonlu, bekçili, görünürde gayet düzenli bir apartman. Görevli telefonu açıyor.

-Buyrun?

-B...ses....bz.....dokz.....e?

-Efendim?

Benim sesim uykumu alamadığım zaman çıkmaz! Bütün bedensel ve ruhsal işleyişim gibi, ses tellerinin doğru çalışması da, o son elli dakikalık uykuya bağlıdır! Sinyal alamayan ucuz bir cep telefonu gibi kesik kesik konuşuyorum! Sinir de var tabii. Sakin olmaya çalışıyorum. Derin bir nefes. Ses kontrol, bir kii, sesss, sesss, Masaçusetts!

-Ben Gülse Birsal. Bu alt kat yine tadilata başladı. Halbuki saat dokuzu çeyrek geçiyor.

-Hmmmı. Arayıp uyaralım.

Telefon kapanıyor, ben yine yengeç yengeç gidip yerime yatıyorum. Uyuyor muyum? Hayır! Pür dikkat sesleri dinliyorum. Bakalım görevli ne zaman arayacak, uyarısı etkili olacak mı, sesler ne

zaman kesilecek.

İki üç dakika içinde sessizlik sağlanıyor.

Uyumaya çalışıyorum. Saat dokuzu yirmi beş geçiyor.

Sabah ansızın uyanmanın iki çeşidi vardır.

Zararsız bir durumla geçici olarak uyanırsın. Yanlışlıkla kurduğun saat çalar, odada bir şey düşer, vesaire. Bir dakika sonra yine uykuya dalarsın. Uyandıığında ne olduğunu hatırlamazsın bile.

ikinci çeşit uyanma ise "gerginlik yaratan uyanma"dır. Seni uyandıran şey, apartmanda sürekli zamansız başlayan tadilat, bayram çocuklarının kapıyı çalıp çalıp kaçması, her neyse, insanı

sinirlendirir, ve sinirli bir insan bir daha asla dala-maz, uyandığıyla kalır!

Ben bu ikincisini haziran başından beri sürekli yaşıyorum!

Dolayısıyla dön dön, insanın uykusu gelmiyor. Allah bilir güneyde tatilde olan daire sahibine söyleniyorum, iç mimara, ustabaşma, apartman kurallarını muhtemelen hiiiç takmayan, ağzında sigarasıyla sabahın köründe duvarları kırmaya başlayan ameleye, herkese söyleniyorum.

Saat dokuz otuz beş. Söylene söylene dalıyorum.

Bu defa beni uyandıran apartmanı temelinden sarsan bir matkap sesi! Alt kat yıkılıyor! Akrebi on yelkovanı on ikide görmek için dua ederek saate bakıyorum, yoksa katil olacağım çünkü! Saat dokuz kırk!

Yine ayaklanıyorum, bu defa daha hızlı bir yengeç yürüyüşüyle telefona koşuyorum.

-Ne oluyor yahu? Yine başladılar!

-Aaa hay Allah, söyledik halbuki. Yine uyaralım.

İnadım inat. Yine yerime gidip yatıyorum. Bir dakika sonra ses kesiliyor.

Sinirden yatakta dönüp duruyorum. "Polis mi çağırısam, yoksa gidip kendim mi dövsem, veya bundan sonra evde yüksek topuklu tahta takunyalarla gezmeyi âdet hâline mi getirsem acaba"

gibi düşünceler geçiyor aklımdan! Gece on ikiden sonra stepdans dersi de alabilirim diye düşünüyorum! Madem kural yok, ben de uymam o zaman! Aniden, sabah sabah, o kafayla aydınlanıyorum ve cennet vatanımızda niye bir sürü şeyin yanlış gittiğini çözüyorum! Kural var ama kimse uymuyor, kurallara uymayan da hiçbir bedel ödemiyor! Aynı bizim apartman gibi!

Ona on var!

Derin nefesler alıyorum ve uyumama saniyeler var, hissediyorum.

Ne yazık ki çekiç sesleri, bu defa iki ayrı merkezden stereo olarak başlıyor! Her zamankinden daha güçlü. Bilmesem, tadilatın uyuduğum odada olduğuna yemin edebilirim!

Artık uyku ümitlerim tamamen suya düşmüş. Kalkıp, sabahlığımı giyip, yine telefona sarılıyorum.

-Ya saat on olmadı, bunlar yine başladı!

-Hemen arayıp size dönüyorum!

Kahvaltıya oturuyorum. Muşmula gibiyim. Yapmam gere-ken yüzlerce iş var ve ben sadece uyumak istiyorum. Ve biliyorum ki bu berbat gürültü hiç ara vermeden akşam dokuza kadar sürecek. Telefon çalıyor.

-Gülse Hanım, arayıp konuştum. Saat ondan önce tadilat yasak dedim, niye böyle yapıyorsunuz dedim. Komşular rahatsız oluyor dedim.

--Eeee. Onlar ne dedi?

-"Canım saat ona beş var, beş dakika için biraz anlayış gösterebilirler" dediler!

Su kenarı bir yerlere gitmek istiyorum! Hem de hemen.

Alışverişe çıkan namerttir!

"Fırsat", "Batan geminin malları", "Her şey 1 milyon", "Batıyoruz'-", "ihraç fazlası" gibi satış sloganları, kadının "başka kabilenin düşürdüğü et parçasını alıp kaçıverme" alışkanlığını uyandırır! Bir tür fırsatçılık, kadınsı bir uyanıklık, öne geçiverme duygusul.

"Vallahi neler yapıyorlar" diye başlamak isliyorum yazıma.

Malumunuz, yıllarca dergi editörlüğü yapmış, ışıklı masada resim seçmiş, Macintosh başında sabahlamış bir insanım.

O yüzden bu husustaki beğenime güvenebilirsiniz.

Amerika'da "personal shopper" diye bir sistem vardır. Ünlülerin "personal shopper" yani "kişisel alışveriş uzmanı", bütün mağazaları dolaşıp, neler olduğunu öğrenir, onları birbiriyle kombinler, bazen eve getirip ünlüye denetir ve onun için satın alır.

Hatta bir gün New York'taki ünlü Barney's mağazasında,

gerçek bir "personal shopper"la karşılaştım. Onlarca kıyafeti üst üste kasanın oraya yığılmış, suratsız, gergin bir kadındı.

Bu arada Barney's, sadece ünlü markaların özel koleksiyonlarını satan, çok zevkli ve bir o kadar da

pahalı bir mağazadır ve normal bütçeleri olan, normal insanlar, oradan senede bir iki parça alır ve yıllarca giyerler!

Kasadaki kıyafet yığınınına ve kadına şöyle bir bakmışım!

Göz göze gelince, kadıncağz açıklamak gereği duydu: "Bu kıyafetler Claudia Schiffer için. Ben onun kişisel alışveriş uzmanıyım!" Kasadaki eleman da sırıtır, Claudia'nın kaprisiyle ilgili ayaküstü dedikodu yapıverince gerçek olduğunu anladım: "Şimdi bu kıyafetlerin yarısı geri dönecek, her zaman böyle olur"!

Alışveriş yapmanın zevkli tarafları vardır. Bildiğiniz mağazalarda sıcak karşılanmak, kahve çay ikramı, tanıdık ve işi bilen satış elemanının şakkadanak ne istediğinizi anlayıp getirmesi...

Alışveriş yapmanın çok zevksiz tarafları da vardır!

Kalabalık, birbirinin üstünden aynı malı kapmaya çalışan insanlar mesela...

Erkeklerin savaşıma içgüdüleri kendini spor karşılaşmalarında ve iş hayatında belli eder. Yüzlerce yıldır birbiriyle dövüşerek sınırlı kaynakları elde etmeye uğraşmış, avlanıp eve et getirmiş, o etin ve ailesinin bulunduğu mağarayı korumuş erkek cinsi, tuttuğu takım veya işte elde ettiği pozisyon söz konusu olduğunda benzer saldırganlıklar gösterir!

Kadınlar o dönemi yaşamamışlar mıdır? Tabii ki yaşamışlardır, ama başka koşullarla. Fiziki güçleri yetmediği için belki bir başka kabilenin düşürdüğü et parçasını alıp kaçıvererek, ne bileyim dinazorun arkasına geçip yumurtalarını çalarak mesela. Saldırganlıktan öte cingöz bir kapıp kaçıverme, fırsat kollama, uyanıklık tarzında.

Kadınların bu içgüdüleri ise günümüzde alışveriş alışkanlıklarına yansımıştır!

Bir kadın, beğendiği, fiyatını da ucuz bulduğu bir elbisenin 38 bedeni için her türlü numarayı yapabilir örneğin: "önce ben gelmiştim hanımefendi", "Ee onu bana ayırmışlardı aslında",

"Affedersiniz o elbise defolu, başka 38 de yokmuş, söyleyeyim dedim" ve daha niceleri!

Tek kalmış giysiler, ucuzluk, indirim, seri sonu mallar, fabrika satışları, kapanan mağazaların indirimleri, kadının hep bu içgüdülerini harekete geçirir. Bir fırsatçılık, alıp kaçma, diğerlerinin fark etmediğini fark edip kaçıverme gibi. "Fırsat", "Batan geminin malları", "Her şey 1 milyon",

"Batıyoruz!", "İhraç fazlası" gibi satış sloganları kadının bu "başka kabilenin düşürdüğü et parçasını alıp kaçıverme" alışkanlığını uyandırır!

Ancak ne yazık ki bütün kadınlar bu durumu yaşadığından bazen indirimdeki tek kalmış bir siyah trikonun başında, belki de arkadaş, üç kadının ağız dalaşma girdiği görülebilir!

Alışverişin başka tatsız tarafları;

Hiç ilgilenmeyen veya sürekli gölge gibi takip edip abuk subuk şeyleri "Bu size süper olur, illaki deneyin, n'olur, benim için" diye gösteren satış elemanları örneğin.

Ya da daha kötüsü, "Canım" diyenler!

Beni tanırırsınız, hayatımda hiçbir zaman "canım"lık bir duruşum, bakışım, bir bıcırıklığım, sempati olmadi! Her zaman yaşıma göre çok uzundum, her zaman bakışlarını soğuk ve mesafeliydi! Altı yaşında bile "canım" değildim ben! E o zaman, 30'u geçtiğim şu günlerde, hangi "canım" yahu? Haydi "canım"ı bıraktım, geçen sene bir mağazada "Şunu da bir dene aşkım" dedi bir kız bana! "Acaba bir arkadaşıyla, sevgilisiyle falan mı konuşuyor" diye, öyle değilse bile yaptığı abukluğun altını çizmek için arkama, etrafıma baktım! O, yine hiiç "canım"

olmayan donuk bakışım, kızı daha da coşturdu! Dünyanın en muhteşem esprisini yapmışım gibi kikirde-di. Saf ve çekingenmişim de anlamamışım gibi "Kezban Roma'da" muamelesi yaptı bana! "Ay arkasına bakıyor, çok şe-keer, sana diyorum bebeğim" dedi!

Tek kelimesini uydurmuyorum!

Yetmez!

Deneme kabinleri önündeki kuyruklar, kapanmayan perdeler.

Uzun yollar yürümek, hele ki hava çok sıcak veya çok so-guksa.

Tam olarak ne istediğini bilememek, bilmek ama bulamamak. Bulmak ama başka giysilerle uyduramamak...

Kafaya özel bir parçayı (diyelim ki kırmızı topuklu ayakkabı) takip, bütün İstanbul'da haftalarca mağaza mağaza onu aramak.

Alışveriş adamı öldürür!

Hadi yine iyisiniz. Bunların hepsinden kurtuldunuz. "Süper" diye bir dergi çıkmış. Tamamen alışveriş üzerine.

Elbiseden ayakkabıya, çantadan kozmetiğe, ev eşyasından takıya...

Üstelik ilginç bir fikir olarak, dergiyle birlikte, üzerinde "kesinlikle" ve "belki" yazan küçük post-it'ler de veriyorlar. Beğendiğin, almak istediğin şeylerin olduğu sayfaya iliştir diye... Ayrıca dergi sayesinde bazı ürünleri de indirimli alabiliyorsunuz. Bir nevi "kişisel alışveriş uzmanı"

yani.

Şahsen benim her zaman favori moda dergim Bazaar'dır, Bazaar kalacaktır.

Ama "Süper" de, VJ ağzıyla, "listeme ikinci sıradan parlak bir giriş yaptı". Ekibi ve yayın yönetmeni İçim Gömüç'ü kutlarım.

Ayrıca bikini bulmak için ayaklarıma kara sular ininceye kadar dolaşmayacağımı belirterek, Süper dergisi ekibinden, gelecek sayıya şöyle elli altmış çeşit koymalarını rica ederim. Üçgen modeller tercihimdir! Mersi.

Soyunma odası psikolojisi!

Bu durumlarda en kötüsü "utanmaktan utanmak"tır! Soyunma odası kalabalıksa köşede durup herkesin gitmesini sakın sakın beklemektense, "Yok canım, benim zaten soyunmadan önce halletmem gereken çok önemli işlerim vardı" numaraları yaparsın: Saç taramak, çıkardığın hırkayı torununa bırakmak için sandığa kaldırmışçasına özenli katlamak, aynaya bakmak, saate bakmak, spor çantanın muhteviyatını incelemek, bir yandan da, kimler gidiyor, oda ne zaman boşalacak diye çaktırmadan etrafı kollamak!

Hayır, zaten spora meraklı değilim. Form tutma desen, ilgilenmiyorum!

Sen kalk, pazar günü yüzmeye git. Sene başında havalı kapalı havuzlardan birine üye olmuş, altı ay içinde üç defa gitmişim! Artık üyelik parama mı acıdım, ev mi bastı, bilmiyorum.

Nedense genetik olarak "hamamda çıplak gezme alışkan-

lığımızdan" nasibini almamış bir bünyeyim. Birisi beni çıplak görecekse, hayatımda ilk defa rastladığım, tek ortak özellikleri spor yapmak olan kadınlardansa, doktor, veya aramda aşk ilişkisi bulunan insan olmasını tercih ediyorum!

Bu yüzden mağazalarda satış elemanlarıyla papaz olmuştu-ğum bile var.

Sizin de başınıza gelmiştir. "Nasıl oldu"cu satış elemanları vardır hani! Kabine girersin, soyunursun, tamamen çıplak kaldığında, "hışk" diye perde açılır ve sırtkan eleman tepeden tırnağa sizi süzer: "Nasıl oldu?"!

O anda aklıma hemen geliveren cevaplar:

-Henüz bir şey olmadı, önce biraz birbirimizi tanıyalım!

-Valla iyi oldu, daha ferah, havadar. Kıyafetlerim sizde kalsın, böyle dolaşacağım!

- 22 yaşına kadar uzadım. Spor yapmam, ama genlerim çok iyi. Eh yaşım da genç. Bu şekilde oldu yani, özel bir şey yapmadım!

Tabii bunların yerine, genellikle tatsız suratla "Gördüğünüz gibi, daha giymedim!" demeyi tercih ediyorum. Bu, satış elemanının bozulup, aynı girdiği gibi "hışk" diye perdeyi kapatıp, afra tafrayla gitmesine sebep olmuyor değil ama, olsun.

Bazen bu "içeri giriverme" alışkanlığının bir pazarlama tekniği olduğunu düşünüyorum.

Çıplakken, karşınızda siyah pantolon ceketle duran birine ne kadar itiraz edebilirsiniz ki? Bütün

ağırılık, bütün otorite ona geçmiştir bir kere! "Çok yakıştı, al" derse, sıkıysa alma o hiyerarşiden sonra artık!

Spor salonlandıysa, daha büyük bir kalabalıkla karşı karşıyasınız. Özellikle tecrübe ettiğim gibi, pazar günleri!

Hafta ortası, ki zaten üç beş kere bulunduğum, tek başıma rahat rahat giyinip soyduğum bir ortam. Belki, birimiz kibar kibar görmezlikten gelerek ayna karşısındayken, ötekinin soyduğu, karşılıklı rahatsızlık vermediğimiz havuz meraklıları olmuştu bir iki kere, o kadar.

Ancak pazar günü, soyunma odasına girdiğimde, her şeyin bittiğini anladım! İçeride ona yakın kadın vardı! Dolaba yüzünü dönüp, asık suratla soyunan genç kadın, çıplaklar kampı zihniyetinde rahatça dolaşan öteki genç kadın, iki adet çok güzel vücutlu İtalyan kadın, o italyan kadınları

eleştirel ve meraklı gözlerle inceleyen iki orta yaşlı, dolgun kadın, kıyafetlerinin altından soyunup giyinmeye çalışan, kızarmış, sürekli hafif sırıtan kızıl saçlı kadın! Ve ben!

Bu durumlarda en kötüsü "utanmaktan utanmak"tır! Köşede durup herkesin gitmesini sakın sakın beklemektense, "Yok canım, benim zaten soyunmadan önce halletmem gereken çok önemli işlerim vardı" numaralan yaparsın: Saç taramak, çıkardığın hırkayı torununa bırakmak için sandığa kaldırıyormuşçasına özenli katlamak, aynaya bakmak, saate bakmak, spor çantanın muhteviyatını incelemek, bir yandan da, kimler gidiyor, oda ne zaman boşalacak diye çaktırmadan etrafı kollamak!

Uсталıkla gerçekleştirdiğim bu devrede, kadınlardan biri tuvalette, öteki fönün başında, bir diğeri, arkası dönük, kendi dolabının karşısında iken, mayomu giymek için tüm aşamaları geçtim! Elimi uzatıp, havuz çantasının dibinden mayoyu çıkarıyordum ki, arkamdan bir ses:

-Gülse Hanım!

Bir spor salonu çalışanı gülümseyerek bana bakıyordu!

-Ay sizin geldiğinizi söylediler, o kadar beğeniyorum ki, bir gelip görmek istedim.

(Ne kadar güzel, ve hatta umduğundan çok daha fazlasını gördün sevgili kardeşim!)

-Ya, çok mersi, ehihi.

-Dizinin yazan da sizsiniz değil mi? Ay gül gül.....

Konuşuyor, konuşuyor, fakat ben çırılçıplağım! Hiç mi hiç rahatsız olmuyor. Belki de kendisi nudist ve az önce Çıplaklar Kampı tatilinden dönmüş, bilmiyorum!

Bu esnada, bütün ince planlarım alt üsl olmuş. Tuvaletten çıkan çıkmış, saçını kurutan işini bitirmiş, arkası dönük olan, etek ceketini giymiş! Hepsini bana bakıyor! Bir kadını süzüp yorum yapmak eğlencelidir, ama o kadın ünlüyse artık tadından yenmez!

Yetmiyormuş gibi, içeri, son derece giyimli, iş kıyafetleriyle bir tanıdık giriyor! Hoşbeş, alıyor

başını gidiyor! Bütün kadınlar giyinik. Bense, ne zaman dolapta bir havluya falan uzansam, o cenahta dolabın önünü kapatarak pürfüm sıkın, küpe müpe takan bir kadın bulunmakta!

Aynı pijamayla sokakta dolaştığınız kâbuslar gibi!

Zannediyorum, bu olaydan sonra mahcubiyetimi büyük ölçüde yendim. Sevgili satış elemanları, girin sorun "nasıl oldu" diye! Hatta perdeyi kapatmayalım bile, ne olacak?!

Yalnız uyarırım, artık utandı diye tavsiyenize uyup mecburen kıyafeti alan o saf, masum kız yok karşınızda! Hah!

Kadın kuaförü işkenceleri

Kuaförlerin en tuhaf tarafı, pedikür gibi gayet detay güzelleşme işlemlerinin herkesin ortasında yapılmasıdır! Bayatınızda ilk defa gördüğünüz, belki son derece resmi olduğunuz, hatta bir ihtimal genel müdürlüğünüzü yapan kadınla, ayak parmaklarınızın arasında pamuk parçaları ve ayağınızın altında su dolu bir leğen olmak üzere, karşılıklı oturup, kibar kibar gülümsersiniz. Bu esnada genel müdür hanımın taşlanan ayaklarından ölü deriler dökülmektedir ve elbette ayaklarından yağmur gibi ölü deri dökülen biriyle ekonomi, iş güç konuşmak, ancak bir Türk kuaföründe gerçekleşebilir!

Gören herkes aynı şeyi soruyor: Niye saçını bu kadar kısa kestirdin? Akıllarına gelen cevaplar farklı farklı tabii. "Yeni imaj?", "Can sıkıntısı?", "Kuaförün kendini kontrol edeme-mesi?" Halbuki sebep çok daha basit ve bilinçli. Kuaföre gitmekten nefret ediyorum! Mümkün olduğu kadar ender gitmek için de her kestirdiğimde kısacık yaptırıp, sonraki dört ay uzamasını

bekliyorum! Kuaför raconu benim karakterime, huysuzluğuma, sabırsızlığıma uygun değil çünkü! Birincisi, beklemekten nefret ediyorum. Halbuki, saçının uçlarının bir ton açık olmasını

sağlamak için yanm günü gözden çıkarman gerekiyor çoğunlukla! Maalesef bizdeki çoğu kuaförde randevu sistemi olmadığı için o gün çeşitli yabana ve yerli dedikodu dergileri okuyarak, kahve içerek ne kadar bekleyeceğin, tamamen şansa bağlı. Artık on dakika mı olur, kalabalığa ve o akşamki düğün yoğunluğuna göre iki saat mi bilmem! Benim gibi 15 dakikayı bile 'bir sayfa Avrupa Yakası' diye hesaplayan nevrotik bir bünye için çok zor! Beklerken kuafördeki raconlardan biri de, niyeyse, herhalde ilgilenir gözükme için dükkânda çalışan çırağından kalfasına, balyaj uzmanından fön tutan çocuğa kadar herkesin gelip saçınızı şöyle bir karıştırıp,

"Ne olacak?" dcmcsidir!

Bir kişiye söylenmesi yeterli olmadığından, belki beklediğiniz süre içinde, üç dakikada bir fikir değiştirme ihtimaliniz olduğu düşünülerek, ikide bir saçınız karıştırılıp aynı soru yöneltilir. Kimi zaman "Röfleniz gelmiş", "En son kim kesti? Hmmm..." gibi teknik sorular ve yorumlarla da karşılaşır insan!

Saçınızı gerçekten yapacak olan insanla yüzleşene kadar, sadece 'saçınızı karıştıran' grupla değil, omzunuza 'penar', yani önlük bağlayan çocuk, saçınızı yıkayan çocuk, tarayan çocuk, fönle hafifçe kurutan çocuk, penslerle kafanızın tepesine tutturan çocuk ve kahve getiren çocukla da sıkı fıkı

olmuşsunuzdur! Bunların hepsini bir kişi yapamaz mı? Elbette yapabilir. Ama o zaman sadece bir kişi bahşisi hak etmiş olur! En sonunda saçınızı yapacak olan usta geldiğinde, bomba soruyu sorar: Yirmi dördüncü kez, "Ne olacak?!"

Kuaförlerde, yoğun sprey kokusu, fön gürültüsü ve sıcaklığı, uğultu, zaten ortamın vazgeçilmezleridir.

Saç yıkama koltuklarının, uzun boylu insanlar için ne kadar rahatsız olduğundan bahsetmeyeceğim bile!

Ama kuaförlerin en tuhaf tarafı, pedikür gibi gayet detay güzelleşme işlemlerinin herkesin ortasında yapılmasıdır! Hayatınızda ilk defa gördüğünüz, belki son derece resmi olduğunuz, hatta bir ihtimal genel müdürlüğünüzü yapan kadınla, yalınayak başı kabak, ayak parmaklarınızın arasında pamuk parçalan ve ayağınızın altında su dolu bir leğen olmak üzere, karşılıklı oturup, göz göze geldiğinizde kibar kibar gülümersiniz. Bu esnada genel müdür hanımın taşlanan ayaklarından ölü deriler yerlere dökülmektedir ve elbette ayaklarından yağmur gibi ölü deri dökülen biriyle ekonomi konuşmak, ancak bir Türk kuaföründe gerçekleşebilir!

Manikür pedikürün dışındaki, daha özel uygulamaların, kuaförlerde 'kod isimleri' vardır. Ağda diye bir işlem den bahsedilmez örneğin! "Aşağıda işiniz var mı?", "Yukan odadaki işiniz bitince kesime alalım" veya "Naciye Hanım'la olan işiniz uzun mu?" gibilerinden ifade edilir durum!

Garip bir çelişki olarak, 'ağda' kelimesinin telaffuzundan bile utanılırken, kuför raconu içinde, sacı tuza dokunmuş herkesin pantolon cebine para sıkıştırmak âdettendir! Hatta bunu yapmamak için yönelttiğiniz, "Paraları koyup isim yazabileceğim zarflar var mı?" türü sorularınız sıyrılmalarla karşılanır! Bazı kuaförlerde girişte duran 'dilek kutusu' gibi, isimli bahşiş kutuları, tanımadığı birilerinin cebine para sokuşturmaya son derece utanan bendeniz tarafından tezahüratlarla karşılanmıştır ancak çoğu kuaför bundan yoksundur! Daha da tuhafı, cebine bahşiş

sokuşturulmasma gayet alışık olan çalışanların, o para ellerine verilip teşekkür edildiğinde, yüzlerinde beliren 'mahcubiyetle karışık hafif kızgınlıktır!' Bahşiş konusuyla ilgili ikinci müşkül durum, saçınıza bir şeyler yapmış beş altı kişinin ismini ezberlemek, hatta benim için, yüzlerini hatırlamak zorunluluğudur.

Sanırım birçok kadın aynı durumdan şikâyetçidir. Zira gelişigüzel seçilmiş bir kadın kuaföründe, herhangi bir zamanda "Bana kim fön tuttu?", "Benim saçımı yıkayan uzun saçlı çocuğun adı

neydi?" gibilerinden sorular sorarak, dükkânın içinde bir aşağı bir yukarı ümitsizce yürüyen bir veya birkaç kadına rastlama olasılığınız oldukça yüksektir.

Henüz saçımda beyaz yok. Röflemlerim de dört ayda bir yaptır-sam yeter. Kesimleri de aynı rutine oturttum. Demek ki şimdilik senede üç kere 'kuaför günü'ne katlanmam yetiyor. Oh, iyi.

Gevşedim, mayıştım, korkuyorum!

Havlu kimonom, havlu terliklerimle Bali'deydim! Bali değil tabii, Etiler. Ama kokular, dekorasyon, Bali'li kızlar, müzik... Endonezya toprağı diyebiliriz?. Bir nevi konsolosluk sayılır yani

İçim geçmiş sevgili okuyucular!

Bal, zencefil, limon kokulan arasında, birisi kafama masaj yaparken, ellerimde sıcak taşlarla uyuyakalmışım.

Avrupa Yakası'nın çekimleri, bu sezon için sona erdi.

Uzun çalışma dönemlerinin sonunda ortaya çıkan aptallık içinde, yorgun, bitkin, sebepsizce gergin, ööyle oturmuş boş boş, sabit bir noktaya bakıyordum ki...

Beni Hillside Etiler'in yeni spa'sma davet eden telefon geldi. "Spa", biliyorsunuz sağlık, masaj, güzelleşme kompleksi demek. "Uzakdoğu hamamı" falan da diyebilirsiniz, hani illa "oturgaçlı götürgeç" bir bakış açınız varsa!

Efendim masaj, cilt bakımı yaptırmak, gevşemek ve güzelleşmek için birkaç saat ayırabilir miymişim?

Dedim ki, "Siz dalga mı geçiyorsunuz"! Öyle demedim tabii, sakın davranmaya çalışm!

Ertesi gün, havlu kimonom, havlu terliklerimle Bali'dey-dim! Bali değil tabii. Etiler. Ama kokular, dekorasyon, Bali'li kızlar, müzik... Endonezya toprağı diyebiliriz. Bir nevi konsolosluk sayılır yani.

Önce zencefilli limonata ikram ettiler. Nefisti. Hanım bir kadın olsam tarifini alırdım ama, yok işte yok!

Bu arada, Bali'li kızlar tanıdık çıkmaz mı!

Beş yıl kadar önceydi. Her Türk çifti gibi, biz de balayı için Bali'yi tercih etmiştik. Orada,

"Chedi" isimli otelin spa'sını, bir methettiler, bir methettiler. Biz de gidip denemiştik. İşte kızlardan biri Chedi'nin çahşanıymış İstanbul'a gelmeden önce.

Her Türk gibi, tanıdık bulduğuma niyeyse sevinerek, zengin bir mönüden, vücuduma yapılacakları seçtim.

Mönü derken, hakikaten iştah açıcı bir durum var. Örneğin hindistancevizi ve sütle yapılan nemlendirici bakım, fındık parçalan ve salatalıkla yapılan peeling, vücudu avokado, bal ve süte bulayarak nemlendirme işlemi... Açık büfe tarzı güzelleşme. Türlü türlü masajlar, yüz bakımları, hatta saç bakımları...

Ben, kahve, pirinç unu ve sütle yapılan vücut bakımını denedim önce. Bütün vücut bu vıcık vıcık, ama şahane kokan bulamaçla kaplanıyor. Üstünüz örtülüyor.

Sonra bir uyku basıyor ki.

Hiç "ayıp oluyor, uyumayayım" diye de düşünmüyorsun. Yaşasın Uzakdoğu kültürü!

Bölgenin insanıyla tanışmış olanlar bilir. "Müşteriye hiz-met"ten çok "müşteriyi el üstünde tutma" kültürü hakimdir.

Batıdaki garsonlar örneğin, özellikle büyük şehirlerde ve

çok lüks olmayan restoranlarda, asıl amaçları sizi geldiğinize bin pişman elmekmiş gibi davranırlar. Oflayıp puflamalar, sipariş için biraz düşünseniz etrafa sıkıntılı bakışlar, kaş

kaldırmalar. Özel isteklere, örneğin "Şu salatayı balıklı değil tavuk-lu yapar mısınız" gibi ricalara, yemeğin adını bir Alman Nazi subayı tonlamasında tekrarlayarak cevap vermeler! Batılı

garson, masöz, ne bileyim oda hizmetçisi, size servis verdiği için hayatından nefret ederek yaşar.

Uzakdoğulu ise mesleğiyle bütünleşmiş, felsefi olarak, insanları mutlu etmenin kendisini 64

de yücelttiğine inanmıştır! Ne de iyi yapmıştır!

Dolayısıyla masaj yapan kız, sorduğu sorulara verdiği bütün cevaplan, ya yılın esprisi, ya da bilgelik dolu, değerli mesajlar olarak algılıyor.

-ilk defa mı kahve bakımı yaptırıyorsunuz?

-Evet, ilk defa.

Kız kıkırdıyor. Evet komiğim ben, dünya çapında komiğim hatta! Ben de sırtıyorum niyeysel!

-Vücudunuzu sardım, her şey iyi mi?

-Evet, kahve süper kokuyor.

Kız öyle bir "Aaa eveeeeet" diyor ki, kendimi yaşamın anlamım açıklamış gibi hissediyorum!

Evet, ben Buda'yıml "Kahve süper kokuyor, o zaman mutluluğu basit şeylerde aramalıyız"! Vay bel

Kahve hikâyesini, bal, limon, pirinç tozu, havuç ve salatalıkla yapılan yüz bakımı izliyor. Masaj eşliğinde. Kızla bir kibarlık ve mutluluk yumağı olmuşuz! Bazen birbirimizi anla-masak da (onun aksanı bana, benim aksanım ona yabana!) maksat gönüller bir olsun!

Ardından coşup, bir de taş masajı yaptırıyorum. Hani çak-raların üzerine sıcak-soguk taşlar konarak yapılan trendy olay!

Spa kültürüm konusunda alçakgönüllü olamayacağım. Her seyahatte spa'lara gitmeye çalışırım, tstanbul'dakilerin çoğunu

da denedim. Bu son gittiğim hakikaten çok iyi. Kızlar işi biliyor.

Yalnız ben bittim!

Yaratıcı enerjimin bağılı olduğu, hırs, gerginlik, saldırganlık gibi duygular yok oldu. Pelte gibi, şeker şurup gibi bir insanım artık.

Bu masaj merakı benim kariyerimi bitirecek ya, bakalım ne zaman!

Taklit çanta operasyonu!

"Bir arkadaşımın arkadaşı Paris'e giderken buradan aldığı taklit çantalarla Orly Havaalanı'nda durdurulmuş! Hem ceza ödetmişler, hem havaalanında bekletmişler, hem de bavulunda mavulunda ne kadar taklit varsa, katalogdan bakıp hepsinin gerçek fiyatım ödetmişler" diyorum.

Dükkân buz kesiyor! Her an bir Hermes Birkin çantanın arkasından makineli tüfeğiyle Carlos'un adamı çıkabilir*.

Kapalıçarşı'da yürüyoruz. Sessiz, hızlı, hedefine bir an önce ulaşmak isteyen, ancak hedeften emin olmayan insanların yürüme temposuyla. Nasıl oluyorsa işte!

Yanımda marka meraklısı, aynı anda cimri bir kişilik! Kötü bir kombinasyon! Ve ben bu kötü kombinasyonla on yıldır arkadaşım. Herhalde başka konularda iyi kombinasyonlan da olduğu için.

Marka meraklısı ve cimri kişilik, ünlü markalann bire bir kopyalannı yapan Özel bir çantacı peşinde. Kendisi daha önce bir kere gelmiş. "Aman ne çantalar almış, aman ne çantalar almış!

Onun o modeli, bunun bu modeli, yan yana koy, anlayamazsın." Muhabbet bu!

"Bak ben bu konseptte karşıyım, korsan kitap gibi. Benim de kitaplarımın korsanı satılınca çok kızıyorum, aynı şey" diyerek. Fes Cafe'de yemek yemeyi teklif ediyorum.

Yürümeye devam ediyor ve "Ama senin kitabının tanesi 2000 dolar değil!" diyor.

"Ya kızım, bak benim kendime göre bir şöhretim var, ayıp olur orada sahte çanta manta bakarken görseler. Zaten alıcı değilim, bakıcıyım!"

"Ay öf, şöhret möhret, bırak ya" şeklinde, ne manaya geldiği belli olmayan bir şeyler söylüyor.

"Boş ver kafana takma, kimse görmez" mi demek istiyor, "Aman pabucumun şöhreti, kim tanır seni yahu" mu demeye getiriyor, bilmiyorum. On yıllık arkadaş olunca, ikisi de mümkün.

Bu kadar ukalalığa rağmen, dükkânın yerini hatırlamıyor yalnız!

Mecburen tanıdığımız bir deri dükkânına soruyoruz. Adamlann bir yol tarif edişi var ki...

Ciğerimizi okuyorlar! "İşte ünlü markaların sahtesi peşinde iki ucuz alışverişçi!" ifadesini sanki yüzlerinde görüyorum! Belki benim alınganlığım, bilmem. Ama arkadan "Seyrediyoruz, çok beğeniyoruz" diye bağırmanın iyice işkillendiriyor insanı. Ya da ben işkilliyim!

Duymamış gibi davranarak, gizemli tavırlarla yürümeye devam ediyoruz.

Suç mahalli, veya potansiyel suç mahalli tam karşımızda. Alt kat bariz sahtelerin, Kapalıçarşı'da her dükkânda bulunacak kötü taklitlerin ve markasız modellerin olduğu bölüm. Burada müşteriler bir elemenden geçiriliyorlar! Güney Amerika'da geçen, uyuşturucu ticareti konulu filmlerde gördüğümüz gibi. Şüphe çekmeyen, legal bir görüntü. Ancak doğru soruları sorduğunuz zaman, ikinci bölme geçebilirsiniz!

-Carlos yok mu?

-Carlos diye biri yok! Burası özel mülk, defol!

-Ben Carlos'un Vietnam'dan arkadaşımı. Hâlâ papağan besliyor mu?

gibi saçmasapan bir parola-cümleden sonra, bir iki adam bakışıp, kahramanımızı arka tarafa alırlar ya hani. Arka tarafta da, ön tarafın mezbeleliğinden eser yoktur. Şırıl şırıl akan sular ve müthiş bir bahçe, etrafta güzel kızlar ve gölgede bir hasır tahtta oturmuş "esas adam" çıkar aniden mesela. Carlos!

Bizim Carlos ise alt katta, etkisiz eleman rolünde. İnce belliden çay içiyor, bize pek bakmıyor!

Ne zaman ki sihirli kelimeleri söylüyoruz, işler değişiyor;

-Ben daha önce de gelmişim bir defa. Hani Şelma Hanımla birlikte. O Birkin'lerin kırmızısından almıştı, ben siyahından!

Bunu söyler söylemez, Carlos arkasını dönüp bize gülümsüyor ve bizi yukarıya buyur ediyor.

Üst kat, belli başlı birkaç markanın, ikişer üçer modelinin sergilendiği "gizli showroom"! Öyle

"içeriden" on tane çanta istetip bakmak yok. Bir tane geliyor, inceliyor, başkasını istiyorsun, önce elindeki alınıp, yenisi öyle getiriliyor!

Dediğim gibi, esrarengizlik bakımından uyuşturucu ticareti filmi ortamı!

-Bakın bu Hermes'in Kelly modeli, beyaz. Gerçeği için Paris'te bekleme listesi var. Birinci kalite.

Elimize alıp bakıyoruz. Narkotik polisleri gibi parmağımı ıslatıp çantaya sürerek tadına bakmak, sonra "Evet, beyaz Kelly" demek, bu espriyi ölesiye yapmak istiyorum! işi bozmayayım diye yapmıyorum! Yanımdaki cazgır çünkü!

Yalnız hakikaten de işçilik, deri, detaylar birinci sınıf. Bu kaliteye bir de tasarımcı bulup kendi markalannı neden yarat-madıklarını soruyorum. Marka meraklısı/cimri kombinasyonu cazgır kadın ters lers bakıyor konuyu dağıttığım için, çünkü tam "o marka"mn çantalarını sorup ortaya çıkarttırma kıvamına getirmişti mevzuyu!

Ben sorunun cevabını alamadan atılıyor, önemli an geçmesin diye:

-Aslında biz "o markanın" çantalarına bakmak istiyoruz. Onlar içeride herhalde?

Inınının!

Carlos'un yüzü değişiyor! Amanın bir şey olacak! Yanlış bir laf ettik! Şimdi Carlos bizi "Gidin buradan, defolun, kimseye de buraya geldiğinizi söylemeyin" diye kovacak, veya daha kötüsü arkadaki depodan iki adam çıkıp makineliyle bizi tarayacak!

Tamamen bu ortamdayız!

Neyse ki Carlos'un yüzü, kızgınlıktan değil, kederden değişmiş!

"iki hafta önceydi," diyor, taklit gece çantalarına dalarak, "yine baskın oldu, ne kadar o marka çanta varsa el koydular"!

Biz de beğendiğimiz bir modele gelişigüzel dalıp giderek üzüntüsüne saygıyla katılıyoruz.

Yammdakinin ne düşündüğünden adım gibi eminim halbuki: "Ne yani, o marka çanta yok mu, satmıyor mu artık, hiç mi yok, azıcık da mı yok, ilaç için de mi yok?" diye yiyor kendini!

Sessizlikte bekliyoruz. "O zaman hadi Fes'e gidelim" demek üzereyken..."Sadece birkaç tane kaldı, isterseniz göstereyim" diye sessizliği bozuyor Carlos.

Elinde o markanın muhteşem taklitleri, artık taklit de diyemeyeceğim, "başka bir atölyede yapılmış"lan var! Yanımdaki cazgır, kendini kaybetmiş durumda, birini bırakıyor, birini alıyor! Carlos ortalığı karıştırmak için elimize markanın orijinal katalogunu tutuşturup, "O var, bir de bu var" diye saydıkça, bizimki iyice kopuyor!

Tam o anda, alt kattan gelen seslerle irkiliyoruz! Carlos hemen birkaç modeli elimizden alıp arkaya götürüyor. Onun gitmesiyle birlikte, merdivenler gıcırdamaya başlıyor veee...

Böyle durumlarda hep olduğu gibi, karşımda tanıdık bir yüz! Sosyetenin hoş kadınlarından biri.

Birkaç ay önce bir yemekte birileri tanıştırmış, kadıncağız bana iltifatlar etmiş. 70 Ancak şu anda, ilk gördüğü andaki şaşkınlık hariç, asla yüzüme bakmıyor! Zira taklit çanta almaya gelmiş ve aynı zamanda makyajsız! Dolayısıyla, topukla bir seksen beşlik, sapsarı saçlı bendenizi, 15

metrekarelik dükkânda görmüyor! E ben de hoşbeş etmeye çok gönüllü değilim zaten, öyle olsun.

Fakat sosyetik güzel, sanki orada ne için bulunduğu meç-hulmuş gibi, Carlos'la şifreli konuşuyor.

-Telefonda şeyeiliğim olayın zamanı ne zaman? Çünkü haftaya tekneye gidiyorum. Bir de ötekini söylemişim, o ne oldu?

Hah, biz de neden bahsettiğini anlamadık sanki! Kendi kendimize dedik ki, "E herhalde kadın bu dükkâna otlu peynir almaya geldi, tekneye götürecekt"! "

Aniden dönüp gözlerimi kısarak şöyle demek istiyorum: "Hanımefendi, ikimiz de niye burada olduğumuzu biliyoruz. Birbirimize daha fazla oyun oynamayalım!"

Durur muyum? Ben daha güzelini patlatıyorum: "Peki, o zaman ben de esas konuya geleyim, yılan derisi getirsem, istediğim model çantayı yapabilir misiniz?!"

Yani orada bulunmamın marka takîitteriyle hiiiç alakası yok. Ben masumane, elindeki yılan derisini değerlendirmek isteyen, vitrindeki modelleri görüp beğenmiş biriym sadece!

Yanımdaki cazgır, bakışlarıyla alkışlıyor!

Ancak Carlos yemiyor! Gayet şaşırılmış, gayet kafası karış-

mış ifadeyle "Yoo, sipariş çalışmıyoruz ki!" diyor. "Bizim modeller bunlar, 'o markayı' istemediniz mi siz?"

Allah seni ne yapsın Carlos! Hayır benim suçum ne? Çanta manta alacağım yok, yanımdaki kötü kombinasyonun kurbanı olarak gelmişim işte.

"Hmm, yok ben değil de arkadaşım şey yapıyor... kem küm" gibi bir şeyler geveliyorum. Sonra durumu kurtarmak için kendime göre çok heyecan verici bir hikâye anlatıyorum:

"Bu arada bir arkadaşımın arkadaşı Paris'e giderken buradan aldığı çantalarla Orly Havaalanı'nda durdurulmuş! 'O marka'nın taklitlerinin, taklit olduğunu anlamışlar, hem ceza ödetmişler, hem havaalanında bekletmişler, hem de bavulunda mavulunda ne kadar taklit varsa, katalogdan bakıp hepsinin gerçek fiyatını ödetmişler"!

Dükkân buz kesiyor! Çünkü bu gerçek bir bilgi.

Hem yanımdaki cazgır arkadaşım, hem sosyetik güzel, hem Carlos bana delici bakışlarla bakıyorlar!

Cazgır, indirim ihtimalini yok ettiğim için, sosyetik güzel, başına geleceklerden korkmaya başladığından, Carlos ise ekmeğine mani olmak üzere olduğumdan!

"Biz de duyuyoruz bu hikâyeleri ama, basma gelene de rastlamadım" diyor Carlos. Pek inandırıcı değil.

Ancak arkadaşım bu cümlelerin üzerine atlıyor, hatta cümleyi sarılıp öpüyor: "Tabii tabii, palavra canım, olur mu öyle şey, hah!"

"Ya valla doğru, hatta kadın demiş ki..." diye devam ederken, arkadaşım belime çimdik atıyor!

Susuyorum. Yanımdaki, Carlos'tan "o marka"nm demin arka tarafa götürülen kare modelini istiyor. Carlos ise net bir biçimde Carlos'luğunu yapıyor:

"İşte gördüğünüz modeller. Zaten kalmadı pek elimizde! Bir daha da o markadan yapmayacağız, kestik"!

Sosyetik güzel erken uyanıp çıkıyor dükkândan.

Bense "kötü kombinasyonla" birlikte Carlos'a teşekkür ediyorum. Carlos cevaben sırtıyor. Niye sırtıyor bilmiyorum! Kapıya sadece beş metre var. Temkinli adımlarla yürüyoruz. Dört, üç...

Makineli tüfekli adamlar her an bir Hermes Birkin taklidinin arkasından fırlayabilirler! Carlos'un bir göz kırpışma bakar yani!

Yürümeye devam ediyoruz...

Yuroviijin Song Kontest!

Bence 70'li ve 80'li yıllardaki halimimi en güzel özetleyen unsurlardan biri Örovizyon Şarkı

Yanşması'ydı. Kapalı, az tanınan, yabani bir Türkiye'nin ateşle imtihan.' Kendini anlatamayan, ama anlatmak için ümitsizce çabalayan bir milletin yılda bir kere gelen şansı!

Niye öyleydi bilmiyorum ama, 70'lerde ve 80'lerde çocuklar için de pek mühimdi Örovizyon!

Şahsen, asıl amacı Avrupa Televizyon Birliği'nin teknik imkânlarını test etmek olan, ama nasılsa milli davamız hâline ge-İçn bu şarkı yarışmasını dikkatle takip eder, hatla videoya kaydedip tekrar tekrar izlerdim. Belki dünyanın başka yerlerinde oturan insanların neye benzediğini, nasıl konuştuğunu görmek için.

Aile efradının en temel eğlencelerinden biri bâline gelmiştim bu özelliğimle;

-Gülse, hadi bu seneki Finlandiya şarkısını söyle bakalım!

-Nuku pom, nuku pom, nuku pommin lay lay lay lay!

-Güzel, kaçınıcı oldular peki?

-Sondan altıncı!

-Şimdi de Hollanda'yı söyle!

-Ik hauuuu van yauuuuuu!

Çocukların gerekli bilgileri unutup, gereksiz bilgileri en ince detayına kadar hafızalarında biriktirebilme gibi bir özellikleri vardır.

Çocuğa sokaktan eve gelmesi gereken saati, ödevini yapmasını, spor çantasını eve getirmeyi hatırlamasını, çarpım tablosunu öğretemezsin! Ama bütün Pokemon ekibinin ismini ve tarılıçeleriyle karakter özelliklerini ezbere bilir! Yanılıyor muyum?

Ben de aynen öyleydim işte. Coğrafya ile ilgili bir sürü bilgi sınavlar biter bitmez beynimin kara deliğine girip kaybolmuş! Şimdi şimdi okuyarak tamamlamaya çalışıyorum. Ama Dallas'ın bütün karakterleri aklımda! Cliff Barnes'dan Kahya Ray'e kadar, ikinci derece önemli olanlar bile. İdolümse Lucy Ewing'di nedense! Ancak ilkokulda bile Lucy Ewing'den daha uzundum ve bu biyolojik "şanssızlık" yüzünden, üçüncü sınıfta Lucy olmaktan vazgeçip Charlie'nin Melekleri'ndeki Kelly'ye geçiş yaptım!

Okulda şarkılarla ilgili kavga edip, birbirimize girdiğimizi hatırlıyorum! Sadece bununla da kalmazdı. O dönemin pop starlarının arasında Örovizyon'a katılan Avrupalı şarkıcılar olurdu!

Johnny Logan konserine gitmişliğim vardır mesela! 12 yaşındaydım. Mazhar Fuat Özkan, Nilüfer ve Johnny Logan'dan oluşan üçlü konser! Şan Sineması'nda. Arada da Çiğdem Tunç çıkıp sunuş yapıyor ve dans ediyor!

Sadece Johnny Logan olsa iyi. Bit sene Yugoslavya adına

katılan Daniel'in bütün genç kızların sevgilisi olduğu hatırımda, iş o kadar büyüdü ki, adamcağız Türkiye'ye konsere geldi ve gösterilen ilgiye kendi de şaşırıldı.

Ne yazık ki Daniel'in soyadı Popoviç'ti ve biz Danielse-verler olarak, Daniel sevmeyen kızların münasebetsiz esprilerine ancak bir yere kadar dayanabildik!

Sadece çocuklar değil, büyükler de duygusal anlar yaşardı Örovizyon geceleri. Bizim şarkı

bittikten sonra rakı açanlar, gözleri dolanlar. "En azından Türk insanının böyle çarşafı falan değil de çağdaş bir kişi olduğunu dünyaya gösterdiktiler.

"Göstermek" önemliydi o yıllarda. "Kendimizi" veya "onlara günlerini" göstermek için, Türkiye'nin en kapalı, en uzak, en yabancı yıllarında, sadece iki platform vardı: Milli maçlar ve Örovizyon!

Şimdi o yıllara bakınca görüyorum ki, her şeyi bir kenara bırak, hem futbolumuz, hem müziğimiz çok gelişmiş!

Zira milli maçlarda 3-0 yenilgi bue memnuniyet verici olurdu zaman zaman. Futbolcularımızın birer Beckham kopyası gibi havalı, şık, cool, trilyoner ve manken meraklısı değil, çoğunlukla gayet gariban ve kara kuru olduğu yıllardı.

Müziğe gelince... Uzun uzun anlatmaya gerek yok, "Opera" desen, o dönemi bütünüyle özetleyecektir sanırım!

Bu "kendimizi anlatma" gayreti, Yuroviiğin Song Kon-test'in tanıtım filmleri bölümünde zirveye çıkardı!

Alt tarafı şarkıyı tanıtan bir videoldip yahu! Kimi ülkeler sahnede grubun şarkıyı söylemesini çekip gönderirdi. Bizse Türkiye'nin tarihi, turistik, gastronomik ve insani güzelliklerinin hepsini bir şarkıya sığdırmak için kendimizi paralardık. Şak Efes, şak camiler, şak istanbul silueti, şak Topkapı Sarayı,

Kapadokya, Adalar, Anıtkabir. Galata Kulesi, Kızku-lesi, plajlarımız, Dolmabahçe Sarayı, şak baklava, şak dansöz, şak şiş kebab! Hatta yetmedi, şak Ajda dansöz kıyafetiy-le Topkapı Sarayı'mn damında! Ne oldu, ne bitti, bu kim, ora nere derken şarkı biterdi!

-Keşke deniz kenarında biraz daha şeyapsalarmış. Hayır turist gelirdi, adamlar yüzmek istiyor!

-Bence Pera Palas'ı koymaları lazımdı. Agatha Chris-tie'nin kaldığı otel yani, İngilize çok hitap ederdi.

Tabii, ingiliz de aniden Pera Palas'ı bizim tanıtım filminde görünce, "Ooo, Agatha Christie'nin kaldığı otel, hemen Türkiye'nin şarkısına oy vermeliyim" diye telefona sarılacak!

Ki zaten o dönemde telefonla oylama da yoktu. Sanırsam bütün ülkelerde "halk jürisi"

dediğimiz, on on iki kişiden oluşan, ülkenin "Yuroviijm karar mercii" puan verirdi!

Hatırlarsanız bu, diyelim ki on iki kişiden oluşan bizim jüri, şarkı yarışmasının gecesini, haberlerden sonra TRT'de başlayan bir programla ülkeye tanıtılırdı. Halk jürisi (!) kadın ve erkeklerin eşit oranda temsil edildiği, herkesin üniversite mezunu ve profesyonel, ayrıca da takım elbiseli veya döpiyesli olduğu, doktor, avukat ve mühendislerden oluşan, genellikle klasik müziği hobi edinmiş bir grup! Halk işte camın! Adeta Türkiye'nin bir kesiti!

Puanlama sırasında da milli maç psikolojisi yaşanırdı. Küfür, bağırış çağırış, "komşu"ya iyi niyetler!

Alt katta oturan teyze, puanlama sırasında, tansiyonu yükseldiği için, gidip yatak odasında volta atarak vakit geçirirdi! Beş on dakikada bir gelip, sonuçları öğrenip, "Ahlâksızlar" diye söylene söylene geri giderdi! En başarılı sonucumuz sondan sekizinciiik falan olduğu için, hep o teyze haklı çıkar, kimilerince "Valla bir daha katılmamak lazım buna" diye de desteklenirdi kendisi. O

yüksek tansiyonla hâlâ turp gibi yaşıyor bu arada!

Onun için de, 80'li yıllarda doğmuş olanlar, Sertab Erener, arkasından Athena basanlarının bizim için ne demek olduğunu anlayamazlar!

Bu seneki şarkımız çok parlak bulunmadı kimilerince. O kimilerinin arasında ben de varım, hatta en önde bayrak taşıyorum!

Ama bütün bu anlattıklarımın "anı"ya dönüşeceğiinden eminim.

Artık kimse "Politik sebeplerden hakkımızı yediler" demeyecek. Sokaklar Ürovizyon geceleri boşalmayacak. Kimsenin tansiyonu yükselmeyecek. Haftalarca yorum yapılmayacak.

Bir daha hiç 0 puanla sonuncu olmayacağız, olsak da umursamayacağız.

Ve yavaş yavaş, artık hiçbir şey, o zamanlardaki gibi olmayacak.

Dans işine de el attım, hayırlısı!

Kendi kendine diskoda miskoda dans ederken, vücut kendini ayarlıyor, yorulan kasları bırakıp, ötekilerle yeni figürler arayışına giriyorsun. Kalçanı sallamaktan yorulunca yaratıcı kol hareketlerine vuruyorsun kendini mesela. Ancak, başında Oktay Keresteci varken Öyle olmuyor!

İllaki sekiz sayana kadar kendini yerlere çarpa çarpa, kafam "head-bang" yapa yapa, böyle yengeç gibi yan yan yürüyecek, sonra dört adımda dönecek, sonra asla nasıl yapıldığını

çözememiş olduğum kol hareketleriyle halça sallamaları birleştirip tekrar başlayacaksın! Bittim, bittim!

Sanırım bizim kuşağın ilk dans figürleri, aynı basketbol merakımız gibi, bir televizyon dizisiyle başlamıştır.

"Fame" (Şöhret) diye bir dizi vardı, hatırlarsınız. Bir sanat okulunda, kimisi oyuncu, kimisi dansçı, renk renk, çeşit çeşit

konservatuar öğrencilerinin hayatlarını konu alan bir yapımdı. Benim yaşlarımdaki ne kadar

"sanatçı arkadaşmV'la konuştuyusam, hepsi çocukluk yıllarında o dizinin meraklısı çıktılar, ilginçtir!

O dizi sayesinde, bazılarımız oyuncu, şarkıcı obuaya karar vermekle kalmadı, hepimize bir dans sevgisi geliverdi! Lise yıllarında dizide gördüğümüz figürleri gelişigüzel ve aklımızda kaldığı

kadarıyla birleştirip, içler acısı koreografilerle, utanmadan bütün okula "sunduğumuzu"

hatırlıyorum! Şimdi olsa, o hareketleri bir topluluk önünde yapmanın bedeli o kadar yüksek ki benim için, hiçbir sponsor, hiçbir şirket, hiçbir prodüktör karşılayamaz! Halbuki 16 yaşında

"elektrik bu-gi" figürünü, bale adımlarıyla bütünleştirmekten gurur duyuyorsun!

Ergenlik böyle bir şey işte. Bunu iç rahatlığıyla beş yüz kişiye yapıp, sonra aynı günün akşamüstü, bakkala ekmek almaya yollandığında, dönüşte, elinde naylon torbayla mahallenin gençlerinin önünden geçmeye utanırsın!

Aynı yıllarda dansçı olma fikrine son derece sıcak bakıp, bu engin yeteneğime bir de eğitim eklemek için Sait Sök-men'in dans stüdyosunun yolunu tutmuştum! Gaye Sök-men'le yeni evlenmişlerdi galiba, şimdinin ajans sahibi koskoca Gaye Sökmen, kırk iki kilo, küçücük, civciv gibi bir şeydi. İşin enteresanı, o yıllardan 16 sene sonra, Hırsız Var'ın çekimine, Sait Sökmen geldi. Ben olmuşum 32, Sait Hoca'da o zamandan bu zamana en ufak bir değişiklik yok!

Her neyse efendim. Bir yıldan fazla zaman cazdans kurslarına kaıldım, pek de eğlendim. O

zamanın mankenleri, bir iki dansçı, üç beş şişman ev kadınından oluşan sınıfımıza devam etseydim, bir Hülya Aksular olabilirdim belki, yazık oldu! Sıfıra yakın bir ihtimal de olsa, öyle düşünmek hoşuma gidiyor.

Dansçuların sıradan insanlardan farklı yanları vardır. Vücutları sporcularınki gibi şişmez, çok estetik olur. Yürümele-ri, boyunlarını tutmaları bile bir hoştur. Vücutlarına iyi bakarlar, ne giyseler yakışır. Hele bir de üşütmemek için boyunlarına havalı atkılar, eşarplar atarlar ki, ohooo, bitti.

İyi bir dansçı kanepede yanınıza oturup kalktığında, gözünüzü kapatsanız hissetmezsiniz!

Halbuki ben kendimi kanepeye öyle bir atanm ki, bütün ev, hatta apartman bu bilgiye sahip olur!

Yani zaten dansçı olarak başarısız bir kariyer beni bekliyor olurmuş, Allah kurtarmış. Fakat ben bıraksam dans beni bırakmıyor kardeşim!

Son dans maceramsa reklam çekiminde gerçekleşti. Bir gittik ki, sürprüz, 150 kişilik Anadolu Ateşi sette! Sanıyoruz ki onlar dans edecek, biz rol yapacağız.

Meğer onlarla birlikte, en önde biz de koreografiye uyarak yokuş yukarı yürüme hareketini yapacaktık.

Şunu açıklığa kavuşturmak isterim: Hayatımda hiç spor yapmışlığım yok. Cazdaııs sınıfını saymazsak! Dans etmeyi severim, bıraksanız saatlerce dans ederim, ama kendi figürlerimle.

Sallapati dans ederken, vücut kendini ayarlıyor, yorulan kasları bırakıp, ötekilerle yeni figürler arayışına giriyorsun. Kalçanı sallamaktan yorulunca yaratıcı kol hareketlerine vuruyorsun kendini mesela. Ancak, başında Oktay Keresteci varken öyle olmuyor! İllaki sekiz sayana kadar kendini yerie-re çarpa çarpa, kafam "headbang" yapa yapa böyle yengeç gibi yan yan yürüyecek, sonra dört adımda dönecek, sonra asla nasıl yapıldığını çözememiş olduğum kol hareketleriyle kalça sallamaları birleştirip tekrar başlayacaksın. Anadolu Ateşi şahane estetik bir şekilde kıvırıyor tabii. Ancak bendeniz bu hareketleri durduğum yerde yaparken bile perişan oluyorum. Ayriyeten yokuş yukarı hızlı hızlı yürüyebilecek bir bünyeye sahip değilim. İkisini birleştirdince, tabii arzu ettiğim performansı veremedim!

Arkada Anadolu Ateşi dansçıları var, ikide bir beni ve Haluk Bilginer'i alkışlıyorlar. Hayır dalga mı geçiyorlar, ciddi mi

belli değil! Bunu düşünmekten dansımıza konsantre olamıyoruz!

Sen yıllarca gece hayatında, club'larda saatlerce dans et, üstelik bir de kendi dansını beğenip kendi kendini ve arkadaşlarıyla birbirini tebrik et, sonra koreografi olunca çuvalla! Dans ederken sürekli ağzından "çık çık" sesleri çıkartarak tempo tutan annem ve kollarıyla bacak hareketleri senkronize olamayan babamla yıllarca dalga geçtiğim için buradan özür diliyorum! "Çıkçık"tan geçtim, koreografiye uyayım derken şarkının sözlerini unutuyorum. Bu arada sözler "Selo pabucu ya-rım, çık dışarıya oynayalım"dan ibaret, dikkatinizi çekerim! Kollarla bacakların asenkron olması ne ki, bütün uzuvlarım, uzuvlarımla belim, belimle boynum, hepsi birbiriyle asenkron!

Bacaklar twist yaparken kollar samba figürlerine geçmiş, kalçalar kendini kaybetmiş, omuzlar ona "Otur lan, maymun olma" diyor!

Tam figürleri çözdüm, üzerime bir yorgunluk çökmesin mi! Hayır, tekrar tekrar, nereye kadar.

Arkadaki profesyonel dansçılar "Of hocam, yeter" gibi protestolar savuruyorlar. Biz Haluk'la bir konuşabilirsek neler söyleyeceğiz ama vücuttaki oksijeni ekonomik kullanmaya çalışıyoruz!

Doğrusu ben midenin yan taraflarında bir kas grubu olduğunu bilmiyordum. Şu anda onlar sızım sızım sızılıyor. Zira o çekim o gün bitmedi ve ertesi gün tekrar Anadolu Ateşi'yle yokuş yukarı

yengeç yürüyüşü yapıyordum!

Dans dünyasına hızlı bir giriş yaptım. Hülya Aksular, Sibel Sürel ve diğerleri, sileceğim sizi bu piyasadan!

Şu yanlarımın ağrısı bir geçsin de...

Aman evladım siyasete bulaşmayın!

Acaba artık ilgilenmiyor muyuz politikayla? Umurumuzda mı değil? Yoksa tedirgin mi oluyoruz halâ, 'sağa, solcu' gibi lafların kullanılmasından bile.

Bireysellik, kendi yolunu çizmek, işine gücüne bakmak şahane de, bir hayat görüşü sahibi olmaya engel değil ki! Hatta bu 'fikirsizlik' de, maalesef daha çok mesleksizlik, vizyonsuzluk ve amaçsızlıkla birlikte var oluyor.

Bizim kuşağın en çok duyduğu cümlelerden biriydi bu sanının!

Tahsin Bey'in Aslı ve Volkan'a söylediği gibi.

Küçükken bize "Trafığe dikkat et", "Bir yabancı şeker vermeye kalkarsa alma" ile birlikte "Sana yolda sağcı mısın, solcu musun diye sorarlarsa, sakın cevap verme" de denirdi! Bu öğüt cümlesi, bu cümlelerin söylenme sebepleri ve sonrasında yaşananlar, bizim yaşlıları ve bizden biraz gençleri 'apolitik kuşak' hâline getirdi.

Pek bir siyasi görüşü olmayan, hatta olmasından korkan yegâne gençliktik belki de!

Avrupa Yakası'nda bu 'siyasi görüşsüzlük'ü 'ti'ye aldık biraz. Volkan ve Aslı siyasete girmeye karar verirler. Aslı, Volkan'a sorar: "Bir politik görüşün var mı?" Volkan cevap verir: "Olması mı

lazım?"!

İkisi de o güne kadar gördükleri politikacıların tavırlarını, söylemlerini, hatta seslerini araklayarak, ortaya karışık, ortanın sağı bir hareket oluştururlar. Ne yapmak istediklerini, neyi değiştirmek istediklerini bilmezler. Kubilay'm, Selin'in, Yaprak'ın "her mahalleye golf sahası"

gibi işkembeden salladıkları isteklerini savunmaya karar verirler!

Aslında Volkan kasetinin promosyonunu yapmanın, Aslı ise işin şöhret ve şıklığının peşindedir.

Derken Şesu, güya solcu bir kızla tanışır. Kızcağız bir iki beylik sloganla bağıra çağıra durumu idare ettirmeye çalışmaktadır ama, onun da sadece 'imaj yapma' maksadıyla bir iki aydır komünist 'takıldığı' ve aslında solculuğun ne demek olduğundan bihaber bir 'fabrikatör kızı'

olduğu ortaya çıkar! Geçen sene de 'Budist takılmıştır1 zaten!

Ve finalde tüm zamanların en apolitik karakteri, yüzeyselliği ve hayata 'haydi eller havaya1 bakış açısıyla Selin'i görürüz. Patron cepten mesaj çekmekte olan kızına gururla bakarak esas cümleyi söyler: "Canım Selin'im, Türkiye'nin geleceği!"

Kimilerimizin 'mizah anlayışsızlığından' zaten hiç söz etmek istemiyorum. "Solcu kızlarla dalga geçmişler" diyenler, halta "Olur mu, kız sonradan sosyetik çıkmış, sosyetik kızlarla dalga geçmişler" diye cevap verenler var!

Aslında çok açıktı. Solcularla, sağcılarla, sosyeteyle, zenginlerle, fakirlerle, sununla bununla değil, tam ve net olarak "alakasız, fikirsiz ve tm tın" oluşumuzla dalga geçtik. Siyasette pek genç

yok, malumunuz, işin tuhafı, siyasetin fikir alanında da pek genç yok. Genç gazetecilere bakın örneğin. Politika yazarlardan 40 yaşın alımda kaç kişi var?

Avrupa Yakası'nın 'apolitikliğimizi' 'ti'ye aldığı bölüm, AB

grubunda birinci oldu. Totalde ise geçen haftalardan bir miktar daha az raling yaptı, Halkımızın 'siyaset' deyince arkasına bakmadan kaçtığı sonucuna varabilir miyiz?

Bir seyirci, gönderdiği e-mail'de "Politikayı komediye konu etmemek lazım" diye yazmış! Batıda başlı başına 'politik komedi' diye bir şeyin var olduğunu bilmeyerek, muhtemelen! 'Sayın Bakanım'ı hatırlayın. Birinci sınıf oyuncuların yer aldığı, çok tatlı yazılan, kaliteli bir siyasi komedydi. Ne yazık ki amaçlanan rating'i alamadığı için planlandığı kadar uzun sürmedi. Ana haber bültenleri, gitgide daha yumuşak haberlere kayarak siyasetten neredeyse tamamen kopuyor.

Onların tercihi değil, seyircinin ilgisiyle bağlantılı. Acaba artık ilgilenmiyor muyuz politikayla?

Umurumuzda mı değil? Yoksa tedirgin mi oluyoruz hâlâ, 'sağcı, solcu' gibi lafların kullanılmasından bile.

Bireysellik, kendi yolunu çizmek, işine gücüne bakmak şahane de, bir hayat görüşü sahibi olmaya engel değil ki! Halta bu 'fikirsizlik' de, maalesef daha çok mesleksizlik, vizyonsuz-luk ve amaçsızlıkla birlikte var oluyor.

Internet üzerinde gelişen sohbetleri takip ettiğim kadarıyla, 'bulaşmamak lazım' eğilimi gençlerde de var. Kimisi "Dizilerin siyasetle ilgili konular yapmaması gerektiğini" söylüyor. Bazısıysa fikrini, neredeyse Volkan ve Aslıya, veya Şesu'nun güya solcu sevgilisine benzer bir 'kulaktan dolmalık içinde savunmaya çalışıyor.

Acaba bizim kuşaktan nitelikli siyasetçiler çıkacak mı?

Bazen gerçekten düşünüp, geleceğin 'Selin'lerden oluşacağından korkmuyor musunuz? Mesela bir gün 'Oha falan olan' bir kültür bakanımız olmasından, sağlık hizmetleri talep edilirken sağlık bakanının 'Oldu, gözlerim doldu yane l demesinden...

Ve ülkeye 'kal gelmesinden'!

Seksapel nedir, ne değildir?

Niye seçildiğimi zaten anlamış değilim. FHM'in "En Seksi Kadınlar" ekindeki kadın resimlerinin kafalarından birer konuşma balonu çıksa, "Bak ne hadar seksi ve dayanılmazım, al beni bebeğim!" diyen fotoğrafların arasında benim tişörtlü resim "İyiyiz hamdolsun. tş güç, bildiğin gibi. Dayımgillerin selamı var" diyor!

Derginin ekini elime alınca beni bir gülme tutsun ki!

FHM dergisi, sağolsunlar, ve de aynı zamanda Allah hayır etsin, bendenizi dünyanın en seksi 100 kadını arasına sokmuş!

Dikkatinizi çekerim, Türkiye'nin değil, dünyanın! Yani Angelina Jolie'yle, ne bileyim Charlize Theron'la falan aynı listedeyim! Artık eski dergiciyim diye kıyak mı yaptılar, 100 isim bulmakta zorlandılar da mı böyle oldu, bilmiyorum.

Sen bir de tut bu listeyi internete koy, oradan okuyuculara oylama yaptır!

100 kişinin arasında utanmadan 75. olmuşum! Fena sonuç değil. Çağla Şikel'i, Demet Şener'i, Hande Ataizi'ni falan geçmişim yani, boru mu? Üstelik ilaç için bir tane mini etekli resim bile çektirmeden! Herhalde internet kullanıcıları arasında orijinal fikirli, "Ben herkesin beğendiğini beğenmem, farklı bir insanım" çabasında arkadaşlar var. Varolsunlar!

Ancak benim fotoğrafım, derginin özel "En Seksi 100" ekinde, yanlışıyla konmuş gibi duruyor.

Hani başka sayfanın fotoğrafıyım? da, sanat yönelmeni sayfayı hazırlamış, resmi mesela Laetitia CasEa'nınkiyle değiştirmeyi son anda unutmuş gibi! Birbirinden seksi, kalın dudaklı, büyük göğüslü, objektife vahşi vahşi bakan, şeffaf elbiseli, bikinili, hatta çıplak kadın kalabalığı içine, oraya nereden düştüğü belli olmayan, kot ve tişörtlü bir resmimi bulup koymuşlar! Ki zaten aşağı

yukan bütün resimlerim aynı tatta. FHM'in suçu yok.

Hayır, bari insanın bakışında bir cazibe olur da, niye seçtiklerini anlarsın. Öyle bir bakmışım ki kameraya, artık yorgun bir günüm müydü, kafam yan tarafta arkadaşların yaptığı muhabbette miydi bilmiyorum, kaşlar yanlardan aşağı sarkmış, boş bakışlar eşliğinde sahle, mecburi, ölçülü

bir sırıtkanlık. Seksapelin tam tersi neyse o!

Resimlerin kafalarından birer konuşma balonu çıksa, "Bak ne kadar seksi ve dayanılmazımı, al beni bebeğim!" diyen fotoğrafların arasında benim tişörtlü resim "iyiyiz hamdolsun, iş güç, bildiğin gibi. Dayıngillerin selamı var," diyor!

Eskiden bir erkek dergisinin yayın yönetmenliğini yapmış olmasam, seçimi bayağı ciddiye alacağım. "Vay be, bak seksapel beyinde başlar derlerdi de inanmazdım" diye düşüneceğim.

FHM'i bilmem ama, benim hükümetimdeki Esquire'da bu tür anketler dergi ekibinin demokratik kararıyla oluştu-lurdu. "En seksi kadınlar", "40 yaşın üstündeki en karizma-tik erkekler", "Esmer ve tenis oynayan, boşanmış, Karade-niz'li en gözde bekârlar" ve benzeri haberlerde, zamanında internet de bu kadar yaygın kullanılmadığı için, dev kadromuz karar mercii olurdu. Ve dev kadronun 5

kişiden oluşması bunu değiştirmezdi!

O dönemde yanılmıyorsam yazı işleri müdürü olan Man-sur Forutan'la, gerek "En seksi"

anketleri, gerek kapak fotoğrafı seçimlerinde, poğaça ve plastik bardakta kahve eşliğinde "çok sert" fikir uyuşmazlıklarımız olmuştur. Aşağıdaki diyalog hayal ürünü de olsa mealen benzerlerini her ay yaşardık:

-Mansur, oğlum, bu kadın daha güzel, vallahi bak. Hem de iyi oyuncu.

-Oyunculğunun bana ne faydası var, sen onu söyle! Yalnız okuyucuma ne faydası var, bir de onu söyle!

-E seksi işte oğlum, bak mini etek giymiş! Bacaklar da güzel. Daha ne istiyorsunuz artık ya?

-Sen mini etek, güzel bacak deyince ben durdum böyle bak! O zaman Gülriz Sururi'yi kapak yapalım! Liza Minelli de olur.

-Mansur kardeşim, konuyu saptırma, senin seksi dediğin kadın ineğe benziyor. Hayatta da hiçbir şey başarmamış, salak bir kız. Neden kapak yapacağız ki?

-Okuyucuya hizmettir, yorma beni ya.

-Mansur, bırak her şeyi, kızın yüzünde mana yok!

-Mana arasak bu işi yapar mıyız Gülse?!

O günler, seksapelin kadın ve erkek için bambaşka şeyler olduğunu kavrayıp aydınlandığım günlerdi!

"Dev kadronun" kızları bir tarafa, erkekleri bir tarafa toplanıp, iki resim arasındaki yedi farkı

bulmaya çalışır, sonunda hedef kitlemizin erkek olduğunu hatırlayıp, mecburen kızlar olarak kriterlerimizden ödün verirdik.

Benim "vesikalık fotoğrafımla" ilk yüze girmemde de FHM ekibinin, varsa, kadim elemanlarının parmağı olduğundan hiç şüphem yok!

Bir gece, ansızın, arayabilirim! Olmadı mesaj çekerim!

Telefonla iletişimde en eski ve en yeni görgü kuralları nelerdir? Bu yazımda da bunu irdeledim!
Sonuç: Beni aramayın, bana mesaj çekmeyin, kendi hâlime bırakın.'

Çok basit bir görgü kuralını tartışmaya açmak istiyorum: Resmi ilişkiniz olan bir insanı telefonla arama saatleri nedir?

Genel kural, hepinizin bildiği gibi, sabah on, akşam on arasındadır, derler.

Bana kalırsa bu saatler daraltılmalıdır.

Benim gibi gece yaşayan insanların, sabah onda en iyi ihtimalle rüyalarının çekim hatalarını seyrediyor oluşunu göz önüne alırsak, mesela on bir buçuk diyelim!

Anne-babalarımızın bize çocukken öğrettiği ve saat sekiz civarı arayan sınıf arkadaşlarından sonra bıkmadan tekrar ettiği prensibe bakılırsa "Yemek saati aranmaz, ayıp"tır! O zaman yediyle dokuz arasını da attık.

Dokuzla on arası da, bana sorarsanız, işle ilgili telefonlar için uygunsuz bir saattir. Aynı prensip hafta sonları için de geçerlidir. Özellikle pazar günleri için.

"Kusura bakma, pazar günü arıyorum" veya "Kusura bakma, akşam evden rabatsız eltim", bu gibi durumlar için hazırlanmış nezaket kalıplarıdır. Di mi efenim?

Şimdi size şu an itibariyle, nezaket kurallarında geldiğimiz noktayı tasvir etmek istiyorum: Cumartesi gecesi, saat 23.00, Cep telefonum acı acı çalıyor!

Böyle bir durumda hattın öteki ucundaki kişiyle ilgili birkaç tahmininiz oluyor: 1-Yakın arkadaşlarımdan biri bir mekânda eğleniyor, "Haydi siz de gelin" diyor.

2-Sarhoş olmuş bir arkadaş/eski sevgili/ahbap saçmasapan konuşmak, itiraflarda bulunmak, sızlanmak üzere, rahatsız edeceği hiç umurunda olmayarak arıyor!

3-Aileden biri arıyor. Muhtemelen de yaş olarak bizden büyük biri!

4-Acil bir durum var, hastalık, kaza vesaire. Kötü haber

vermek üzere arıyorlar!

5-Yanlış numara.

Telefonu açıyorum. Enteresan, ama tahminlerimden hiçbiri çıkmıyor. Sohbet şöyle gelişiyor:

-Gülse Hanım?

-Efendim.

-Ben bilmemne gazetesinden (bakın adını yazmıyorum, mesleğe saygımdan) bilmemkim. Biz dekorasyon eki yapıyoruz, sizin evinizi çekmek istiyoruz!

-Şaka yapmıyorsunuz değil mi?

-Yoo. Siz beş ay önce, fişmanca arkadaşşıma "Belki ileride yaparız" demişsiniz. Söz vermişsiniz.

-Hiç böyle bir söz verdiğimi hatırlamıyorum da... Siz gerçekten cumartesi gecesi saat on birde beni bunun için mi cepten arıyorsunuz?

-(Süper bir espri yapılmışçasına rahat kahkahalar) Ehe-hehehe, evet!

-(Sakin olmalıyım, sakın olmalıyım!) Kusura bakmayın, bu aralar hem vaktim yok, hem de evin fotoğraflarını çektirmiyorum prensip olarak.

-Niye?!

-(nefes al, nefes al) Prensip olarak, evde fotoğraf da vermiyorum. Onun için.

-(hafif sertleşme) Neden ama?

-(Gülse artık dayanamaz, bıkkındır, sinirlidir, yine de kendini tular) Çünkü canım öyle istiyor, iyi akşamlar!

Bu hikâyenin burada bittiğini mi sanıyorsunuz? Hani telefonun öbür ucundaki genç gazeteci adayı, "Hay Allah bu saatte aranmaz ki, ayıp ettim" deyip, utanır ve ders mi alır? Yoo!

Dün akşam, müzik dünyasının üniüierinden yakın bir arkadaşşımla konuşuyorum. Lafa şöyle başladı: "İnanmayacaksınız, cumartesi gecesi, saat on biri on geçiyor, cep telefonumdan aradılar...".

Evet doğru tahmin! Aynı gazeteci adayı tarafından "Evinizi çekmek istiyoruz" talebiyle benden sonra da o aranmış!

Belki gece yarısına doğru başka bir ünlüyü razı etmişlerdir!

O gece böyle bitti mi sanıyorsunuz? Devamı var.

Arkadaşımla aranmasından 50 dakika sonra, saatlerimiz geceyarısını gösterirken, yine cep telefonum çalıyor. Bu defa daha da ilginç bir kişilik var karşımda.

-Merhaba, ben bilmemkim. Telefonunuzu bir gazeteci arkadaşşımdan aldım.

-Evet?

-Benim kendime göre senaryolarım var. Avrupa Yakası'nın yazar ekibinde çalışmak istiyorum.

Bir gün yüz yüze görüşebilir miyiz? \

Önce şaşkınlıktan gafil avlanıyorum.

-Ha? Benim yazar ekibim yok, tek başıma yazıyorum.

-Ama yardımcı olabilirim!

-Bir dakika ya! Siz beni cumartesi geceyansı aradınız! Biz tanışıyor muyuz? Siz aslında benim en yakın arkadaşım falan mısınız? Veya kardeşim?

-(Nedense o bozuluyor) Kusura bakmayın.

-Siz kafayı mı yediniz kardeşim? Bu ne terbiyesizlik? Bu ne...

Gerisini uzatmak istemiyorum, "açtım ağzımı yumdum gözümü" şeklinde özetleyebilirim.

Herkese duyururum: "Sabah on bir buçuk, akşam on saatleri dışında arıyorsanız ve yakın arkadaşım, ailem, çalışma arkadaşım değilseniz, çirkin konuşurum!"

Bu arada, kimisi de mesaj çekmeye meraklı ki, onların başımın üstünde yeri var!

Ne yazık ki, cep telefonu mesajıyla iletişim kurmak, tele-sekreterden bile yeni bir yöntem. Ve biz, daha telesekreterin görgü kurallarını saptayamamışken, mesaj çekme adabına ayak uydurmaya çalışıyoruz.

Veya uyduramıyoruz!

Suç bizde değil ki. Cep telefonu mesajının adabımuaşeret kurallarını kim, ne zaman yazdı da biz atladık?

Örneğin mesaj çekmek için de belli saatler var mıdır? Olmalı mıdır?

Bazı cep telefonlarının, mesaj gelince vik viiik diye öttüğünü düşünürsek, belki de evet.

Gece geç ve sabah erken saatlerdeki acil durumlar için en uygun iletişim yolu olduğunu düşünürsek, bazı telefonlar-daki mesaj sinyalinin de sessiz olduğunu hesaba katarsak, belki de hayır!

Başka bir konu...

Geçen gün, bir arkadaşım, hafif bozuk bir sesle beni aradı. "Bayramda tebrik mesajı çektim, almadın galiba" dedi!

"Yoo aldım" dedim!

-Eeee?

-Eee'si, cevap mı vermeliydim?

-E yani, nezakettir sonuçta!

Nezaket inidir gerçekten?

Kartpostal gönderip bayram kutlayan birine, hemen cevabi bir kartpostal göndermek gerekir mi?

Veya telgraf zamanında, her tebriğe başka bir telgrafla cevap verilir miydi acaba? "Sağol, stop, sana da, stop!"

Üstelik çoğu cep mesajının da aynı anda telefonda kayıtlı bütün numaralara giden bir şablon olduğunu göz önüne alırsak...

Arkadaşım benden nasıl bir cevap bekliyordu acaba? "Senin de bayramın kutlu olsun canım benim, bilmemkimci-ğim, özledim yav" gibi kişisel bir mesaj mı?

Yoksa "Mutlu, sağlıklı bir bayram dilerim-Gölse Birsal" gibi, kendi Őablonumu (ki öyle bir Şey yoktu zaten) yollamamı mı tercih ederdi?

Belki, yazar olduğum için daha orijinal, daha uğraŐılmış bir mesaj istiyordu. Bazen hiç tanımadığım insanlardan (nedense) gelen, ve içinde tabiat, sevgi, bayatın güzellikleri,

"mukaddes", "saadet" gibi kelimeler, Şiirler barındıran iddialı tebriklerden değil belki ama...

Daha benim tarzım. Belki küçük bir bayram g.a.g.'ı gibi! Esprili falan!

Ne yazık ki cep telefonu mesajları sinirime dokunuyor. E-mail'i ne kadar seviyorsam, cep mesajı alma mecburiyetine

de o kadar gıcık oluyorum. Hayatını yazarak kazanan biri için yer çok dar bir kere! Aynı Şekilde, gerektiğinde saatte altı sayfa hızla yazabilen bu parmaklar, aynı tuŐa üç kere basarak bir harf yazmanın eziyetine dayanamıyor!

Ünlü bir kadın sanatçımız geöen gün bir programda gözleri kapalı ve çok hızlı telefon mesajı yazıp atabildiğinden bahsediyor, hatta gazetecilere ufak bir demonstrasyon da yapıyordu.

Hayranlığım büyük! Ama ben yapamıyorum. Bir kere, kelimeleri eksilip, anlatmak istediğini kuŐa çevirince, ister istemez anlam kayıyor! Bu konuda hassasım, anlayın beni. Yazılı herhangi bir metinde bağlaölar yerli yerinde, imla düzgün olmalı. Soru iŐaretleri, ünlemler, üç noktalar, noktalı virgüller atlanmaman!

Hayır kısa ve öz anlatanlar yine tamam da, daha kötüsü var! Aradan sesli harf atanlar! Yani "Ne haber", yerine "nbr", "teŐekkürler" yerine "tŐk", hatta her Şey yerine bir Şey!

Arkadaşlar, o sesli harflere gerek olmasaydı, o harfler olmazdı zaten!

Her hafta rating listeleri çıkınca, sonuçları Avrupa Yaka-sı'nın tüm ekibine mesaj atarım! Sadece sayılan özetleyen bu mesaj bile, bazen ancak iki seferde gider! Öenem, konuşurken değil, yazarken düşük benim! Yoksa sakın sessiz bir insanım yerine göre!

Cep telefonunda mesaj yazmanın sinir olduğum tarafları bunlarla bitmiyor tabii. Mesajdan kaçma diye bir Şey yok! Yani "telefonu duymamıŐım, numara çıkmamış, aradım bulamadım, dolayısıyla derdin neydi bilemiyorum" ayaklan maalesef mümkün değil.

Mesajı atan, iki kelimeyle bütün sorumluluğu sizin üstünüze atabilir: "Beni arar mısınız?!" Veya kısaca "Bni ara"!

Ondan sonra aramak, bulamayınca yine aramak, o arkadaŐla iletişim platformunuzda bütün çabayı göstermek, birbirinize ulaŐamazsanız utanmak, hatta konu acilse vakit kaybın-dan doğan kayıpları yüklenmek size düşüyor! Niye? E mesaj çekti çünkü! Büyük zahmet verip altı harfle "Bni ara" yazdı!

Rica ederim talepkâr mesajlar atmayınız bana. Bilgi veriniz, hatta cevap alacağınızı garanti etmesem de bayram, yılbaşı tebriği yapınız. Kardeşimsiniz, saygı duyarım!

Yalnız lütfen sesli harfleri atmayın!

"Fıkralar" öldü mü?

Mizah çok hızlı değişiyor. Nasreddin Hoca ve Temelin maceraları uzun bir hazırlık \e kahkaha bekleme döneminden sonra, "esprinin patladığı" cümleyle biter örneğin. Fıkralar böyledir.

Şimdilerde ise fıkralara gülmüyor insanlar. Bal Mahmut dönemi gerilerde kaldı yani

"Bir İngiliz, Bir Fransız, Bir de Türk uçağa binmişler..." diye başlayan bir hikâyeye gülmeydi ne kadar zaman oldu?

Veya en son Temelin gerçekten komik bir macerasını duyduğunuzda kaç yılıydı?

Şahsen son zamanlarda beni en çok güldüren mizahçı, benim jenerasyonumun güldürü star'ları hariç, Penguen'in çizeri Yiğil Özgür.

Son derece kendine özgü, neredeyse çizgileri lüzumsuz kılacak kadar komik diyaloglar yazıyor.

Klişe cümleleri farklı durumlarda kullanıp, klasik mizah ögesi "bitirme cümle-si"nden sonra birkaç absürd diyalog daha ekleyerek, benim kahkahalarımı katlıyor.

Yıllar önce, fiş almamız gerektiğini öğreten, hepimizin gıcık olduğu Erol'un maceralarını hatırlarsınız. Hani bakkal amcadan "Bir kalem, bir pergel, bir de çikolata" ister!

Özgür'ün bir karikatüründe, masasının üzerinde "Erol Ar-sever" 'yazılı bir adam görüyoruz.

Telefonu açmış, alo demiş, şöyle bir konuşma geçiyor:

-Alo, Resim ve Heykel Müzesi mi?

-Evet, buyrun?

-Bir resim, bir heykel, bir de çikolata alacağım!

-.....koyayım (!), bırak lan peşimi artık!

-Müzeci mi oldun ibiş?

-Numaramı tespit ettirip geleceğim lan oraya!

-Fiş, de getir tombik!

Mizah çok hızlı değişiyor.

Nasreddin Hoca ve Temel'in maceraları uzun bir hazırlık, ve kahkaha bekleme döneminden sonra, "esprinin patladığı" cümleyle biter örneğin.

Fıkralar böyledir. Şimdilerde ise fıkralara gülmüyor insanlar. Bal Mahmut dönemi gerilerde kaldı yani.

New York Times Magazine'e göre, zaten 30 yıldır ağır bir hastalıkla kıvranan fıkra kültürü, en sonunda öldü! Sebepleri de tam olarak bilinmese de çeşitli olabilir.

Atom bombası, AIDS, terör gibi, son dönemde dünyanın başına gelmiş korkunç şeyler, insan hayatının ne kadar kırılgan olduğunu hatırlattı herkese. Ve mizah, fıkraların neşeli dünyasından, daha "kara", daha alaycı bir tarza kaydđ.

"Yeni jenerasyon mizahın gerçek kitlesi olmaya başladıkça, ve hayat hızlanıp, tüketim arttıkça, bir fikranın başındaki hazırlık bölümünü dinlemek de zorlaştđ" diyenler de var. Kimsenin uzun uzun giriş hikayeleri dinlemeye vakti yok. Artık konuya çabuk giren, hemen güldüren, tek cümlelik espriler daha revaçta.

Bu arada internet devreye girip, fıkralar e-posta'lara düşünce, artık fıkra bilmek bir özellik olmamaya başladı. "Ayıyla avcı fikrasını duydun mu?" gibi bir cümle geçersiz hâle geldi. Çünkü

ayıyla avcının hikâyesini dün beş kişi bilirken, bugün e-postalannı kontrol eden yüz binler duymuş, gülmüş ve bitirmiş durumda!

New York Times'in savunduğu bir başka sebepse benim favorim: Dünya mizahının gittikçe feminenleşmeye başlaması ve kadın mizahçıların ortaya çıkması!

Teoriye göre, zaten kadınlar hiçbir zaman fıkralara gülmediler. Onlar her zaman "gözlemsel mizah" yaptılar, detaylara ve klişelere takıldılar, karakter ve durum komedisine güldüler. Fıkra anlatmak, hatırlamak ve fıkralara gülmek, hatta fıkraların temel bakış açısı, zaten erkeklere özgüydü! Kadınların çaktırmadan gülmeceyi istila etmesiyle, fıkra dönemi de bitti!

Bu arada, fikranın bitişi, komedyen ve mizahçıların da işine geldi. Özellikle sahne komedyenleri için fıkra, son cümlesiyle bir kahkaha fırtınası koparmadığı zaman büyük bir başarısızlık olarak algılanıyordu. Başta uzun bir hikâye olduğu için, seyircinin gülme, komedyenin kahkaha alma beklentisi de büyüyordu. Oysa, gözlemsel mizahın, iddiasız, alaycı, sık espriler ve tespitlerle dolu yapısı, sahne komedyenini de, mizah yazarını da "bize gülmekten kriz geçirecek gösteri sanatçısından çıkarıp, "muhabbet eden arkadaş" rolüne soktuğu için risksizdi.

Sebepler ne olursa olsun, şu sonuçlara varabiliriz:

- 1) Fıkra bilerek ve anlatarak komik sayılmanız için, en az 50 yaşma varmış olmanız gerekiyor!
- 2) Kadınlara fıkra anlatarak kalplerini kazanamazsınız. Onlar gözlemsel mizahı, zekice tespitleri ve

klişelerle dalga geçilmesini seviyorlar.

3) Yiğit Özgür'ü takip ediniz!

Bikini mevsimi geliyor, kahır başlıyor!

"Brezilya sendromu" benim bulduğum bir terim. Genetik olarak kalçasının, baseninin genişliğini, göğüslerinin küçüklüğünü, bacaklarının çok uzun olmayışını bir türlü kabullenmeyen, topmodel Giseüe'e benzemeye çalışan, çaba ve para harcayıp sinir sahibi olan Türk kadınlarının hastalığı.'

Japon kadınlarının bacaklarına demirler taktırarak uzamaya çalışması, Arapların cilt açma kremleri kullanması gibi bir şey. Fuzuli yani. Bırak dağınık kalsın! Senin de elin ayağın güzel, idare et işte!

Iskendercide oturuyoruz.

Ben tereyağlı bir buçuk götürüyorum, arkadaşım sadece salatayla yoğurt istemiş. Üstelik yoğurdun da yağlı olduğundan şikâyet edip duruyor. Benim tabağımdan bir salçah pide çalmış, hâlâ onun vicdan azabı içinde!

Arka arkaya sıcak günlerden sonra, kapalı, serin bir hava.

Soğukla beraber benim vücudumda da hemen "yağ depolama içgüdüleri" belirmiş, kendimi iskendere, künefeye vermişim.

"İçgüdü" belgeselini seyrettiyseniz bilirsiniz. Bizim, patates kızartmasını haşlanmış kabağa, iskenderi elmaya tercih etmemizin, yağlı ve kilo yapan gıdaları daha lezzetli bulmamızın sebebi, tamamen genetik. Sadece yağlı, şişmanlatıcı gıdaları seven, onları lezzetli bulan atalarımız hayatta kalmış çağlar boyunca. Öteki "salatacı" siskalar, önce av hayvanlarının yok olduğu dönemlerde, soğuklarda, sonra kıtlıklarda, buldukları her şeyi yememiş olmanın pişmanlığıyla göçüp gitmişler.

Biz oburların torunlarıyız ve genetik olarak kilo yapan, uzun zaman enerji veren gıdaları lezzetli bulma eğiliminde-yiz!

Karşımda oturan arkadaşım, kod adına "Sıska" diyelim, yaş otuz beş, boy benden uzun, 36 beden, kalça ölçüsü sanıyorum 90 veya altı, şahane bir kadın. Ama neye yarar, ani bir kıtlıkta bu genlerini gelecek kuşaklara geçiremeyecek!

Ve fakat, deniz mevsiminin gelmesine bir ay kalmış bulunan şu günlerde, ben iskenderi götürürken, karşımdaki Sıska, kara kara düşünüyor!

En sonunda baklayı ağzından çıkardı: "Yağ aldırma'yı düşünüyorum!"

Sinirli bir tepki vermemek için, hiç duymamış gibi davrandım ve cevap olarak pidemi salçah tereyağ gölüne banıp ağzıma attım!

Ama ders almıyor, gözümün içine içine bakıp duruyor. "Ne dersin? Hayır, çünkü LPG'yle falan olmuyor" deyince, çatalı bıçağı "şaaak" diye tabağa bırakmışım!

Sakin olmaya çalışarak:

"Senin kalçan 90 cm. falan değil mi canım?" dedim. "Boyun da 1.80'e yakın. Kendine ne yapmak niyetindesin?"

Hepimiz biliriz ki mart-nisan ayları, kadın vücudunun

kendini selülitte, basen genişlemesine, ayva göbeğe verdiği aylardır. Kış aylarında alınan kilolar, depolanan yağlar, baharın gelmesiyle birlikte zirveye çıkıp iyice göze batmaya başlar. Ne var ki, yazın hava ısınır, yüzmenin, yanmanın, en azından yürümenin etkisiyle vücut toparlanır, sıcaktan kebab-tatlı faslı azalır ve Ağustos ayına doğru, herkes kendi ölçülerinde "gayet şahane" olur!

Bunu kendisine anlatmaya çalıştım, ama o Brezilya sendromuna girmişti bile!

"Brezilya sendromu", genetik olarak kalçasının, baseninin genişliğini, göğüslerinin küçüklüğünü, bacaklarının çok uzun olmayışını bir türlü kabullenmeyen, garip ama top model Gi-selle'e benzemeye çalışan, bunun için çaba ve para harcayıp sinir sahibi olan Türk kadınlarının hastalığı!

Bir yerde Japon kadınlarının bacaklarına demirler taktırarak uzamaya çalışması, Arapların cilt açma kremleri kullanması gibi bir şey. Fuzuli yani. Bırak dağınık kalsın! Bünyeyi zorlama. Senin de elin ayağın güzel, idare et işte!

Maalesef İstanbul'un havalı kadınları kafayı yemiş durumdadır saym okuyucular! Bu seneki kadar potansiyellerini zorladıklarını görmemiştik. Metrocity'de yeni açılan Zen'den, Nişantaşı'ndaki Motus'a, estetik müdahaleler de yapan daha tıbbi güzellik merkezlerinden, La Prairie, Dermalogica, Guer-îain gibi kozmetik markalarının merkezlerine kadar, her yer hıncahınc! 90 cm. kalçalı, ama enjeksiyonla yağ aldırılmaya karar vermiş arkadaşım gibi, selüit giderme masajı olduğunu tahmin ettiğim LPG'den Hposuction'a, çamur banyolarından yosun kürlerine, yürüme bantlarından ozon tedavilerine, lazerlerden cilt nem maskelerine koşan, yüzlerini ve vücutlarını bir lokma daha Giselle'e benzetmeye çalışan kadınlar, Brezilya sendromu ve bazen bu işlemlerin verdiği acılar içinde kıvranıp duruyorlar! Amaç bikininin içinde bir gıdım daha iyi görünmek.

İnsan korkmuyor değil tabii.

Burada sıma sırta iskender yerken, yazın gelip çatması ve minik bikinilerin içinde bütün kış

Giselle'e benzemek için mesai yapmış, e muhakkak bir nebze olsun başarı kazanmış kadınların arasında kalmak da var!

Şu LPG işini bir araştırayım ben!

Çağla Bodrum demekse, ben de Bayrampaşa'ya talibim!

Birkaç yıldır, Çağla'nın Bodrum'da envai çeşit bikiniler ve çingil çingil kolyelerle pek estetik biçimde iskelelerden atladığı seyrediliyor televizyonlarda. Bense bütün magazin basını

Bayrampaşa'ya davet etmek istiyorum! Gülse'nin envai çeşit çantalar ve torbalar eşliğinde, bahçe

mobilyaları reyonunda, yorgun düşüp şezlonga oturmuş hâli ilgi çekebilir, mesela. Veya jet-ski yerine, bir alışveriş arabasının arkasına çıkmış, tekerlekler marifetiyle tuhafıye bölümünden perdeler reyonuna hoop kayarkenki görüntüm. "Bayrampaşa bu sene de Gülse Birsal'le şenlendi, sezon açıldı" resmi.

Biliyorsunuz son dönemin en fuzuli "magazin tartışması" hâlâ sürmekte.

Çağla Şikel, "Bir zamanlar Bodrum Zeki Müren'le anılırdı, artık benim ismimle anılıyor" demiş.

Magazin muhabirleri de, üzerine atlamışlar tabiatıyla.

Sosyetiklerden, sanatçılardan, mankenlerden, eski Bodrumlulardan, yeni Bodrumlulardan, bar işletmecilerinden, sünger avcılarından, dönemlerden, herkesten aynı şeyi duyana kadar rahat etmiyorlar: "Çağla ayıp etmiş. Ne demek efendim? Zeki Müren bir efsaneydi. O kim oluyor.

Bodrum..." vesaire vesaire...

Çağla Şikel kendinde böyle bir şey söylemeye hak bulduysa, affedersiniz canımdan çok sevdiğim magazinci arkadaşlar, kimin yüzünden buldu? Efendim?

Geçen yıl, "Bodrum'dan bildirdiğim" yazılarımdan birinde açık ve seçik ifade etmişim. Demişim ki, Bodrum'dayım ama, tuhaftır, henüz Çağla Şikel'in bir iskeleden atladığım görmedim! Halbuki bütün programlarda, bir nevi Bodrum görüntüsü, Bodrum'la ilgili haberlerin jeneriği gibi, aynı

resim! Sanki yüz yüz elli tane Çağla var, her "beach"e bir tane!

Demek ki, durum geçen sene de aynıymış. Bu sene ise artık mankene "Bodrum'un muhtan"

diyorlar. Bodrum köy değil ya, neyse.

Bu yıl da, yaklaşık mayıs ortasından beri Çağla'nın envai çeşit bikiniler ve çingil çingil kolyelerle pek estetik biçimde iskelelerden atladığı seyrediliyor televizyonlarda.

Bence şehirde, sıcaktan bacağa yapışmış kadife kanepesinde oturup, çekirdek çitleyerek, karpuz yiyerek televizyon seyreden ve yazı bu şekilde "gönlünce yaşayan" vatandaşın kızgınlığını alıyor bir yerde, Çağla'nın maksadını aşan sözleri.

Şahane vücutlu, alabildiğine bronzlaşmış bir kadvn, renkli bikinisinin, takılarının içinde, kahkahalar atıp, etrafındakilere laf yetiştiriyor, sonra da gayet atletik biçimde şloppps diye denize atlıyor!

Yazı şehirde geçirenler için gıcık bir durum.

Aslında sadece, mesleği önemli kültürel tespitler yapmak olmayan bir mankenin, basın ilgisiz yüzünden kendini kaybedip hafiften saçmalamasıdır ki, olabilir.

Beni sorarsanız, ben iskeleden atlayamam bile! Çocukluğumdan beri kimse bana atlamayı, dalmayı falan öğretmediği için, öğretmeye kalktıklarında kaçtığım için olabilir. Ben anneanneler gibi yüzerim!

Ama kondisyonum süperdir yani. "Kafayı suya tam sokmadan kilometrelerce yüzme" yarışı olsa, kesin milli olurum!

Yalnız, bu yüzme stilimle, bende Çağla'daki vücut olsaydı bile, Bodrum benimle anılmazdı. Hani bir "şlopps" arıyor insanın gözü!

Ben başka bir bölgeye talibim.

Şu sıralar yeni eve taşınmakta olan bir ailenin hanımefendi sanatçısı olarak, stordu, boyaydı, elektrikçiydi, tesisatçıydı, benden soruluyor.

Dolayısıyla Bayrampaşa'daki Bauhaus, sık sık gittiğim, boş vakitlerimi geçirmeyi tercih ettiğim bir mekân!

Duyduğum kadarıyla Bayrampaşa sakinleri de, semtlerinin cezaeviyle anılmasından rahatsız oluyorlarmış.

Bayrampaşa'nın tarihi, turistik değerlerini ve kültürel mozağini ince ince bilmem bak, onu söyleyeyim. Ama bakalım Çağla Bodrum'u ne kadar tanıyor? Yaaa.

Bu şartlarda bütün magazin basınına Bayrampaşa'ya davet etmek istiyorum! Benim son derece bakımsız hâllerde kapı zili, beton çivisi, mutfak armatürü falan alırkenki hâllerim var görüntü olarak, ilgilenirlerse!

Uzun sözün kısası, Bayrampaşa'da biraz daha vakit geçirir-sem, semt yakında Gülse Birsal ismiyle anılacak. Gülse'nin envai çeşit çantalar ve torbalar eşliğinde, bahçe mobilyaları

reyonunda, yorgun düşüp şezlonga oturmuş hâli, mesela. Veya jet-ski yerine, bir alışveriş

arabasının arkasına çıkmış, tekerlekler marifetiyle tuhafiyeler bölümünden perdeler reyonuna hoop

kayarkenki görüntüm! "Bayrampaşa bu sene de Gülse Bir-sal'le şenlendi, sezon açıldı" resmi.

Gördüğünüz gibi kafayı çalıştırdık, daha önce bir sanatçıyla özdeşleşmemiş semt seçtik. Kimse

"Aa, olur mu, Bayrampaşa demek Nigar Uluerer demektir", ne bileyim "Bayrampaşa deyince, Ümit Besen" falan diyemez. Öyle bir şey yok çünkü.

Yalnız kurdele kesme, semt anahtarı verme gibi durumlar olacaksa, birkaç hafta sonra lütfen.

Bodrum'a gidiyorum da!

Tatilin dört hâli!

Stresli ve yoğun çalışan, çok sorumluluk alan insanlara, sözgelimi üst düzey yöneticilere tavsiye edilen şuymuş: En az 1 ay tatil yapın!

Nedeni de ilginç:

Yakında haberlerini okuyacağınız gibi, şimdilerde benim de oynadığım bir film çekiliyor sevgili okuyucularım.

Çok değerli oyuncularla karşılıklı oynuyoruz. Keyfim yerinde. Tabii sabah yedilerde başlayan veya yedilerde biten çekimler yormuyor değil. Yoruyor. Peki açık konuşayım, perişanım! Avrupa Yakası'ndaki Selin'in deyimiyle, set saati bana her bildirildiğinde, "Oha falan, yok yok, çüş falan oluyorum!". Diyorlar ki, "Gülse Hanım, yarın sabah altı buçukta settesiniz"; işte o anda bana bir "kal geliyor" ki, üüüf...

Güya bu yaz Bodrum'da yayıla yayıla yatacaktım. Deniz kıyısındaki minderden balkon şezlonguna, oradan kanepeye,

oradan yatağa. Akşamüstü serinliğinde camı da açarsın, ağaçlar fışır fışır, sinek telinin arkasından, güvenli bir mesafe ve seviyeli bir ilişkiyle cır cır cır diye ağustosböcekleri. Vay be, ne uyunur ama.

Onun yerine saat yedide, sabah serinliğinde, birisi saçımınla uğraşırken, tepemde cır cır cır diye rol ezberleten bir kız! Onun İşi de zor tabii, ben sabahlan nasıl suratsız olurum, yeni yeni öğreniyor.

Uzun lafın kısası, yine tatilimi çaldılar efendim!

Çok çalışan birisi şiddetle tavsiye etti.

Her sene, işyerindekilere, iş çevresinden tanıdıklara, uzak arkadaşlara dermiş ki: Ben bu yıl da, her zamanki gibi, 1 Ağustos-30 Ağustos arası yokum. Cep telefonum da kapalı. Hiçbir şey sormayın, her şeyi kendiniz halledin, şirkette kriz bile olsa ben ölmüşüm gibi davranın!

Bunu herkes bilirmiş, bizimki de bir ay şahane bir tatil yaparmış.

Ben bu sene 10 gün Antalya'ya gittim. Yazmam gereken bir senaryo yüzünden uykusuz geceler, vicdan azabı dolu güneşlenmeler yaşadım.

Geldim iş güç, sonra bir hafta da Bodrum'a kaçtım. Dizinin bölümlerini yedekleyeyim, bir yandan oynayacağım filmin senaryosunu inceleyeyim, heyecanlanayım, korkayım derken, aaa dönüverdik.

Güya on beş gün tatil yaptım güneyde. Yerim ben böyle tatili!

Stresli ve yoğun çalışan, çok sorumluluk alan insanlara, sözgelimi üst düzey yöneticilere tavsiye edilen şuymuş: En az 1 ay tatil yapın!

Nedeni de ilginç:

Birinci hafta stresli şahsiyet, farkında olmadan çalışmaya devam edermiş. Telefonlar, not tutmalar, e-mail atmalar, sinirlenmeler... Hatta "Ben niye geldim, hiçbir şeyi bensiz hal-ledemiyorlar ki"ler. Geri dönmeye kalkmalar. Denizi, kumu güneşi yadırgamalar. Hatta eğlenen insanlara sinirlenmeler,

güneşte yattıkları için onları anlayamamalar! Farkında olma-dan ofisi özlemeler. Sürekli işten bahsetmeler, falanlar filanlar.

İkinci hafta şehirdeki gergin hayatını tatil ortamına taşıma, ve bütün sene biriktirdiği stresi, patlamalarla ortaya çıkarma dönemiymiş. "Bu ne biçim kalamar, böyle istemedik ki, kimse işini adam gibi yapmıyor!", "Jet-ski kiralityorsan bir sistem oturtacaksın kardeşim, al eline kalem, sabahtan beri binenlerin listesini yap!"; gibi can sıkıcı durumlar bu haftaya rastlar-mış. Garsonları

azarlama, otele akıl verme, birlikte tatile geldiği insanları belli bir disiplin içine sokmaya çalışma... Hatta her taülün amaçlı, planlı ve programlı bir aktivite olmasını savunarak çevreye kültür gezileri, belli bir sporu öğrenme gibi hedefler saptama ve bu hedeflere uymayan arkadaş ve aile üyelerine bozulma. "Eee, böyle boş boş oturacak mıyız bütün gün? Vakit kaybı ya!" Tanıdık geldi mi?

Üçüncü hafta, gergin işkolinin gevşeme haftasıymış. Uzun uykular, ikide bir şekerletne yapmalar, boş boş denize bakmalar, enerji düşüşü, hatta hafif soğuk algınlığı, mide rahatsızlığı gibi bir iki günlük problemler bu dönemde olurmuş. Ufak tefek depresyon belirtileri ve bağışıklık sisteminin zayıflamasına dikkat etmek gerekirmiş. Bu haftanın sonuna doğru işkolik, gülümsemeye, kavga dövüşü bırakıp rahatlamaya baş-larmış.

Dördüncü hafta, yöneticinin "tatil" yaptığı haftaymış. Yani "Ayteen, muza binelim mi muza?

Hatta dondurma alıp binelim, zıplarken dondurmasını ilk düşüren, akşam herkese rakı ısmarlar, hihahahihihhi, yieeeeeey" haftası!

Ben bu sene ilk haftayı iki kere üst üste yaşadım sevgili okuyucular!

Seneye, yukarıda anlattığım "Bir ay yokum, aramayın"

formülünü uygulayacağım. Tarihleri saptayınca size de bildireceğim. O tarihlerde e-mail bile atmayın, okumam. Arka arkaya dördüncü haftayı yaşıyor olacağım zira!

Yav size de kıyamam ama şimdi ben. Yok yine yazıları yazarız canım, o kadar olur.

Adam olmam ki ben!

Türk yaşam tarzının, tatil köyü kültürüne yansımaları!

Türk ailesi, kahvaltıda, aynı anda yenmesi tıbbi açıdan imkânsız olan yiyecekleri tabağına doldurarak başlıyor güne. Saydığım bütün tıknama turlarını yapıyor ve en sonunda geceyansı

büfesini de tadarak, zannederim bol kâbuslu uykulara dalıyor!

Ben tatil köyü sever miyim? g.a.g. seyircileri ve kitaplarımı okuyanlar hemen cevap vereceklerdir: "Haayınır!"

Malum, beni tanımak demek, benden imza alıp yanaklarımdan öpmek demek değil, benim eserlerimi okuyup, fikirlerimi anlamaktır!

Böylece şu anda bulunduğum tatil köyündeki bütün ço-

cukların yanlış bir yolla beni tanımaya çalıştıklarını da belirtmiş oldum! Öpmeyin kardeşim, öpmeyin!

Madem öyle, bir tatil köyünde ne işim var? Ooo, orası uzun hikaye, "yan iş" desek doğru olabilir.

Ancak, yaptığım incelemeler sonucu, tatil köyleriyle ilgili eriştiğim bulguları sizinle paylaşmak isterim.

Aziz dostum Mansur Forutan, geçen gün tatil köyleri ve askerlik arasında birçok ortak yan bulunduğunu belirten şahane bir yazı kaleme almıştı. Köşesine ilk yerleştiği günlerde yazdığı suşi konulu yazısıyla birlikte, çağdaş Türk mizah klasikleri arasına koyarım!

Ancak, tecrübelerime dayanarak, benim de ekleyeceklerim var. Belki bir gün birisi bu konuda bir antoloji yayınlarsa, birbirimize referans oluruz. Yanlış anlamayınız. Bulduğum tatil köyü, ülkenin en iyilerinden. "Her şey bedava" sisteminin hâkim olduğu, 24 saat ekmek elden su gölden, yediğin önünde yemediğin arkanda, bir elin yağda bir elin balda felsefesiyle yönetilen, şık, havalı bir tesis...

İkram, sabah kahvaltısıyla başlıyor. Açık büfe kahvaltıdan sonra, hemen öğle yemeği hazırlanmaya başlıyor. Bu esnada bir çadırda gözlemeci teyzeler, gözleme açıyor. Aynı anda havuz barında atıştırma ve sınırsız ayran-kola-limonata var. Bu esnada deniz kenarında tantuni servisi açılıyor. Öte yandan hamburgerci ve salata ban da bütün gün açık. Akşamüstüne doğru kahvaltık-kurabiye-çay başlıyor. Dondurma bütün gün servis ediliyor. Yukarıda saymış

olduğum tıknmaların hepsi sınırsız ve bedava! Amaç şu: Kimse aç olduğunda yemek saati beklemesin, gitsin ne istiyorsa alsın yesin. Bu arada da hesap ödemekle, fişle, boncukla uğraşmasın. Bu bakış açısı, Almandan tercüme elbette. Çünkü sistem, Alman sistemi.

Peki, rastgele seçilmiş bir Türk vatandaşı bundan ne anlıyor? "Sabahtan itibaren bütün ikramlara sırasıyla yetişmeli

ve alabildiğim kadar çok yiyecek almalı ve yemeliyim!" Türk ailesi, kahvaltıda, aynı anda yenmesi tıbbi açıdan imkânsız olan yiyecekleri tabağına doldurarak başlıyor güne. Saydığım bütün tıknma turlarını yapıyor ve en sonunda geceyarısı büfesini de tadararak, zannedirim bol kâbuslu uykulara dalıyor!

Havuzbaşında iki popüler konu var: "Şu kadın Avrupa Yakası mı?" "Yok, Rus o Rus"! (Tesinde yüzde elli oranında Rus turist bulunduğunu ve saçımın güneş ve havuz suyu etkisiyle Nataşa rengine dönüştüğünü ekleyeyim!)

İki: "Ayy çok yedim, fena oluyorum. Kızım git bana oradan kurabiyeyle limonata al, bastırır. Bol al bol, Neslihan Yengen de yer! Almışken üç beş tantuni al, bulunsun, yenir!" Bu teyzenin herhangi bir tekstil ürününde bulunmayan bir bedende olduğunu, mayoyu muhtemelen diktirdiğini ve o son tantuniyle birlikte obezite batağına saplanacağını da söylemeliyim! Alman sistemi, sporuyla, kahvaltısıyla, düzenli ve programlı yaşamaya yönelik, malumunuz. Ama bu kurallar, Türk çalışanlar

sayesinde abartılıyor bazen.

Mesela plaj havluları, şık bir kioskun içinde duruyor. Plaj kartınızı verip, havlunuzu alıyor, sonra da geri veriyorsunuz. Ancak sadece öğlen 12'ye kadar ve saat dörtten sonra açık bu kiosk!

"Avrupa Yakası'nda oynayan Rus kadın", üç buçuk gibi kioska yaklaşıyor. Kiosk kilitli. Ancak hemen yanibaşmda, elinde yeni havluların durduğu arabasıyla, sırttan bir görevli var. O da bekliyor, ama başka bir görevlinin gelip kiosku açmasını! Sonra şöyle bir sohbet vuku buluyor:

- Havlu alabilir miyim?

- Yarım saat sonra!

- Ama havlular burada duruyor.

- Saati gelmedi de henüz!

- Niye? Saati gelinceye kadar olgunlaşmıyor mu havlular?

- Efendim?

- Ya, kardeşim, havuza gireceğim, havlu versene.

-Yok ki! .

- E bu arabadakiler ne?

- Haa, ben onu düşünemedim. Hadi bari size bir kıyak yapalım, beğenerek izliyoruz!

Bu tatil köylerinden daha ne malzeme çıkar da... Kısmet artık.

Milli animasyonla unutulmaz tatiller!

Benim idealimdeki Türk animasyonu şudur: Madem misafir Türklerden oluşuyor, o zaman bir Fransızın anlayışına göre hareket edemezsin. Türkü su jimnastiğiyle oyalayamazsın! Her millet, kendi hak ettiği animasyon şekliyle eğlenir!

Sabah şöyle seslerle uyandım önce: "Haydi hep birlikte, eğleniyoruz, herkes ayağa, zıphyoruuuuuz"!

Rüyamın içinde insanlar, bir film veya dizi çekimi sırasında bir şeyin üzerinden atlıyorlar.

Aslında olan şuymuş: Bulduğumuz tatil köyünde gündüz animasyonu gerçekleşiyor! Tatil köyü sakinleri, havuzda, sakinliği bir yana bırakıp, hayvan figürlerini taklit eden hareketler yapıyorlar. Kâh köpek yürüyüşü, kâh kafalar kuş kafası gibi öne arkaya uzatılıyor. Parayı verip gelmiş olanlar havuzun içindekiler olsa da, tüm karizma animatörde! Elinde mikrofon, emirler yağdırıyor.

Şemsiyenin altında, esprili ve otoriter bir patron gibi: "Şimdi köpek oluyoruz, haydi, zıpla, zıpla, bir

sağa, bir sola!" Yapamayanlar teşhir ediliyor, yapmayanlar oyunbozanlıklarından dolayı azar işitiyorlar. Tabii, zayıflamak ve form tutmak amacıyla suyun içinde hayvan taklidi yapan tatil köyü sakinlerinin aklına, "Acaba bu kepazeliğe katılmasam da, onun yerine akşamüstü bir tantuni az yesem" gibi fikirler hiç mi gelmiyor, onu bilemem.

Bu "animasyon olay"ını hayatımıza körolası Fransızlar sokmuştur. Club Med'in tatil köylerindeki animasyon bütün dünyada çok tutulunca, bütün tesisler birer ikişer "eğlence kompleksi" olmaya başladı. Türkiye'dekiler de buna katılınca, deniz kenarında sessiz bir istirahat, havuz kenarı öğle uykusu, tarihe karıştı.

Artık megafon, bir tatil köyünde, açık büfeyle birlikte olmazsa olmazlar listesinde.

Tabii Club Med'de son derece iyi yetişmiş profesyonel ani-matörler, ki oyunculuk, spor vs.

eğitimi almışlardır, müşteriyle bire bir ilgilenir ve onun zevkine göre iyi vakit geçirmesini isterler.

Yani benim gibi yabani, havuz kenarında kitap okuyan, "Su jimnastiğimiz başlıyooooor, haydi geliiiiin" diye yanına yaklaşan animatörlere, manasız bir yüz ve soğuk bir sesle "Kitap okuyorum!" diyen müşterileri, Club Med'in animatörleri, bizimkiler gibi "Hadi ya, lütfen ya, bak ölümü gör" şeklinde bunaltmazlar. "Arzu ederseniz klasik müzik çalan, çocukların girmesi yasak bir havuzumuz da var" şeklinde yaklaşıp, minnetarlık kazanırlar.

Bizim animatörlerin bir kısmı çok profesyonel, çok tatlı, çok gayretli. Diğerleri ise, birer film karakteri! Animasyonu, beğendikleri turist kızların yanına gidip onları kollarından çeke çeke havuza atma, onlarla birlikte dans etme zanneden arkadaşlar!

Benim idealimdeki Türk animasyonu şudur: Madem misafir Türklere oluşuyor, o zaman bir Fransız anlayışına göre hareket edemezsin. Türk animatörün, haddinden fazla hoş geldin beş

gittin yapması, misafirin çocuğuna iltifat etmesi, "Ayol tatlı almamışsınız, Allahınızı seviyorsanız şöbiyetten yiyin, hatırım için" gibilerinden ikram ısrarları yapması gerekmez mi? Kadın, daha doğrusu "bayan misafirleri" her akşamüstü havuzun başına toplayıp, ellerine birer yün, tığ işi falan verip onlarla birlikte misafirlerin, animatörlerin dedikodusunu yapma olabilir... Hatta, o esnada tatil köyünde bulunan diğer müşterilere dair, kim dost tutmuş, kim evli kim değil, kimin çocuğu üniversiteyi kazanamamış gibi bilgileri paylaşma olabilir, ki özellikle bu "bayan müşteri" ziyadesiyle memnun edecektir!

Sonra erkek müşterileri toplayıp hep birlikte maç seyretme organizasyonu, her türlü

"müzikallerden bir demet" şovundan daha memnuniyet verici olacaktır Türk misafir için!

Sohbeti tatlı, sesi güzel arkadaşlardan da akşamları her rakı sofrasına birer tane dağıtırsak... Milli animasyon budur!

O zaman ne su jimnastiği kardeşim?

Terörist sivrisinek Nikita!

"Bak Nikita, bu sarışın kadının resmini görüyor musun? Hah, işte senin hedefin ol. Bu akademide onun 28 Temmuz 2005 gecesini mahvetmek için yetiştirileceksin. Zira ertesi gün kitabını teslim edeceği, önemli toplantılar yapacağı ve bavul hazırlayıp uçağa yetişeceği gün! Amacımız onu uyutmamak'."

Delirmemeye çalışıyorum!

Arada gülme tutuyor, sonra sinirlenip birden saldırgan hareketler yapıyorum! Duvarlara vuruyorum, saç spreyiyle perdelerle hamle yapıyorum! Biraz Don Kişot'un yeldeğirmenleri-ne saldırmaması ruh hâli içindeyim. Arada kendi kendime konuştuğumu duyuyorum: "Hahhaaa hayatını karartacağım senin! Hata, bana bulaşmak büyük hata! Ya çık şuradan yaaa!"

O ise beni odanın bir köşesinden seyrediyor, eminim! Varlığını hissediyorum ama her yerde veya hiçbir yerde olabilir!

O sinsilik, o ataklık, o zekâyla başa çıkamayacağımı biliyorum ama denemekten başka çare yok!

Odada sivrisinek var!

Allahın belası, nereden, nasıl girmiş, Nişantaşı'nın ortasında, bu sıcakta nereden su birikintisi bulup üremiş belli değil! Ve sanki birisi mahsus yetiştirip benim odama salmış gibi, tam da beni delirtmeye uygun bir tavır içinde!

Zannederim küçüklüğünden itibaren yetiştirmişler bunu: "Bak Nikita, bu sarışın kadının resmini görüyor musun? Hah, işte senin hedefin o. Bu akademide onun 28 Temmuz 2005 gecesini mahvetmek için yetiştirileceksin. Zira ertesi gün kitabını teslim edeceği, önemli toplantılar yapacağı ve bavul hazırlayıp uçağa yetişeceği gün! Amacımız onu uyutmamak! Eğitimin süresince onun yatma saatleri, alışkanlıkları, zaafı, her şeyi öğreneceksin. Ve o gece geldiğinde, bir kahraman olacaksın!"

Bilmiyorum kim bunlar! "Batalık kurutanlara karşı gerilla sivrisinekler" mi, "Yeni çıkacak kitapları yok etme" örgütü mü? Ama iyi eğitildikleri kesin!

Sivrisinekler çok üstün yaratıklardır aslında. Bazıları doğum yerlerinin 20 mil uzağına kadar gidip gelebilirler. Bir kerede 300 yumurta bırakırlar ve yumurtaların, erişkin sivrisinek olması

için 7 gün yeter! Çok Discovery Channel olduysa, asıl bilgiyi vereyim, sivrisinek âlemi, kadınların kral olduğu bir âlemdir! Erkekler 10-20 gün arası yaşarken, dişi sivrilere 100 güne kadar kazık kakabilirler!

Daha da önemlisi, sadece dişi sivrisinekler ısırır!

Benimkine Nikita adını vermem hem kadın hem bir nevi casus olmasından!

Ancak, Nikita, kendisini isim verecek kadar önemsememe ve bu dünyada en fazla 100 gününün kalmasına rağmen, vazgeçmiyor.

Anladığım kadarıyla saatlerdir odada pusu kurmuş durum-

da. Ben kitap okurken, televizyona bakarken, pijamalarımı giyerken yanıma uğramadı bile.

Sessizce bekledi.

Ne zamanki yatağa girdim, ne zaman ki hafiften uyku hâline geçmeye başladım,

"Iiiuumnnnnnn"! Yeryüzündeki en rahatsız edici ses!

Gel, ısır, istediğin kadar kan em kardeşim! Hatta çoluğu-na çocuğuna yetecek, komşularına, mahalledeki fakir fukaraya sevabına dağıtacak kadar! Ama sessiz yap şunu! Kolumda bacağımda kaşınan bir kırmızılık hiç rahatsız etmez, ama uykusuz bir gece beni bitirir!

Ancak Nikita'ya eğitimde "ne olursa olsun acımamayı" öğretmişler bir şekilde!

Evde sprey sinek öldürücü olmadığını biliyorum. Böyle zehirlerin insanlara da zararlı olduğuna inandım hep. Benim tercihim tabletlerdir.

Kalkıp sivrisinek kaçırıcı tablet aramaya başladım. Banyo, mutfak, ilaç dolabı, çamaşırılık, yok yok yok!

Bir adet tablet için 500 dolara kadar verebilirim, çünkü Nikita saldırganlaşmaya başlıyor. Savaş uçağı gibi tepemde!

Derken en beklenmedik yerde, başucumdaki çekmecede bir adet buldum! Bir süre sımsıkı elimde tutup, sııttım. Nikita için bir atom bombasıydı bu!

Bu defa da tableti koyacak fişli alet arayışım başladı. Ama ne yazık ki geçen yazdan beri kullanılmayan sivrisinek kovu-cu, belki de uzun zaman ihmal edildiği için, daha sivrisinekli bir bölgeye kaçmıştı herhalde, ortada yoktu!

Nikita'dan bir süredir ses seda çıkmıyordu.

Çaktırmadan yattım. Etraf sakindi. On dakika sonra, tam ufaktan rüyalar âlemine geçmeye başlamıştım ki, Nikita çirkin yüzünü gösterdi! Daha doğrusu çirkin sesini duyurdu!

Sivrisineklerin bir başka özelliği: Uykuya dalma anınızı adeta hissederler ve o anda harekete geçerler! Biz gelişmiş beyinlerimiz ve yüzyılların medeniyetiyle bir insanın uyuyup uyumadığını bile dürtmeden anlayamayız, onlar uyku evrelerini bile birbirinden ayırabilirler!

Araştırmalar, sivrisineklerin, ısıracakları kurbanı nasıl buldukları konusunda çok az şey ortaya çıkarabilmiş. Karbondi-yoksite, ısıya ve ışığa doğru çekildikleri öğrenilmiş sadece. Bir de laktik asit, yani, egzersizden sonra vücutta ortaya çıkan, size kendinizi yorgun hissettiren maddeyi de seviyorlarmış!

Kurbanını yorgunken yakalıyor diyebiliriz yani!

Sivrisinek kaçırmacı tableti elimde ısıtıp yatağın başucuna koymayı denedim, olmadı. Fönle ısıtıp odanın içini tütsüle-dim, işe yaramadı!

Sabah saat dörtte gerçek bir deli gibi elimde bir dergi, yataktan koltuğa, oradan yere atlayıp duruyordum!

Ne yazık ki Nikita dergiyle öldürülmek için fazla çevikti!

Yorgundum. Laktik asit salgılayıp duruyordum, bu da Ni-kita'nın iştahım iyice kabartıyordu zannedirim! Artık ölmek üzere olan bir hayvanın etrafında uçan akbabalar gibi davranıyor, taciz uçuşları yapıyor, kulağımın hemen yanından kahkahalar atarak geçiyordu!

Saat beşe gelirken, ben de bir nevi eğitim almıştım. Gözlerim kan çanağı olsa da, az ilerideki saç spreyini görmemi engellemedi! Komandoların doğada buldukları birçok şeyden silah yapabilmeleri gibi, ben de her şeye, her kutuya böyle bakmaya başlamıştım!

Hayvanlar âlemine bunu yapmak istemezdim. Kimyasal silahlar her zaman en son çaredir!

Saç spreyinin sivrisineklere, özellikle Nikita gibi eğitilmiş olanlara etki yaptığını kanıtlayan bir araştırma olmamış! Ama kendi araştırmalarıma göre yeterince güçlü bir sprey kanatlarını

vücuduna yapıştırarak kurbanın, uymasını engelliyordu!

Derin bir nefes alıp perdelere doğru Don Kişot dalışımı yaptım.

Nikita'yla göz göze geldiğimiz an, en az onun kadar çevik, daha ayaklarım havadayken silahımı ateşledim! Sanki fonda Ateş Arabaları filminin müziği çalıyordu! Nikita önce ağır çekim, kısa bir süre, paytak paytak uçtu. Sebastian marka, aynı

zamanda parlak simli ve "ekstra güçlü" saç spreyi kimyasal etkisini göstermeye başladıkça, kanatlan kullanılmaz hâle geldiği için süzülerek yere düştü...

Bir sivrisineğe göre oldukça büyük cüssesiyle, muhtemelen Şaşkın, ancak yanar döner simii, yerde yatmaya başladı...

"Yaa Nikita," dedim, "demek bunu eğitimde göstermediler"! Sonra yorgun, bol laktik asitli, ama vakur bir ifadeyle silahımı aynanın önüne koydum ve yatağıma döndüm.

Böyle sahnelerde her zaman olduğu gibi, son bir defa arkamı dönerken gülümsedim: "Her zaman sen kazanamazsın Nikita!"

Yine de bana ait bir şeyler ölmüştü sanki. Belki güçlü, dişime göre, hemcinsim ve mert bir düşman olduğu için Nikita'yı kaybetmek duygularımı sarsmıştı. Onu özleyecek miydim?

Sabah beşi geçiyordu, benim uyumam en iyi ihtimalle beş buçuğu bulacaktı.

Dolayısıyla belki de ölen şey, ertesı günümdü!

Bilmiyorum...

Hayat sigortası is-te-mi-yo-rum!

Sigorta nedir? Başına bir iş gelir, zarara uğrarsın, sigorta maddi kaybını karşılar. Hastalanırsın, tedavi parasını alırsın, evini su basar, tadilat parasını alırsın, değil mi? Peki "hayat sigortası"

yetkilileri, ölünce bana ne gibi bir servis vermeyi taahhüt ediyorlar?!

Sabah saat dokuz buçuk. Uykumun en tatlı anlarındayım. Yazmaya kaptırıp dörtte yatmışım. Saati on ikiye kurmuşum ki, sekiz saat uyuyup güne öyle başlayacağım. Zira gece onda da Hırsız Var filminin çekimleri olacak, sabaha kadar.

Bedenin de beynin programına uyduğu ender günlerden. Tatlı tatlı rüya görüyorum. Deniz, iskele, bir şeylere gülüyo-ruz.

Derken Avrupa Yakası'nın müziği çalmaya başlıyor, diriri diririiii.

Beynin bu dışarıdan gelen gürültüleri, uyanmamak için, "hemen rüyanın konusuna uydurma"

çabasına çok gülerim oldum olası.

Sabah sabah evin kapısı çalar, sen rüyanda kırlık bir yerde otururken, meğer o kırlık yerin bahçe kapısı varmış da, o kapı da zilliymiş, o çalıyormuş olur!

O sabah yine aynı şey oldu. İskelede gülüşürken, "meğer birinin elinde portatif televizyon varmış da, gündüz kuşağında Avrupa Yakası yayınhyorlarmış" diye yazdı hemen beyin.

Fakat müzik durup durup çalıyor. Beyin pes etti sonunda, uyandım. Çalan tabii ki, Avrupa Yakası'nın melodisine ayarladığım cep telefonum.

Beni sabah dokuz buçukta kimse aramaz! Arkadaşlarım yıllardır bilirler. O saatlerde arandığımda ya ters konuşurum, ya da konuşup kapatır, sonra ne konuştuğumu unuturum. Kaç kere randevu vermişim insanlara, farkında değilim.

İş telefonu da olamaz. Onlar da beni anladı artık. Zaten birlikte çalıştığım kimse o saatte uyanık olamaz! Gece yansı arasalar tamam, ama sabah, yoo!

Koştura koştura gidip açtım:

-Merhaba, Gülse Birsnel?

-Evet?

-Gülse Hanımla mı görüşüyorsunuz?

-Evet, ikisi aynı kişi zaten!

-Gülse Hanım?

-Eveeet?

Bu noktada karşımdaki kadın azıcık bozuldu ama çaktırmadı. Ne diyecek ki? "Sesinizden travesti sandım da, onun için üç kere kontrol ettim"! Ben ne diyeceğim cevap olarak? "O zaman aramadan önce bir saatine baksaydın kardeşim."

Her neyse. Hemen otomatiğe bağlayıp konuşmaya başladı:

-Ben biimemkim bilmemkim, falan feşmekan sigortadan arıyorum, hayat sigortamızla ilgili bilgi ver....

-İlgilenmiyorum!

-Efendim?

-İlgilenmiyorum, teşekkür ederim.

-İlgilenmiyorsunuz... Ama o zaman size öfel birtakım şartlardan bahs...

-ilgilenmiyorum, beni bir daha aramayın. Bu arada, cep telefonumu nereden buldunuz?

-Kayıtlarımızda var!

"Allah o numarayı size verenin de, onu kayıtlara geçenin deee" demiyorum tabii.

-Lütfen kayıtlarınızdan çıkarır mısınız? Bu numara özel konuşmalar için.

-(bozuk) Peki, tamam, iyi günler.

Hayır o niye bozuluyor anlamadım! Cep telefonumu elde etmişsin, sabahın köründe arayıp rahatsız ediyorsun, sonra bir de afra tafra. Hayır, bu da sizin işiniz, saygı duyarım, tamam da...

Bu hafta arayan üçüncü hayat sigortası şirketi be kardeşim!

Ne oluyor ki? Gözüm toprağa mı bakıyor? Bir ayağım çukurda gibi bir hâl'im mi var? Spor yapmıyor olabilirim ama şimdilik turp gibiyim!

Bir de o "Kayıtlarımızda var" hikâyesi... PBI'mısmız, nesiniz? Kayıtlarında varmış! "Gülse Hanım, dün öğlende Nişantaşı'nda bir kafede salata yediğiniz esnada, masanın üzerindeki kolonyalı mendillerden üç tanesini gizlice çantanıza attığınız görüldü, inkâr etmeyin, kayıtlarımızda var!"

Hayat sigortası kavramı bana uzak bir kere.

Sigorta nedir? Başına bir iş gelir, zarara uğrarsın, sigorta maddi kaybını karşılar. Hastalanırsın, tedavi parasını alırsın, evini su basar, tadilat parasını alırsın, değil mi? Ölüncü bana ne gibi bir servis vermeyi taahhüt ediyorlar?

Buzlu limonata, klima falan mı tedarik edecekler ben cayır cayır yanarken. (Hayır ters davranıyorum ya arayan sigortacı

arkadaşlara, onların beddualarıyla cehenneme gideceğimi farz ediyoruz!) Olay şu: Ben öldükten sonra, geride kalanlar para alsın diye sigortaya çatır çatır taksit ödeyeceğim. Yok ya? Ölen ölür, kalan sağlar çalışsın kazansın kardeşim!

Hayat sigortası pazarlayan arkadaşlar, bir kez daha söylüyorum: Sakın beni aramayın! "Hayat sigortası öyle değil de böyle" diye e-posta da göndermeyin, okumam.

H-gi-len-mi-yo-rum!

Benim balonlarım vardı!

Hayatımın ilk oyuncak bebeğiyle tanışma anım, ben ha-tırlamasam da, Süper 8 formatında kaydedilerek ölümsüzleşmiş Gülse, ikinci yaşım kutladığı, daha doğrusu, başka insanların onun ikinci yaşını kutladığı, kendisinin pek de farkında olmadığı doğum gününde...Komşu teyze, hediyesini çıkartıp, Gülse'nin görebileceği bir açıdan sallıyor: San saçlı bir bebek. Etrafta yeğenler, komşular, abla, ağabey, vesaire, herkes tepki bekliyor. Çılgılık mı atacak, ilgilenmeyecek mi, gülecek mi? Gülse bebeği görür görmez, öngörülenlerin hiçbirini yapmayıp, histen krizine kapılmışçasına titremeye başlıyor!

Gazeteciler bilir. Bu mesleğin bütün keyfi, prestiji ve heyecanı dışında bazı 'lolipop' yanları da vardır: Sinema-tiyatro biletleri, restoranlarda gazeteci olduğunuz öğrenildiği zaman gösterilen ihtimam ve yılbaşı hediyeleri mesela! Firmalar,

özellikle ürünlerim tanıtmak ve dergicilere bir selam göndermek amacıyla, yılbaşlarında coşarlar.

Olan muhaberat servisine olur! Yüzlerce çiçek, çikolata, ajanda, atkı, çanta vs. arasında boğulur muhaberat bölümünün emekçileri! Zannedirim yeryüzünde bir ianesi bile sana gelmemiş

hediyeleri sabahtan akşama ona buna dağıtmak kadar yıpratıcı bir iş yoktur. Noel Baba değilsen eğer tabii!

Üstüne üstlük bu işi yapanlar, yani muhaberat çalışanları, telefon edip, "Biz bilmemnereden arıyoruz, bir kutu lokum yollamıştık, acaba falanca hanımın eline ulaştı mı?" türü sorular soranlarla da muhatap olurlar.

Bu arada dergi çalışanlarını hediyeler konusunda fikir teatisinde bulunurken görürsünüz: "Sana pambesini mi göndermişler? Aaa şuna gelen ajanda bize niye gelmedi?" gibilerinden.

Yanılmıyorsam aziz dostum Mansur Forutan'ın bu konuyu derinlemesine işleyen bir yazısı vardı

geçmiş yıllarda. Benimse konum farklı. Bu yıl, gazetecilik geçmişim boyunca, (ki şimdilerde 14.

yılımı falan idrak ediyor olmalıyım) aldığım en güzel kurumsal yılbaşı hediyesini aldım!

Sağolsun Penguen dergisindeki mizahçı arkadaşlar, ki hepsinin hastasıyım, nefis bir file yollamışlar bana! Filenin muhteviyatını şöy-e özetleyebiliriz: Lastik top, emzik şeker, açılır kapanır bardak, kaynana ili, top çiklet, mızıkça, balon, topaç, horoz şekeri, bilye, dü-ük, Mabel çiklet, şemsiye çikolata... Ayriyeten, pompasını ıkmca su fişkirtan bir plastik yüzük ve üfleyerek lopunu ha-ada tuttuğunuz bir 'ağızlıklık basket potası 1 da var bu muhte-if çap ve ebattaki oyuncakların arasında! Allah tuttuğunuzu omik yapsın! Bir filenin içinde, toplansan 20 Yeni Türk Lirası lan tutacak bir sürü ıvır zıvır sayesinde, SPA'ya gitmiş gibi ldum ayıptır söylemesi! Fileyi elime aldıktan bir saat kadar sonra, kendimi halının üzerinde resmen 'oyuncak oynarken' yakaladım!

Ağzım da açık. Şahane bir aptallık gelmiş üstüme, bir eğleniyorum ki, kendi kikirde-meme uyanmışım! Bir mızıkaya saldırıyorum, bir topaca! Fark ettim ki, 70'li yıllarda doğduğum hâlde, bana bu oyuncaklardan çok azı alınmış zamanında! Fazlaca pedagojik özen sahibi anne babanın zararları... Daha çok 'Barbie bebek getirtelim, elektrikli tren alalım, le-golan yığalım beyni gelişsin' bakış açısı hâkim olduğundan, bu şahane saçmalıklardan, galiba sadece mızıkayla bilye vardı bende, bir de arada uçan balon diye tuttururdum! Zaten belli bir yaştan sonra, oyuncaktan çok, kitap çocuğu olduğum ortaya çıktı. Misafirliğe gidilen teyzeler, ablalar, "Ay ne güzel, ver eline bir kitap, unut" derlerdi, sanki ben duymuyormu-şum gibi! "Kitap okuyoruz ama sağır değiliz, heeey" gibilerinden sinir sinir dönüp bakardım!

Ama hayatımın ilk oyuncak bebeğiyle tanışma anım, ben hatırlamasam da, Süper 8 formatında kaydedilerek ölümsüzleşmiş! Gülse, ikinci yaşını kutladığı, daha doğrusu, başka insanların onun ikinci yaşını kutladığı, kendisinin pek de farkında olmadığı doğum gününde... Dantelli, fistolu, kırmızı kareli bir elbise giydirilmiş, yere, halının üzerine oturtulmuş. Karşıdan komşu teyze, hediyesini çıkartıp, Gülse'nin görebileceği bir açıdan sallıyor: Sarı saçlı bir bebek. Etrafta yeğenler, komşular, abia, ağabey, vesaire, herkes tepki bekliyor. Çığlık mı atacak, ilgilenmeyecek mi, gülecek mi? Gülse bebeği görür görmez, öngörülenlerin hiçbirini yapmayıp, histeri krizine kapılmışçasma titremeye başlıyor! Kollarını uzatıp, parmaklarıyla bebeğe 'gel, gel' yapıyor ama neşeden eser yok! Daha çok büyük bir hırs, sabırsızlık ve sinir! Tır tır diye gürültü yapan, sessiz bir kayıta, açıklanması zor bir duygu fırtınası görülüyor! iki yaşın tüm duygusal birikimi, bir anda ortaya dökülmüş ve öylece kayıtlara geçmiş!

Misafirler sırtmaya çalışıyorlar ama bir yandan da "Çocukla var mı bir tuhafılık?" düşüncesi, uzaktaan, bir gölge hâlin-de, kafalardan geçiyor! Gülse hâlâ titriyor ve en sonunda bebek eline verilince, oyuncuğına sımsıkı sarılıyor!

Bu olaydan yaklaşık 30 yıl sonra, yine bir halının üzerinde otururken, benzer bir heyecan yaşadım! Erdil Yaşaroglu, Selçuk Erdem, Metin Üstündağ, henüz tanışmadığım Yiğit Özgür ve bütün Penguen'ciler... Allah hediyelerinizi ziyade etsin!

Burası adeta hanımları ev kadınlığına özendirmeye çalışan gizli bir örgütün paravan şirketi! Ben keşfettim, kimseye söylemeyin.'

Uluslararası bir marka olduğuna göre, Amerika'daki Muhafazakar Cumhuriyetçiler'le Avrupa'daki Hristiyan Demokratlar birleşip finanse etmiş olabilir, bilmiyorum. Belki Arap sermayesi de işin içine karışmıştır. Ama statükocu, kadınları iş hayatından çekip, ev hanımlığına döndürmeyi hayal eden bir zihniyetin parmağı var kesini

Ev kadınlığı zor iştir. Annelerimizden biliyorum. Boşuna mı gazeteci, senarist menarist olduk?

Madende çalışmak, cellatlık, mezarcılık vb. hariç, çoğu meslek ev kadınlığından iyidir!

Şartlara bir göz atarsanız bana katılacaksınız:

Bütün gün çalışacaksınız, ama karşılığında para vermeyecekler! Emeğinin karşılığında sadece ihtiyaçların, bütçe dahilinde karşılanacak!

Çalışma süren zaman zaman günde on iki saati geçecek.

Sigortan yok, emekliliğin, fazla mesain, yıllık izin yok! Hafta sonun yok!

İş gezisi hiç yok! Pazar alışverişi dışında!

Çalışma arkadaşların büyük ihtimalle aynı kültür düzeyinden gelmeyecekler. Halta bazı günler çalışma arkadaşın olmayacak. Zaten olanlar da senin yaptıklarına yardım eime karşılığında, akşam allı gibi, paralarını alıp gidecekler!

Öğle tatili çevre kafeler, restoranlar, en azından sohbet edilebilen bir yemekhane yerine, yalnız başına, mutfakta geçiştirilecek.

Sosyalleşme, "Ay bugün işe giderken şunu giyeyim" gibi heyecanlar, eğlenceler, ofis dedikoduları, ofis partileri sözko-nusu bile değil. Depresif bir durum!

Patronlarının biri hariç hepsi senden yaşça en az 20-25 yıl küçük olacak!

Başka şirkete transfer edilmen sözkonusu olmadığından, özel bir iltifat, bir teşvik, prim olmayacak. Hatta, özellikle senden 20-25 yaş küçük olan patronlann, bir yandan işlerin iyi gitmediğinden şikâyet ederken, bir yandan da yaptıklarını bozacaklar!

Çalışmanın sonucunda kalıcı bir eser, bir sonuç olmadığı gibi, her hafta aynı iş düzeni tekrarlanacak.

Terfi sözkonusu bile değil.

Şan şöhret, ödül vs. hak getire!

Üstelik işinden bahsetmeye başladığın anda herkes sıkılıp kaçacak delik arayacak!

Ve en kötüsü: Kimse senin çalıştığını kabul etmeyecek! Komşunun haftada iki saat İngilizce dersi veren 16 yaşında kızı bile "çalışıyor" görünecek, sen ise "işsiz"!

Reklamlardaki ev kadınlarına bayılırım. Bir kere hepsi kot ve beyaz gömlek giyerler niyeyle!

Hafif makyajlı, fönlü saçlı olurlar. Mutfakları, nerede yaşıyorlarsa, 50 metrekareden küçük olmaz. Ama mesela bu kadın, bulaşık makinesi almak yerine hâlâ bulaşığı elde yıkamaktadır!

Gözü körolasınca, daha küçük bir eve taşın da bir bulaşık makinesi al! Bak ellerin hışır hışır olmuş!

Ancaak, ikinci bölümde, o elde bulaşık yıkadığı yeni deterjan o kadar zararsız, o kadar kremlidir ki, adeta ellerine bakım yapmaktadır! Eller de lokum gibi, uzun tırnaklı, az önce manikürden çıkmış ellerdir yani!

Anladığım kadarıyla artık hayvan terli! Ev kadınları artık reklamlardaki hayata bile kanmıyorlar.

Evi mümkün olduğu kadar çok elektronik eşya ve eve yemek siparişi telefonuyla doldurup, hayatlarını yaşıyorlar.

Kimisi, dışarıda çalışıp, kazandığı paranın tamamını evin işlerini yapan yardımcısına veriyor.

Yeter ki o karabasan ev kadını durumundan kurtulsun!

Ve "ev kadını" kavramı yok olmaya yüz tutuyor, yerini profesyonel yardımcılara bırakıyor. Hatta profesyonel yardımcılarının bile profesyonel yardımcıları var artık!

Fakat Fransız yapmış yapacağını! Gelmiş, bir de Nişantaşı kadınlarını evlere bağlamak için burada şube açmış.

Teşvikiye Atiye Sokak'ta bir dükkân. Durance en Provence diye zor bir ismi var. Dışarıdan baktığında, bu çevrede gittikçe çoğalan duş jeli, parfüm, sabun, vesairecilerden biri zannediyorsun.

Fakat burası adeta hanımları ev kadınlığına özendirmeye çalışan gizli bir örgütün paravan şirketi!

Ben keşfettim, kimseye söylemeyin!

Uluslararası bir marka olduğuna göre, Amerika'daki Muhafazakar Cumhuriyetçiler'le Avrupa'daki Hristiyan Demokratlar birleşip finanse etmiş olabilir, bilmiyorum. Belki Arap sermayesi de işin içine karışmıştır. Ama statükocu, kadınları iş hayatından çekip, ev hanımlığına döndürmeyi hayal eden bir zihniyetin parmağı var kesin!

Tütsülerin, mumların, masaj yağlarının arasında ev koleksiyonu başlıyor yavaştan. Ev için güzel kokular, spreyleler faîan derken, kedi kumu gibi bir şey göze çarpıyor. Yavaş yavaş konuya girmeye başlıyorsunuz.

O kedi kumunun gül kokulusu, "okyanus esintilisi" var ve kedi kumu değil! Bir avuç halıya serpiyorsun, sonra elektrikli süpürgeyle halıyı süpürüyorsun. Bütün ev ve halı parfüm kokuyor!

Hemen yanında bir kavanoz deniz kumu duruyor. ay kokulu. Onu da kl tablalarına dolduruyorsun ki etraf sigara kokmasın!

Küçük parfüm ŐiŐeleri görüp üzerine atlayınca, onların aslında çarŐaf ve yastık parfümü olduğu ortaya çıkıyor! "Sakin gece", "Őefkatli gece" gibi alengirli parfüm seçenekleri mevcut! Sıkıp sıkıp, yatıp uyuyorsun, oooh!

Şimdi sıkı durun, iş çığırından çıkmaya başlıyor!

Senin de keyif alacağın, kişisel lüks gibi görünen bu tür "ev bakımı" rnlerinden, "ev hanımının oyuncaklarına" geçiş yapılıyor. Ders alıŐmayan çocuğu özendirmek için alınan kokulu silgi, Pokemon'lu defter gibi!

Duş jeli Şişesi gibi Şık ŐiŐelerde "ok amaçlı ev temizleyicileri" yapmıŐlar! Adaçayı-greyfurt kokulu, yabani lavanta kokulu mesela! Sanki kendine bakım yapıyormuŐasma, alıp eline bezi, bunlara daldırıp daldırıp lavaboyu, mutfak tezgâhım falan temizleyeceksin. Hadi be? Uyanıklara bak!

Bulaşık deterjanları var, o elde yıkayan, 50 metrekare mutfaklı, beyaz gömlekli kadın için!

Biberiye kokulu, nane kokulu...

Madem Durance marka "yabani lavamah" bulaşık deterjanı alacak paran var, ama bulaşık makinesi almayıp, elde yıka-

yorsun, o zaman çamaŐırını da elde yıka! Çünkü sana müstahak! Hassas amaŐırlar için, "portakal çiçeği", "vanilya" aro-malı deterjanlar ve hatta bunların yumuŐatıcıları var.

Madem onu da yaptın, ty de hallediver, eline mi yapıŐır?! Hele ki "orman menekŐesi kokulu t sulan" varken!

Bir yaşıma daha girdim sevgili okuyucular! Nesli tükenmekte olan ev kadınlarını yuvaya döndürme çabası değildir de nedir bu? Ev iŐlerinin imajını düzeltme, tazeleme, bulaşığı, çamaŐırını, ty Őekerle kaplayıp sunma çabası değildir de nedir buu? Hieeeyt!

Yalnız Şunu da belirteyim!

Benim tanıdığım Nişantaşı kadını bunları sel olarak, çeşit çeşit evine alır. Sonra da aynen profesyonel yardımcısına verir ve gezmeye çıkar!

Biz Trkz canım, yemeyiz!

Eyvah misafir geliyor!

Bekâirken, annemler ne zaman tatile gitse, her genç gibi, arkadaşları bir saat içinde eve toplayıp, zaman zaman 90 kişiyi bulan "ani partiler" organize ederdik. Tek başıma yaşadığım Ğrenci evlerimde de gelen gidenin haddi hesabı yoktu. Amerika'daki 25 metrekarelik stüdyo dairemde, 30 kişi ağırladığımı bilirim. Hem de Türk yemeği temalı! Fakat ne zaman ki evlilik, daha ağır misafirler,

başladı, yani iş "partV'den çıkıp "davefe döndü, ben annem oldum.'

Bendeki genetik bir durum olabilir.

Annem de böyledir.

Ne zamanki evimizde kalabalık, yemekli bir davet var, annemin sınırları bir hafta öncesinden keman yayı gibi gerilmeye başladılar!

Çocukken bile o dönemde, özellikle misafirin geleceği ak-

şanı, sözgelimi sofraya kurulurken, fırındaki yemeklerin son durumu kontrol edilirken, annem makyaj yaparken, etrafta dolaşp parazit yapmamaya özen gösterirdim!

Herhangi bir lüzumsuz soru veya annemin makyajım, Çerkeş tavuğunun kırmızı biberli zeytinyağından süsünü vesaire-yi bozmam durumunda, azar ihtimali yüzde ellilere çıkardı çünkü!

Annem misafir konusunda mükemmeliyetçiydi.

Yüz bin çeşit, hepsi evde hazırlanmış iddialı ve orijinal ye-138 mekler pişecek. Kimse evinde karides güveç yapmıyorsa, ilk o yapacak, kâğıtta pastırmayı ilk o başaracak, o zamanlar moda olan Rus salatası hazır alınmayacak... Sofra çeşit çeşit, her yemeğe ayrı çatal bıçak takımları, kristal bardaklar, çiçek miçek-le kurulacak.

Evde bütün aksesuarlar gıcır gıcır ve simetrik olacak, her yer parfüm kokacak ve annem, sanki bütün bunları başka biri hazırlamış, kendisi ilk defa görüyormuşçasına, bakım ve şıklıktan patlayacak!

Üstelik bu kadar hazırlığa rağmen, babamla birlikte, misafirden bir saat önce giyinip, hazır ve nazır, oturup beklerlerdi salonda.

En delirdiğim de buydu!

Ayol bir şey iç, ufaktan atıştır, ne bileyim. Cumhurbaşkanı mı geliyor? Bu ne resmiyet?

Çerezliklerdeki şamfistik-fındık dengesi bozulmasın diye mi, annemin kırmızı ruju çıkmasın diye mi ne, öyle kalıp gibi otururlardı!

Misafir gerçekten çok iyi vakit geçirip gittikten sonra, ertesi gün, annemin migreni başladı!

Büyük gerginliklerin sonunda, vücudun rahatladığı, sınırların gevşediği dönemlerde olurmuş

böyle! Düşünün artık. Üstelik her hafta da birileri gelirdi bize!

Hayır, bu bahsettiğim aile, hâlâ aynıdır. Tek fark, annemin yıllar önce akupunktur tedavisiyle migrenden kurtulmuş olması, o kadar!

Bende de benzer bir titizlik başgösterdi evlendikten sonra.

Oysa bekârken, annemler ne zaman tatile gitse, her genç gibi, arkadaşları bir saat içinde eve toplayıp, zaman zaman 90 kişiyi bulan "ani partiler" organize ederdik.

Tek başıma yaşadığım öğrenci evlerimde de gelen gidenin haddi hesabı yoktu. Amerika'daki 25 metrekarelik stüdyo dairemde, 30 kişi ağırladığımı bilirim. Hem de Türk yemeği temalı! Üstelik sıfır stresle.

Fakat ne zaman ki evlilik, daha ağır misafirler, başladı, yani iş "parti"den çıkıp "davet"e döndü, ben annem oldum!

Hayır, ev kadını da değilim ki onun gibi sabahtan hazırlanmaya başlayayım. Beşte eve gidersem ne âlâ.

O zaman da, kalabalık yemek davetlerinde, zamanında dört dergiyi aynı anda çevirip, köşe yazısı yazıp, g.a.g.'da ukalalık edip, iki de pantolon diken ben, bir organizasyon felaketi hâline geliyorum!

Yemekli misafirin değişmez kuralları:

-Muhakkak son anda sofrayla ilgili bir problem çıkar. (Aman Allahım örtüde leke var, veya şarap bardaklarının biri kırıldı, veya "Eee, bizim çorba kâsemiz altı tane?")

-Muhakkak bir misafir evde olmayan bir şey ister! (Vişne suyu, ketçap, cin-tonik)

-Muhakkak teknik bir aksaklık çıkar, çünkü burası Türkiye'dir. (Fırın bozulur, elektrik kesilir, müzik sistemi çöker, aspiratör durur)

-Muhakkak zamanlamayla ilgili bir problem yaşanır. (Çerezler erken biter, şişman bir erkek misafir "Yahu acıktık" der, ancak siz bir saat sonra yemeğe oturmayı planlamışsınızdır! Veya zayıf bir hanım "Ay daha acıkmadık şekerim, sohbet tatlı" der ve rosto fırında kurur!)

-Muhakkak bütün misafirler bekleyip bekleyip aynı anda damları ve siz kimin çiçeğini vazoya koyayım, kimin paltosunu asayım, kime içki vereyim derken, üstünkörü hoş geldinler yaparsınız ya da koşturmaktan tıknafes olursunuz.

Hanımlar, kendinizi bana daha yakın hissetmiyor musunuz?!

Yemekli misafiri kâbusa çevirmeyi başaran konuk tipler üzerinde durmak istiyorum bu noktada: tri yapılı, iştahlı ve kendini çok esprili zanneden erkek misafir: Masadaki alafranga, sağlıklı, ve/veya tadımlık yiyeceklerle dağa geçer, ne yerse yesin sofradan aç kalktığım iddia eder, girişle ana yemek arasında bir buçuk dakikadan fazla zaman varsa, abartılı kıvranmalar ve açlık esprileriyle ev sahibesini bunaltır! Klişe cümleleri: "Yenge bizi bir avuç karidesle doyuracaksan, kebab yiyip gelseydik!"; "Gülse, yemekten sonra bir makarna yap da karnımız doysun, böyle somon, ızgara sebze falan, nereye kadar?!"; "Hanım, iyi ki yiyip geldik, ahahah. Yok efendim, biz içkiyle verdiğiniz o kuşkonmaz mıdır, ot mudur nedir, onlarla doymuştuk, bir de bunlara ne gerek vardı? Hihihih"!

Çözüm: Yemek öncesi içkiyle bol bol cips ve şarküteriye dayayın! Küçük sosisler, peynirlerle de doymayacağından korkuyorsanız, yemekte börek ve/veya pilav bulunsun. Yağlı cinsinden!

Mönünün geri kalanını istediğiniz gibi yapın. Bunlar yemekten sonra üç dört tane soda içerler, aklınızda olsun!

İnce yapılı, narin, iştahsız, neşesiz kadın misafir tipi: Gö-rünüşe bakılırsa domates dışında her şey ya midesine dokunmaktadır ya da kokusuna dayanmamaktadır. Bonfileyi et kokuyor diye bırakır. Pilavda tereyağ vardır, yiyemez. Salatanın kekiği midesine ağır gelir, ayrıca beyaz peynir kaymak gibi kokmaktadır. Baklava zaten sözkonusu bile değildir. Kek, puding, yumurta kokusundan ötürü salona bile girmemelidir. Kendisi yemediği gibi, keyifle yiyen insanlara da

"Aman Alla-

hım, mideleri bulanmıyor mu!" bakışı atar. Aslında iştah problemi vardır!

Çözüm: Bırakın aç kalsın! Yemeğin sonunda verin önüne meyve, kem irsin!

Sağlıklı, seçici misafir tipi: İşte şimdi yandınız! Bütün yemeklerin içindeki yağı, et ve balığın özgeçmişini sorar! Büyük ihtimalle vejetaryendir. Sindirim sisteminin nasıl çalıştığı konusunda bir tıp uzmanıdır. Konservelerden, beyaz un ve şekerden uzak durur. Sadece zeytinyağ tüketir.

Sebze meyvenin organığını sever. Kendisi böyle beslenmekle kalmaz, diğer misafirleri de zehirler: "Zişan diyor ki, beyaz un yaşlandırıyor-muş, ben sadece salata alayım!"

Çözüm: Baklagiller ve sebzelerle yapılmış bir yemek bulundurun: Kısır, mercimek salatası, piyaz vs. Malzemelerin organik olup olmadığını sorduğunda da, iri iri gözlerinizi açıp, "E herhalde.

Memleketten geliyor" deyin, çekilin. Memleket Etiler olabilir, ama o bunu bilmek zorunda değildir!

Eteği belinde hamarat kadın misafir tipi: Ne yaparsanız yapın, yapılması gerektiği gibi yapılmamıştır. Bütün misafirlerin önünde, sizin yufka böreğinizi yerken, kendi el açması

böreğinin tarifini verir. Çerkeş tavuğunu zeytinyağıyla yaptığınızı anlar ve ceviz yağı çıkarmanın inceliklerini anlatır. Hazır tatlıya pastaya, Kekun'a, paket soslanna, salçaya her şeye karşıdır.

Bütün yemeklere, en fazla "Valla gayet iyi, bravo, bayağı olmuş işte!" gibi iltifatlar eder!

Çözüm: Tam ekmeğini evde yaptığını anlatırken "Aaa ben o zamanlarda film seyrediyorum, kitap okuyorum, çay bahçesine gidiyorum hahaha" gibi pişkin yorumlar yapın.

Yemekli misafir zordur ama zevklidir sevgili hanımlar. Boşverin, keyfini çıkarın.

Yiyen yer, beğenmeyen bir daha gelmez!

Kadının yemek derdi!

Pilavı unutan veya buharda pişirenler çoğaldı. Kuzu eti tedavülden kalktı kalkacak. Kırmızı et zaten pek tercih edilmiyor, Tereyağ, geçmiş olsun. Börek çörek, unut gitsin.

Buna mukabil, çocuklar ve gençler hâlâ pırasa, kereviz, karnabahara karşılar! Yıllar o konuda bir şey değiştirmede!

E ne yiyeceğiz o zaman?

Çekim olmayan, evde, bilgisayar başında geçirdiğim günlerin en can sıkıcı dakikaları.

Öğlen saatleri. Bilgisayarın başına oturmuşum, harıl harıl yazıyorum. Arkadan arkadan bir yürüme sesi. Adımlar yaklaşıyor... Odamın kapısı tıktıklayıyor ve işte karşımda!

1.80 boyuyla Ayşe Hanım! Günün en bunaltıcı sorusunu sormak için öylece dikiliyor.

Beni geren soru "Dizi kaç bölümde bitecek?" değil. "Hayatın anlamı ne?" veya "Bu ay zam alacak mıyım?" hiç değil.

Her gün aynı saatlerde bana sorulan, bütün ilham perilerimi kaçıran, tüylerimi diken diken eden başka bir soru bu:

"Bugün ne yemek yapılacak?"!

Annem söylerdi de inanmazdım. "Benim sıkıldığım yemek yapmak değil, her gün yemek çeşidi bulmak" derdi! Hatta çocukluğumda ukalalık yapıp kendisine Saatli Maarif Takvi-mi'nin yemek listesini tavsiye etmişliğini bile vardır. Yanılmıyorsam bu fikri eğlenceli bulup, o günkü listeyi bire bir tatbik etmişti: Patlıcan oturtma, peynirli börek, kayısı hoşafı!

Ertesi günlerde de aynı performansı bekledim, ne yazık ki Saatli Maarif Takvimi'ne bir daha başvurulmadı. Zannedirim her gün bîr hamur işi tatlı tavsiye ediliyordu ve bu da bizim ailenin sağlıklı beslenme çizgisine uymuyordu.

Ben bunları düşünürken saniyeler geçiyor ve Ayşe Hanım hâlâ 1.80 bana bakıyor!

Her günkü itirazımı dile getiriyorum: "Ayşe Hanım, beş yıldır bizimlesin, artık bir gün de sen kafana göre bir şeyler yapsan?"

Her günkü cevabını veriyor Ayşe Hanım: Şeffafmışım gibi bakıyor! Hafiften sırtarak!

On dakika boyunca fikir alışverişi, evdeki malzemelerin gözden geçirilişi, manavla telefon konuşması. Planlarda değişiklik, vs. vs.

Neydi? Neredeyim? Ben kimim? Senaryoda nerede kalmıştım?

Kaçtı mı ilham perisi? Hakin. Kadın sana laf anlatırken, fikir verirken, arkam dönüp "Çoban salata yap, soğan koyma ama, zeytinyağlı yapılacak sebze var mı evde?" türünden muhabbetlere dalarsan, basar gider!

Hayır işin kötüsü, şimdilerde kadınların işi daha zor. İlham perilerinin değil, normal, bildiğimiz kadınların! Eski günler olsa, Türk mutfağı zengin, seç seç beğen, bas hamur işini, bas pilavı, böreği, kuzuyu, muzuyu. Arkasına da yap bir tatlı, oo-oooh! Hatta, kendini iyice hayatın akışına bırak. Ekrem Muhittin Yegen'in her mutfakta bulunan, saman kâğıda ansiklopedi kalınlığındaki "Yemek Öğretimi" adlı klasik eserinden, rastgele bir sayfaya koy parmağını, otur onu yap!

Ne var ki, milletçe, bu yılın kalkınma hedefi olarak boyumuzla kilomuz arasında 112 fark yapmaya çalıştığımızdan, mesela ev tatlılarının nesli tükenmek üzere. Pilavı unutan, veya buharda pişirenler çoğaldı. Kuzu eti tedavülden kalktı kalkacak. Kırmızı et zaten pek tercih edilmiyor. Tereyağ, geç- miş olsun. Börek çörek, unut gitsin.

Buna mukabil, çocuklar ve gençler hâlâ pırasa, kereviz, karnabahara karşılar! Yıllar o konuda bir şey değiştirmede!

E ne yiyeceğiz o zaman?

Evliliğimin ilk yılı, hayatımda ilk kez 63 kiloya çıktığım döneme tekabül eder. Rastlantı değildir tabii. İnsan ne de olsa özeniyor. İşten eve gelip, her gün elcağızıyla binbir çeşit yemek hazırladığımı bilirim! Perde pilavı, ırmık helvası, hatta el açması mantı yapmışğım var.

Yetenekliyim, elimde değil! Ancak altı ay içinde sonucu gördük: 57'den 63 kiloya çıkış! Bıngıl, domestik ve mantı açmaya daha uygun bir görüntü! Hatta boy sebebiyle "etine dolgun fındıkkurdu". Türk kadınından ziyade, enine boyuna, kapı gibi, daha Rus/Alman bir imaj! İster yemek yapsın, ister eşya taşısın, "çok amaçlı ev hanımı" tipi!

Hemen sıkıyönetim ilan ettim. Yapmayı bildiğim, kalorisi düşük, şık, sağlıklı, ama lezzetli yemeklerin bir listesini yaptım: İç baklalı enginar, balık buğulama, tavuklu ıspanak salatası...

15 çeşidi geçmedi! Meyveli hafif tatlılar da dahil!

Kiloları hemen verdim, ama çelişkilerimi çözümleneme-dim! Ne yemek yapsaydım acaba? Bir dizi deneme yanılmadan sonra, Türk usulü hububat ağırlıklı köy yemeklerine yüklenmenin de sindirim açısından nahoş sonuçlar doğurduğunu görünce, sıkılıp bıraktım! Aman, dağınık kalsmdı!

Şimdilerde Türk mutfağıyla, daha "aâafortanfoni" tarifleri karıştırıp, bazı günler de kaloriye bakmadan coşup, yuvarlanıp gidiyoruz!

Bugünse, tesadüfen elime bir kitap geçti: "Düşük Kalorili ve Pratik Yemekler". Beslenme ve diyet uzmanı Ferin Batman yazmış. Kapağında da "Sihirli Annem" tadında peri kızı kıyafetli resmi var!

Hakikaten faydalı bir eser. "Eve gelip iki dakikada yapı ya-pıvereceksin, hem de kilo almayacaksın" mantığında. Fotoğraflar uyduruk olmuş biraz, sanırım kes yapıştır ama, ne yapalım. Çorbası, tatlısı, hepsinden koymuşlar. Akıllara durgunluk verecek malzemelerle, tahayyül edilmeyecek tarifler var! Bulgaristan göçmeni olan ve "piyaz"la "pilaki"yi bile karıştıran Ayşe Hanım'm "guacamole eşliğinde zencefilli tavuk ve yabani yeşillikler salatası"nı, tarifinden geçtim, sadece kelime anı olarak nasıl ve ne kadar zamanda algılayacağını bilemem.

Ayrıca bir Türk erkeğine, sözgelimi "Körili elmalı havuç çorbası"nı, "Brokolili tortetlini"yi nasıl yedirirsin, yedirirken neler anlatıp oyalar, dikkatini başka alanlara çekersin, o konularda da düşünceliyim!

Yine Saatli Maarif Takvimi'ne dadanmak!

Tekne misafiri olma raconu!

Yazın gelmesiyle birlikte başka âlemlere akma, başka görgü kuralları öğrenme ihtiyacı ortaya çıkıyor. Çatalları bıçakları en dıştan başlayıp içe doğru sırayla kullanma tavsiyesi, sizi bu mevsimde idare etmeyecek, adım gibi biliyorum!

Teknede, havuzda ve benzeri açık hava sosyetik mekânlarda, hiçbir görgü kuralları kitabında bulamayacağınız detaylara ihtiyacınız olacak.

Bu bilgileri, engin tecrübelerimden süzüp, damıtıp, sıkıştırarak, size kompakt hâlde sunmaya çalışacağım. İşlemler sırasında doğaya zarar vermeyeceğimi ve bilgileri hayvanlar üzerinde test etmeyeceğimi de söyleyeyim!

Böyle çevreci bir girişten sonra, hemen aynı husustan başlayarak, konumuza ufaktan bağlanıyorum.

Tekne misafiri olmanın birinci kuralı, çevreyle ilgili duyarsızlıklarınızı gizlemektir!

Çevrecilere gıcık olabilirsiniz. Bütün eviniz plastik ve plastik ürünlerinden yapılmış ve döşenmiş olabilir! Yağmur ormanları sizi zerre kadar ilgilendirmiyor olabilir, hatta "Ne var yağmur ormanları yok olursa? Yağmur yağmaz işte, ne güzel, hahaha" derecesinde angutluk sınırına yaklaşabilirsiniz! Ancak, bunu konuk olduğunuz teknenin sahibine hiçbir şekilde çaktırmamalısınız!

Tekne sahibi insanlar doğayı seven ve/veya zengin insanlardır. Denize dondurma kartonu, kola tenekesi, özellikle de pet su şişesi fırlatmayın, tekne sahibi cinnet getirebilir! Sonra, isterseniz bütün tekne ahali için muz, hamburger, deniz motosikleti, tekneye yanaşan dondurmacı

teknedden dondurma ısmarlayın, popüler olamazsınız. Hatta bazı mavi bayraklı bölgelerin mavi bayraklarını kaybetmelerinin müsebbibi sayılıp, yolculuk boyunca yalnız bırakılabilirsiniz!

İsterseniz başa dönelim.

Tekneye davet edilmek, "Oh be, deniz, güneş, ekmek elden su gölden" şeklinde karşılanırsa da, o kadar keyifli bir misafirlik türü değildir. İşsizlik sigortası parasını kapıp gelmiş Batı Avrupa halkıyla birlikte günlük tura çıkılan, göbek danslı teknelerdense, arkadaşın teknesi yeğdir, değil mi?

Hayır, değildir!

Arkadaş teknesi, taka da olsa, birtakım özel kurallar ve adap gerektirir.

Örneğin, hanımlar, "Sosyetik tekneye gidiyorum, en şahane topuklu takunyalarımı giyeyim"

dediniz, ve kaybettiniz!

Teknelere, taban çizilmesin diye, lastik ayakkabılarla veya çıplak ayaklı binilir. Aksini denemeyin, beni rezil etmeyin! Unutmayın ki teknelerde, birinci planda insanların değil, teknenin sağlığı ve mutluluğu gelir!

"Bedava tekneyi buldum, bütün yazın bronzluğunu bu-

gün halledeyim" gibilerinden avamlaşmayın, sinirlenirim. İnsan gibi yanın, koruyucu kullanın!

Plaj affeder, tekne ise asla! Doğa demin attığınız pet şişenin intikamını, sizi tatlı bir rüzgârla, çaktırmadan ikinci derece yakarak alır! Bir de, ne

olursa olsun tekne sahibinden vücudunuza sürmek için yoğurt istemeyin! Tutun ki istediniz, ben sizi tanımıyorum, siz beni tanıyorsunuz!

Yanınıza hafif bir kazak, bir şey alın ki, akşama doğru rüzgâr çıkınca "Vallahi beni vurdu, biraz yavaş gidelim" gibi parazitler yapmayın! Tekne iklimi çöl iklimi gibidir, gündüz kavurur, akşam üşütür!

Simdi en önemli husus geliyor: Tekne tuvaletleri!

Tekne tuvaletleri normal sifonlu tuvaletler gibi değildir. Bas düğmeye, fosur fosur sular dökülsün ha? Nerede o bolluk?

Uçaklar gibi, teknelerde de su azdır ve idareli kullanılır. Zaten zenginlerin niye şahane oteller dururken tatillerini buralarda geçirdikleri de merak konusudur. Su az, odalar küçük, rüzgâr çok, mazot kokusu mevcut! Tuvalette sifon yerine el pompaları var. Peki kardeşim bir milyon dolar verip bunları çekeceğin yerde, o parayı faize koyup her sene başka lüks otelde efendi gibi kalsaydın olmaz mıydı? Neyse, biz işimize bakalım.

Bazı tekne tuvaletlerinde bir düğmeye basılıp su akıtıldıktan sonra, pompalı bir sifon sistemiyle yok edilir. Bazısında başka karışık yöntemler vardır. Teknenin modeline ve türüne göre değişir, insanı tik eder!

En güzeli ya tekne gezisi esnasında fazla sıvı almamak, ya da gözünüze kestirdiğiniz tekne çalışanı, ya da kaptana "Enteresan bir model, bu seriye hiç binmemiştim, tuvaleti nasıl çalışıyor gösterir misiniz?" diye sorup çaktırmadan bilgi almaktır. Her şeyi anladığınıza kanaat getirince

"Ha, yani bildiğimiz sistem" deyip, gülümseyerek oradan kaçın!

Zaten çoğu tekne sahibi, tuvaletlerin yanlış kullanımı nedeniyle nahoş anlar yaşadığı için, misafire önce tekneyi gezdirmek âdettendir. Bu esnada amaç, teknenin dekorasyonu veya modelini misafire kavratmaktan ziyade, tuvaletin nasıl çalıştığını, daha da önemlisi nasıl çalışmadığını öğretmek, müteakip saatlerde karşılıklı yüz yüze bakmaya devam edebilmektir!

Havuz misafiri olma raconu!

Genel havutların, (atıl köyü havuzlarının tek kuralı budur: Ayağın dezenfekte oldu mu? Güzel. Artık havuza ters, balıklama, çivileme atlayıp bağırip çağırarak etrafı rahatsız etmekte, yüzerken insanlara çarpmakta, sadece ağız kısmını suya batırıp

"Bırlılılılılı" sesleri çıkarıp kendi kendine eğlenmekte özgürsün! Hatta deve güreşi yapmak veya sevmediğin arkadaşlarını boğmayı denemekte bile özgürsün, yeter ki ayaklarında mantar ve bakteri bulunmasın.' Oysa sosyetik ev havuzları bambaşkadır.

Söylemiştim.

Yazın gelişiyle birlikte başka âlemlere akılacağım, başka görgü kuralları gerekeceğini belirtmiş ve tekne misafiri olmanın raconunu aktarmıştım sizlere.

Şimdi de, hâli vakti yerinde arkadaşların başka bir imkânını kullanmanın, yani ev havuzuna misafir olmanın gerektirdiklerini kaleme almak istiyorum!

Prensip olarak en önemli husus şudur: Ev havuzlarında, genel havuzların kurallarıyla hareket edemezsiniz.

Nedir genel havuz kuralları?

Ayaklar dezenfektan içeren havuzda yıkandıktan sonra artık özgürsünüzdür!

Genel havuzların, tatil köyü havuzlarının aslında tek kuralı budur: Ayağın dezenfekte oldu mu? Güzel. Artık havuza ters, balıklama, çivileme atlayıp bağırip çağırarak etrafı rahatsız etmekte, yüzerken insanlara çarpmakta, sadece ağız kısmını suya batırıp

"Bırlılılılılı" sesleri çıkarıp kendi kendine eğlenmekte özgürsün! Hatta deve güreşi yapmak veya sevmediğin arkadaşlarını boğmayı denemekte bile özgürsün, yeter ki ayaklarında mantar ve bakteri bulunmasın!

Dikkat ediniz, ev havuzları, genel havuzlara göre sessizdir. Çoğunlukla sadece suyun şırıltısı duyulur. Hatta alçak sesle konuşulur.

Bu durumda yukarıda anlattığım hareketli ve gürültülü havuz eğlencelerinden sakınınız!

Havuz "Heyoooo" diye bağırip koşarak değil, sakın sakın gireceksiniz. Adeta havuz sularını incitmekten korkarmış gibi. "Şıkırt" diye bir ses çıksın sadece! Hafifçe suya gömülün ve mümkün olduğu kadar sessiz yüzün.

Arkadaş havuzlarına çoluğu çocuğu götürmeyin!

Çocuklar aslında havuzda yüzmekten nefret ederler. Gerçekten! Hiç yıkanmaktan, suya sokulmaktan hoşlanan bebek veya çocuk gördünüz mü? Havuzların küvetlerden ne farkı vardır?

Hiç! O hâlde, çocukların aslında havuz kavramından nefret ettikleri açıkça görülebilir.

Onların tek sevdiği şey "çıkıp çıkıp atlamaç" tabir ettiğimiz sinir yıpratıcı aktivitedir! Bir de her atlayıştan önce "Anne bak, anne bak, anne bak, anne bakmıyorsun ya, anne bak, anne bak" şeklinde, huzur bozmaktan hoşlanırlar.

Tatil köyü müşterisi, genel havuz meraklısı bunlara katlanır, veya zaten onun çocuğu da sizinkiyle birlikte "anne bak" uğrası içine girmiştir. Ama havuz sahibi "anne bak"lara "çıkıp çıkıp atlamaç"lara müsamaha göstermez! Havuza son davet edilişiniz olur, söyleyeyim!

Çocuğu evde, televizyonun önüne bırakın, önüne yiyecek bir şeyler koyun, siz kaçın!

Eee, bir husus daha var. Ev havuzlarında bazen "amonyak oranı yükseldiğinde" ortaya çıkan boyalar olur. Siz tabii yapmazsınız da, hani öyle bir şeye yeltenen olursa... Etrafındaki bölgenin suyu renklensin, etrafa rezil olsun diye İcat edilmiş bir yöntemdir.

Hayır siz yapmazsınız tabii, ben bilgi olarak verdim! Havuzlara ait teknik bir detaydan, son gelişmelerden haber almanız açısından!

Genel havuzların aksine, ev havuzlarında ikram bol ve bedavadır.

Izgaralar gelir, meyve tabakları gider, çaylar, kekler, kurabiyeler derken, eğer hiçbir şeyi reddetmediyseniz, bari havuza girmeyin, batarsınız! Ev havuzlarında tabiatıyla cankurtaran yoktur. Ev sahibi ise, eğer hiçbir ikramı reddetmeden, kıtlıktan çıkmış gibi tıknanmanıza, evine açık büfe muamelesi yapmanıza sinir olduysa, onun cankurtaranlığı üstlenmesi ihtimali de düşebilir! Can güvenliğiniz için, insan gibi yiyin için!

Ev havuzlarında, genellikle kendi havlunuzu getirip kullanmanız beklenir. Bu hususta, havuz misafirliğine gitmeyecek iki havlu çeşidi vardır: Otellerden "anı olarak aldığımız", ve üzerinde tesisin ismi yazan havlular, bir de kiloyla satın aldığımız, akla hayale durgunluk verecek desen ve renklerde olanlar! Sözelimi 70'lerden kalan çizgi film karakterlerinin, Arı Maya'nın, Heidi'nin resmi olanlar, futbol takımlarının

renklerinde olanlar, özellikle de, yöresi önemli değil, halı desenliler!

Efendi gibi, düz, lacivert, beyaz, ne bileyim sakın desenli bir havlu edinin, beni sinirlendirmeyin!

Dağılabilirsiniz!

Nerede bende Ege muhabbeti!

Bir gün, sofraya muhabbeti konusunda Egelileşip, uzun uzun demlenen insanlardan olmak istiyorum. Farkındayım ki, bunun için yiyecek ve içki miktarını artırmak değil, lokmaların arasındaki muhabbet süresini açmak gerekiyor!

Zeytin bol, üzüm bol, iklim yumuşak! Ne yapmış Egeli? Aşklar yaşamış, şiirler yazmış... Bu bölgedeki efsaneler, savaş öyküleri bile sert iklimlerin hikâyelerine göre daha keyifli, daha sempatik. Hunharca öldürme, işkenceler etme, orasını kesip burasına dikme hikâyeleri yok!

Bana göre Ege kültüründeki bu hoşgörü, bu gülümseme, bu eğlence merakı, hayatın çok zor olmayışından. Doğa insanı koruyup kolluyor bir kere. Yiyecek bulmak nispeten kolay, su var, hava ne çok soğuk ne çok sıcak.

40 hafta boyunca zor koşullar altında yazmış ve oynamış, 'sert reyting iklimlerinin senaristi' olarak ben ne yaptım? El-

bette tatile girer girmez, kendimi Ege'ye attım! Baba tarafından kan bağıyla, eş tarafından kâğıt üzerinde Egeli olduğumdan, zaten izmir'e inince biraz memlekete gelmiş gibi oluyorum.

Egelilerin, elbette her genellemede yanlışlar vardır ama, genel özellikleri, kanımca:

-Muhabbetleri iyi, gülümsemeleri daim, dedikoduları biraz boldur!

-Eğlenceyi, müziği, yiyip içmeyi pek severler.

-Eğlenceyi, müziği, yiyip içmeyi gayet iyi bilirler!

-Kavga dövüşlerinde bile bir estetik, bir 'efe'lenme vardır. Arkadan vuran, kalleşlik yapan pek çıkmaz.

-Toprağın eski yerleşim olmasından belki, medeni, yeniliğe açık insanlardır.

Çeşme, eskiden İzmir'in, şimdilerde Türkiye'nin bütün büyük şehirlerinin yazlık mekânı!

'Bodrumcu musun, Çeşmeci misin?' tartışmalarına girmeyeceğim. Çeşme'nin daha steril, daha güvenli, daha homojen, daha serin, daha temiz ve lüks olduğu kesin. Tercihe göre bu saydıklarım vasıf veya eksik sayılabilir! Her yıl bu aylarda, bu köşeden Güney illerimizin popüler tatil mekânlarının, az popüler olan adreslerini veriyorum, biliyorsunuz. Kimileri 'Gidemeyen var, yiyemeyen var' diye eleştirse de, yine de bir hizmettir kanımca. Genellikle de ikramda üstün, pahada 'abartmayan' adresleri seçtiğimi de ekleyeyim. Çeşme'nin denizini, rüzgârını, susunu busunu, aşağı yukarı bilirsiniz. Benim vereceğim birkaç adres ise, yabancıları için,

"Çeşme'de tığınma rehberi" olarak görülebilir.

İlk akşam, daha önce duyup da keşfedemediğim Langus-ta'daydık. İsmi kulağa çok havalı geliyor ama esas adının 'Kardeşler Kafeterya' olduğunu, şifon elbisenizi giyip, son derece salaş bir balık restoranıyla karşılaşınca şaşırmanın için ekleyeyim. Langusta'nın özelliği, langusta, yani böcek yapması. Istakoza benzeyen deniz hayvanını bilirsiniz. İşte Langusta'da, berkes bu hayvanı yemeye gidiyor. Benimse etkilendiğim başka detaylar oldu. Örneğin Langusta'nın, bütün içeriği az önce bahçeden toplanmış izlenimi veren bir 'çoban salatası' var.

Tam bir Ege âdeti olarak, sızma zeytinyağında yüzen, yanında taze koparılmış limonlarla gelen domatesler, biberler, beyaz soğanlar, zeytinler! Basit ama akıl almaz bir lezzet. Deniz börülcesinden kalamara kadar, bütün mezelerin lezzetli olduğunu eklemem gerek. Efe rakı, ki fanatikleri var ve bunlardan biri olmaya adayım, bulunuyor. Bir de yemekten sonra sakız likörü

içmek şart. Langusta'daki yemekte Ege'de olduğumu her hücremde hissettim, tavsiye ederim.

Yalnız tabii, salaş balık lokantasında nihayetinde pahalı bir deniz ürünü yediğinizi unutmayın ve hesabın restoranın dekorasyonu kadar mütevazı olmasını beklemeyin!

Eğer hesaplı Ege tadî istiyorsanız, Alaçatı'daki İmren'de sakızlı muhallebi yiyeceksiniz!

Biliyorsunuz Çeşme, Sakız adasına komşu ve yemek kültüründe sakızın önemli yeri var. Birçok yerde denedim ama İmren'deki 'sakız patlaması'na yaklaşan bir tatla karşılaşmadım!

Alaçatı, zaten benim doğal film dekoruna benzettiğim bir yer. Bu sene de iyice gelişmiş, zenginleşmiş ve çok şükür ki, henüz 'bozulma' belirtisi göstermiyor.

Hayatta bazı şeyler doğuştan yetenek olarak gelir, bazıları sonradan öğrenilir.

Ancak, "uzun sofraya muhabbeti", bana doğuştan yetenek olarak verilmemiş, ayrıca bütün çabalarımın rağmen henüz öğrenememiş olduğum bir konu!

Hani yaz akşamları balkona, bahçeye masa atıp, üç beş meze, bir kavun, bir beyaz peynir eşliğinde, iki kadeh rakıyı altı saatte bitiren tipler vardır. Karşılıklı oturup bir konu üzerinde, politika olsun, eş dost dedikodusu olsun, hayat olsun, televizyon dizileri olsun, iki saat muhabbet ederler. Cümleler arası es, zaman zaman 30 saniyeyi bulur! Hatta belki bir süre sonra birisi hafiften bir şarkı mırıldanır. Kötü sesli olsa da ötekiler dinler, vs! Sanki 350 yaşına kadar yaşanacakmış da, bu bol vakitler ancak bu şekilde geçebilirmiş gibi. İşte ben, bundan sonraki hayatımda onlardan olmak istiyorum!

"Langusta'ya gidip ne mezeler yedik, ne böcekler götürdük, ne rakılar, ne sakız likörleri" falan diyorum ya. Hah, işte bütün bunlar yaklaşık 45 dakika sürdü!

Türklerin mutfak ve yemek kültürüyle ilgili kitaplarda, Orta Asya'daki atalarımızın göçebelik ve ağır çalışma şartları yüzünden, yemeğe oturup uzun uzun vakit harcamadıkları, herkesin konuşmadan, hızlı hızlı yiyip, diğerlerine "Afiyet olsun" dedikten sonra kalkıp hemen işine döndüğü yazar.

İşte genetik olarak bende o yıllardan bu yıllara hiçbir değişiklik olmamış! Güya baba ve eş

tarafından Egeliyim, ama nerede bende Ege muhabbeti? Fıs! Langusta'da Rum müzikleri eşliğinde dört beş çeşit mezeyi 10 dakikada, böceği (ayıklama süresi de dahil) ve salatayı 15

dakikada yiyip, tatlı, kahve ve likörle birlikte, çiğneme süresini 30 dakikada tamamlayıp, ısmarlama ve sipariş bekleme de dahil, dediğim gibi, 45 dakikada masadan kalktık!

Neyse ki zarif eşim de benimle aynı kafada. Veya, karşısında başka bir İzmirli olmadığı için mecburen Orta Asya steplerinin âdetine uyum sağlamış! Mezeler gelmişken böceği, böceği yerken

tatlı çeşidini soruyoruz! Sanki arkamızdan atlı kovalıyor! Nereye yetişeceksek Çeşme'de tatilin ortasında?

Neyse, lafi uzatmadan size birkaç adres daha vereyim. Ala-çatı'ya gitmişken Tuval'deki mönüyü

Mutfakta Dört Mevsim kitabının yazarı, Gökçen Adar'ın hazırlamış olduğunu not edin. Mezeler nefis-Bilmen tatlar dışında mesela "deniz otu" gibi bilinmeyen lezzetler, "güllü baklava" gibi daha önce başka yerlerde tatmadığımız çeşitler de var. .

Sıra daha hesaplı bir seçeneğe geldi. Sardunaki, Alaçatı'da bilindik caddeler üzerinde değil, biraz daha aramak gerekiyor.

Ama bulduğunuzda bahçe içinde lezzetli Girit yemekleri yemek veya ev kahvaltısı için doğru adres. Dağ çileği, portakal, incir reçelleri nefis!

Bu arada Alaçatı'da kötü bir kafeye rastlamanız, lezzetsiz yemekler yemeniz düşük ihtimal. Her yerde sızma zeytinyağı bulunması, hatta bazı yerlerin kendi zeytinyağlarını satması, benim gibi sadece zeytinyağı ile yaşayan biri için mutluluk verici oldu!

Zeytinyağ tamam da, bir gün, sofr muhabbeti konusunda da Egelileşip, uzun uzun demlenen insanlardan olmak istiyorum. Farkındayım ki, bunun için yiyecek ve içki miktarım artırmak değil, lokmaların arasındaki muhabbet süresini açmak gerekiyor!

Yoksa benim hızımla altı saat boyunca yiyip içen bir insanın o masadan sağ kalkması düşük ihtimal!

Olimpiyat ruhum var, fiziğim yok!

Dört parmak genişliğinde bir tahta. Üzerinde durmak, bana sorarsanız mümkün değil. Ama 46

beden arkadaşlarım bile, neler yaparlardı tahtanın üzerinde. Figürler, reveranslar, ahenkle dans etmeler... Sınıfta iki kişiye, yandaki minderlere düşüp dururdu: Ben ve arkadaşım Karın.

Favori programlarımdan biri, olimpiyatlar.

Özellikle su sporlarına ilgim büyük. Bu yılki yaz tatilimi 2 ay deniz kıyısında geçirmeyi planlayıp, sonra bu süreyi 10 güne indirmiş olduğum için belki. Öyle döne döne havuza atlamıyorlar mı, içim eriyor.

Havuz da bir güzel ki... Şıkır şıkır, yan tarafta fiskiyeleler. Ben tramlenden atlasam, şöyle biraz sinüstü yüzer, debelenir, tadını çıkarırım, hatta deniz yatağıyla da falan...

Koşa koşa çıkıyorlar puanlarını görmek için. Ne oluyor ayol? Dünya malı dünyada kalır, sen anı yaşa!

Olimpiyat oyunlarında, özellikle koşularda, seyircinin genel tavrı, ilk üçe girenlere saygı duyup, sondan gelenlerle dalga geçmektir.

Yirmi koşucudan biri, mesela grubun 50 metre arkasında bitirir yarışı. Hani birinci selam verdikten, çiçeğini falan alıp bayrakla tura çıktıktan sonra, arkadan sonuncunun bitiş çizgisini geçtiği görülür ya.

Seyircinin tepkisi hep aynıdır bu durumda: "Heheheh, bu salak daha yeni geldi!"

Sanki, o "yeni gelen salak"ın yarısı kadar hızlı koşsa, hayatta başka bir şey isteyecekmiş gibi!

Benim sporla ilgili alçakgönüllülüğüm burada da ortaya çıkar oysa. Kendimi hep sonuncularla karşılaştırırım: "Ben bu sonuncunun dörtte biri gibi koşsam iyi"; "Ben bu trampleden atlayanın hiçbir hareketini yapmadan sadece atlasam, süper"; "Ben bu denge tahtasının üzerinde öylece durabil-sem, tamamdır" şeklindedir bakış açım.

Denge tahtası, hayatım kitap olsa, başlı başına bir bölüm, teşkil eder sevgili okuyucular.

Malum, ortaokul ve lisede, bütün öğrencilerin dekatloncu olacağı varsayılır! Voleybol, basketbol, ritmik jimnastik, denge tahtası, ipe tırmanma, bunların hepsi üzerimde denenmiştir!

Okuduğum lisenin bahçesiz bir kız okulu olduğuna dikkatinizi çekerim. Bahçesi olan okullarda neler yapıldığını tahayyül etmek bile istemiyorum!

Görünüş, boy bos itibariyle son derece yanıltıcı bir "Yarı olimpik" fiziğim olduğu için, bütün beden eğitimi hocaları, ilk günlerde bana ümitle yaklaşmışlardır: -Sen, kaç bakalım boyun?

-1.75 hocam, ama hiçbir işe yaramayacak, ben... -Basket takımına alıyorum seni! -Almayın hocam, pişman olursunuz!

-Gel gel, tembellik yok, ben yetiştiririm seni! -Siz bilirsiniz, ama ben tiyatro kulübünde rahattım yani. -Al bakalım şu topu, gösterdiğim gibi sektirip, git basket at.

-Peki hocam...

-Nasıldı hocam?

-,.. Tiyatro kulübünde ne oynuyorsunuz bu sene? Senin vaktin yoktur basketbola falan!

-Ben demiştim hocam!

Ve fakat hiçbiri ders almadı! Bana farklı türler denetlemeye devam ettiler.

Dengeyle ilgili problemim olduğunu, beni denge tahtasında bir yıldız yapmaya karar veren Recebiye Güzelocak sayesinde öğrendim.

Recebiye Hanım, (uydurma bir isim değildir, hakikattir) muhleşem fiziğiyle denge tahtasının üzerinde envai çeşit hareketler yapıp, sonra aynısını bizden beklerdi.

Dört parmak genişliğinde bir tahta. Üzerinde durmak, bana sorarsanız mümkün değil. Ama 46

beden arkadaşlarım bile, neler yaptılar tahtanın üzerinde. Figürler, reveranslar, ahenkle dans etmeler...

Sınıfta iki kişiye, yandaki mindernere düşüp dururdu; Ben ve arkadaşım Karin. Sonunda denge problemimiz olduğuna karar verdik ve Recebiye Hanım, bize acıyıp, dersten geçirdi.

Benim yazar, Karin'in sanat yönetmeni olmamız bir tesadüf müydü?!

Sanatla spor aynı bünyede birlikte yaşayamıyor muydu acaba?

Ve fakat, spor affeder, sanat affetmez sevgili seyirciler.

Biz bu meslekleri niye seçtik? Atlama, zıplama, koşma, yüzme, kondisyon gibi hususlarla alakamız olmasın diye değil mi?

Çok şükür genellikle evin sıcak ortamında bilgisayar başında çay kahve, sonra sette rol kesmeden ibaret bir hayatım var...di!

"Hırsız Var" filmine kadar!

Meğer, senaryoda, sonradan fark ettiğim, bir havuza atlama sahnem varmış!

"Gülse Gülse olalı, böyle eziyet çekmedi" konulu yazımda, maceralarımı anlatacağım!

Spor, sanat için raidir, halk için mi?!

Üç defa, kuruyup kuruyup havuza girdik. 15-20'şer dakikadan hesap et. Sanki her defasında su daha çok soğuyordu! Havuzun kenarındaki figürasyonun bakışlarından anlıyorum ki, görüntüm çok acıklı! Uzun lafın kisası. Gülse Gülse olalı, böyle eziyet görmedi!

Yazılanını dikkatle takip eden okuyucularını, "Hırsız Var" filminin senaryosunda son anda fark ettiğim bir havuz sahnesi olduğunu okumuşlardır.

Ancak şunu biimemektedirler: Bu havuz sahnesi, yine benim sonradan fark ettiğim bir detay içermektedir. Efendim, sahne gece saatlerinde geçmektedir!

Film çeviriyor olmanın güzei tarafı: Şöhret, keyif, hava, ci-va...

Film çeviriyor olmanın berbat tarafları: Şöyle başlayabilirim mesela, setin ya sabah altıda başlaması, ya sabah altıda bitmesi!

Bunun bir ortası yok mu? Yok!

Söyle devam edebilirim, sabaha karşı üçte, dışarıda keskin bir rüzgar eşliğinde son yılların en soğuk Ağustos ayı yaşanırken, bölgenin en soğuk tepesinde, buz gibi bir havuzun içinde, suyun içinde dalgalanan bir gece elbisesiyle kadraj yapılmasını beklemek!

Hepinizin bildiği gibi, bir spor âşığı sayılmam! Çoğunuzun bildiği gibi, havuza trampleden atlamak, ters takla atmak, dipten gitmek gibi hokkabazlıkları sevmem!

Ayrıca Temmuz ortası, öğle sıcağında, Antalya'da bile, de-nize-havuz, alıştıra alıştıra girerim ki, üşümeiyim!

Dün okuduğunuz gibi, "Hırsız Var" filminde, havuza atlamam gerektiğini son günlerde öğrendim.

Filmlerin bir başka özelliği: ilk görüşmelerin, ön hazırlıkların son derece profesyonel gitmesi. O

hazırlık aşamasında, genel tavırdan aldığınız intiba, hayal ettiğiniz set ortamı şu: O sahnede havuz ısıtılacak, ortam 35 derece olacak, sizi kurutmak ve giydirmek için 5 kişilik bir ekip bekleyecek, odanızın banyosunda köpük dolu küvet ve masöz hazır tutulacak. Hatta havuza girerken, daha önce bilmediğiniz "filmlerde havuza atlayanların üşümemesini sağlayan özel hap ve kremler"den verilecek size!

Öyle olmuyor!

Hatta, anladığım kadarıyla dünyada da öyle olmuyor. Neden bilmiyorum. "Filmde oynadıysan, kocaman perdede kendini seyredeceksen, bedelini ödeyeceksin!" gibi bir mantık olabilir!

Hayır, geçmişle çeşitli havuz başı parti ve düğünlerinde "altı okka" olayını yaşamadık değil.

Ancak genellikle 30 derecenin üzerinde, bunaltıcı geceler olurdu bunlar. Havuz sahnesinin çekileceği gece gibi 15 derece değil!

Aslında soğuk da önemli değil. Beni hayati tehlike yordu! Üzerimdeki gece elbisesi, Dilek Hanif sağolsun, harika bir şey. Ve fakat, uzun kuyruklu, baştan aşağı boncuk işlemeli, ve 20 kilo çekiyor! Bir de ıslat o elbiseyi, oldu mu 40 kilo! Kuyruk da suyun içinde dolansın bacaklara!

Sonra sıkıysa kollarınla çırpma çırpma kafanı suyun dışında tut. Ha tabii, bu arada bi de rol yap!

Ayaklanma taş bağlayıp suya atın aynı şey! Sanat için falan tamam da, bu da can!

Üç defa, kuruyup kuruyup havuza girdik. 15-20'şer dakikadan hesap et. Sanki her defasında su daha çok soğuyordu! Havuzun kenarındaki figürasyonun bakışlarından anlıyorum ki, görüntüm çok acıklı!

Bu esnada, çenelerimiz titrerken, ben elimde bıçak, havuzda yüze yüze, kafasının üzerinde bir tabloyu taşımaya çalışarak yüzen Haluk Bilginer'i kovalayarak tehditler savuruyorum! Ancak tehdit savururken bir miktar su yutuluyor tabii o arbede içinde, kaçınılmaz!

Uzun lafın kisası, Gülse Gülse olalı, böyle eziyet görmedi!

Koşucuların ayaklarında ağırlıkla antrenman yapması gibi, üzerimde 40 kiloyla, soğukta dakikalarca yüzdüm, aynı anda rol yaptım!

Ne var ki, her tecrübe, insan için bir ilham kaynağı.

Önümüzdeki yıllarda önce Marmara Denizi'ni, sonra Manş'ı geçmek istiyorum. Hatta bu esnada bir tirat da attıra-bilirim.

Sanat-spor köprüsünü böylece kurmuş oluyorum. Hiç benden bekler miydiniz?

Şöhret olmak acı ister!

Sakin, soğukkanlı Gülse, kollarımı bacaklarımı oynatarak çığlıklar atıyor. Kafasını ise sabit tutmak zorunda, çünkü kirpikleri, "It's okey, it's okey" diyen hunhar makyör Jerry'nin elindeki aletin içine sıkıştırılmış'.

Her ünlü kadın sanatçının yapması gerekeni ben de yaptırdım efemim! Hayır botox veya silikon değil! Nihat Odabaşı'na fotoğraf çektirdim!

Eski meslek olan moda dergisi editörlüğü sayesinde, bütün ünlü fotoğrafçılarla kendimize göre bir samimiyetimiz, bir muhabbetimiz var tabii.

Mesela Tamer Yılmaz'a üç beş defa fotoğraf çektirmişliğim var geçmişte. Sonuçlar da çok parlaktı tabiatıyla.

Ama "Ünlü kadınları acaip güzel gösteren adam" olarak ün kazanmış Nihat Odabaşı'yla bir

"fotoğraf çalışması" gerçekleştirmemiştik daha önce efemim!

Bazaar dergisi için yapılacak bir çekim için, öğlen on iki gibi stüdyonun yoluna düştüm.

Bazaar ekibi önceden müjdeli haberi vermiş: "Makyajını ve saçını Jerry yapacak!"

Bu size hiçbir şey ifade etmeyebilir! Ancak bu dünyaya yakın olan bizler için mühim bir haberdir. Jerry, Hollanda asıllı, New York'lu bir makyör olup, binbir naz ve niyazla arada sırada İstanbul'a gelir, büyük paralar alarak ve harikalar yaratarak ünlü firmaların reklam çekimlerinde çalışır ve gider. Arada yakalayacaksın da, portfolyosuna koymak veya keyif için bir dergi kapağı

falan çekecek.

işle bu sefer piyango bana vurdu! Daha doğrusu Jerry'yi tanıyana kadar, ben bunun bir piyango olduğunu sanıyordum!

Makyaj masasına oturduğum an, hayatımın artık eskisi gibi olmayacağını anladım!

Belki önce size biraz Jerry'den bahsetmek gerek. Saçları ve kaşları olmayan, dudakları ve yanakları silikon, ancak bir uzay filminde uzaylıyı oynarken görebileceğiniz bir insanoğlu.

Ayriyeten gay ve yine ayriyeten son derece "tavırlı", dev egolu bir arkadaş!

Selamdan hemen sonra, Jerry dudaklarıma silikon yaptırmamı öğütler ve Münih'teki doktorunu tavsiye ederken, bir baktım kaşlarıma bir şeyler yapıyor! "Hoop hemşerim" demeye kalmadan,

kaşlarımın rengi birkaç ton açılmıştı!

Derken, takma kirpikleri düzeltmek için eline aldığım zannettiğim makasla saçlarımı kesmeye başladı Jerry! Sorgu sual yok!

"Heeey," dedim, "ben dizide oynuyorum kardeşim, saçımın aynen öyle kalması lazım!"

"O zaman", dedi, "rengini değiştirmeyelim, çünkü ben koyu kestane yapacaktım!"

"Ha?" demişim farkında olmadan!

Jerry, oioriler bir insan! Makyaj odasına giren çıkana fırça, odada sohbet edene fırça, kahvesini getirene fırça!

Dolayısıyla fazla itiraz edemiyorsunuz. Makyaj sırasında en tahammül edemediğim şey, kirpiklerimin minik giyotine benzeyen kirpik kıvrırma aletine sokulmasıdır! Sanki kirpiklerin hepsi o tuhaf aletin içinde kalacak gibi gelir bana. Çocukluğumda annemin kirpik kıvrırma aparatıyla oynarken yüzümün çeşitli yerlerini sıkıştırmışlığım var, belki ondan! 168

Jerry, aleti eline aldığı anda, benim için geri dönüş olmadı-

ğını anladım. Ben itiraz ediyorum, o ısrar ediyor. Bir baktım operasyona başlamış bile.

O esnada Bazaar'm moda editörü Yaprak makyaj odasına girdi ve şu manzarayla karşılaştı; Yıllarca birlikte çalıştığı sakin, soğukkanlı Gülse, kollarını bacaklarını oynatarak çığlıklar atıyor.

Kafasını ise sabit tutmak zorunda, çünkü kirpikleri, "It's okey, it's okey" diyen hunhar makyör Jerry'nin elindeki aletin içine sıkıştırılmış!

Yaprak, Jerry'nin huyunu bildiği için, sanki iki dostun birbirine şakalar yaparak eğlendiğini görmüşçesine, sahtekâr bir kikirdelemeyle, girdiği gibi geri kaçtı!

Jerry, kirpiklerimi sıkıştırdığı, gözümün içine beni ağlata ağlata beyaz kalem çektiği, bigudiyle saç diplerimi yaktığı, dağınık görünüm olması için çeke çeke saçlarımı karıştırdığı, acılı üç buçuk saaal (evet üç buçuk!) boyunca hep şunu söyledi: "Güzellik acı ister!"

Gerisini pek hatırlamıyorum. Rimel sürülürken acıdan yarı baygındım zira!

Neden sonra eziyet hafifledi! Uyandım ki, Nihat Odaba-ş'ımın objektifinin karşısındayım.

Üzerimde bir yorgunluk, bir bitkinlik. Gözler sulu sulu, cenaze evinden gelir gibi!

Nihat tabii beni havaya sokmaya çalışıyor: "Neşelisin, mutlusun, Avrupa Yakası'm yaratan kadınsın, hadi yahu!" diye.

Amacımızdan daha farklı yüz ifadeleri çıktığını tahmin ediyordum.

Bugün Bazaar'm editörü Aslı Gül aradı ve aynen şöyle dedi: "Resimlerin geldi. O kadar masum, genç ve hüzünlü çıkmışsın ki, süper!"

Gençlik, olsa olsa Jerry'nin üstün yeteneklerinden olsa gerek.

Hüzün ve masumiyete gelince...

Yaşadığım acıların sonucudur diye düşünüyorum!

İlk galamdan anılarım!

işte ben vardım, sevgili Mehmet Ali, bir tanecik Haluk, canım Gamze falandık böyle. Gasteciler üstümüze üstümüze geliyor, ben zaten bu şöhret olayından falan bıkmışım, gidip Tibet'e yerleşicem yeminlen!

Sevgili okuyucularım, neydi o heyecan fırtınası, neydi o şöhret dakikaları, neydi o tarihe geçtiğimiz anlar!

Bir basın mensubu olarak biliyorum, medya insanı vezir de ezer rezil del Yazıya "medyanın ilgisinden kendini kaybetmiş çiçeği burnunda aktris" ifadesiyle girmemin sebebi budur!

Perşembeyi cumaya bağlayan gece, hep birlikte Hırsız Var filminin galasını idrak ettik. Bakın şimdi medyanın sarhoş etliği aktris rolüne devam ediyorum: "iste ben vardım, sevgili Mehmet Ali, bir tanecik Haluk, canım Gamze falandık böyle. Gasteciler üstümüze üstümüze geliyor, ben zaten bu şöhret olayından falan bıkmışım, gidip Tibet'e yerleşicem yemini en!"

Değil tabii. Şimdi gerçek izlenimlerimi yazıyorum.

Malumunuz, ikide bir kameralara demeç veren, medyaya çıkan bir insan değilim. Zaten vakit nerede? Fakat galada, elin mecbur.

Daha doğrusu öyleymiş. De, benim bu konularda tecrübem sıfır!

Bütün gün, ilk filmidir, ilk galadır diye ince ince hazırlandık. Kuaförüm "Sevgili Ertan"a da bu görgüsüzlüğümü yansıttığım için, kendileri normal bir fönle yetinmeyip kafama gerçek güllerden ufak bir İngiliz bahçesi konduruverdiler. Car-men Miranda'nınkilerden biraz daha gösterişsiz bir model. Her an saçımdan bir kelebek, bir an çıkabilir!

Ancak bildiğiniz gibi bende öyle çiçekli böcekli topuzlar yapacak nicelikte bir saç yok! Ensede bitiyor.

Eve gelip makyaja başlamamı müteakip, güller ufaktan kendilerini salıp yere atmaya başladılar.

Üç tanesini ayna karşısında, iki tanesini arabada kaybettik!

Kalan güller ve ikide bir eteğine basılan kuyruklu tuvaletimle, son derece rahatsız ve hareket kabiliyeti azalmış şekilde, galanın olacağı otele girdik ve kıyamet koptu!

"Medya ordusu" tamlamasının ne olduğunu bu vesileyle görmüş oldum, sevgili okuyucular.

Aniden karşımda, ben diyeyim otuz, siz deyin kırk kameraman dizildi. Sağımda solumda binleri, mikrofonlar, teyplerle aynı anda bir şeyler soruyor. Ben yılların yıpratamadığı bir sanatçı değilim ki, hepsine cevap yetiştireyim! Arkadaşlar aynı anda bağıra bağıra soru sordukça, o telaşla arada teypler yere mere düştükçe beni bir gülme tuttu ki!

Sol taraftan sesi gür çıkan bir hanım gazeteci var! Herkese fırça atıp kendi sorularını soruyor, ben de kuzu gibi cevap veriyorum. Ancak ne zaman sorunun sorulduğu tarafa dönsem, karşıdaki oluz kameraman "Gülse Hanım, buradaym-ız" diye bağırıyorlar! Yahu bir durun! Siz oradasınız da, soru-

171
yu soran kız sol tarafta. O da tutup bu sefer "Soruyu benden dinleyin, cevapları kameralara anlatın" demez mi! Demek ki böyle bir tekniği var bu işin diye düşünerek elimden geleni yaptım.

Yanlışlıkla kafamı sola çevirdiğim anda "Orası, oraya bakın" diye düzeltiyor! Tabii bu arada, soruların da "Kafanızda güller var, isminiz yüzünden mi?" [adında olduğunu da ekleyeyim! Hayır madem sordun, bari dinle, değil mi kardeşim? Böyle bir soruyu kurtaracak zekice bir cevap vermeye çalışan birine saygı duy! Yok! Bir yandan gürültüden kendi sesimi duyamıyorum, öte yandan kameralara bakıyorum, kameramanlar kayda girmişler, hepsinin gözü kapıda, etrafta, bir sonra çekecekleri görüntülerde!

Bu medya duvarım bir şekilde atlayıp içeri girdik. İçeride de uzun uzun röportaj isteyen kameraman-muhabir ikilileri cirit atıyor! Kimi filmi soruyor güzel güzel, kimi "Cep telefonunuzun fotoğraf makinesi var mı" gibilerinden kendi programının röportajını aradan çıkarmaya çalışıyor! Ben de zannediyorum ki, bütün ekip eğlene güle, dedikodu yapa yapa filmi seyredeceğiz! Ayol bir yudum su içemedim bütün gece! Arada misafirlerden, çocuğuna Avrupa Yakası'nda rol isteyenlerden, kitabımın korsanını imzalatmaya çalışanlara, geniş bir yelpaze de var!

En siniri de, tam bir arkadaşımı görüp "Vaaaay" diye sarılıyorsun, şaaak diye bir flaş, bir kamera ışığı patlıyor yüzünde! Nereden çıkıyorlar, hangi arada fırlıyorlar belli değil! "N'aber yav, özledim" diye başlayacağın konuşma aniden donup kalıyor! "Nasılsın inşallah?" kıvamında, "70

milyonun gözü önünde" cereyan etmeye başlıyor!

Bilhassa kafamdaki güllerden filmin sonuna doğru sadece üç adet kalması ve medyanın "yoğun ilgisi" beni biraz yıprattı.

Dediğim gibi, "yılların yıpraiamadığı" bir san'atçı olsam, neyse!

Vesikalık fotoğraf hakkınızda ne söylüyor!

İlk pasaportumdaki fotoğrafım: Saçlar sanırım uzun za matıdır kesilmemiş olduğu gibi, yüz çevresi ve alta üzerim gelişigüzel uçuşan bukleler düşüyor. Uçuşan bukleler deyin ce, meleksi bir görünüm getirmeyin aklınıza. Tüy tüy dalga lı saçlar, yerçekimine kâh direnip kâh boyun eğerek, fotoğrafta kendilerine gelişigüzel bir yer bulmuşlar! "Jojoba ta nelerinden" eser bulunmayan bir şampuanla

yıkandığı bes belli! Sen git bu fotoğrafi pasaportuna yapıştın!

Pasaport yemlemek için yollara düştüm.

Neymiş? Ne zamandır tatil yapmıyormuşum! Yılbaşların-dan nefret edi yormuşu m! Bari yurtdışında falan geçirirsem. kendimi daha iyi hissedermişim.

Neymiş efendim? Gülse, illa üç gün Paris'e gidecekmiş!

Başı göğe erecek değil mi?

Pasaportun süresi geçmiş, vize yok, bir şey yok. Zaten iş çok, vakit de yok. Ayrıca Paris'teki otellerde yer yok!

İnat ettim, gideceğim!

Dakika bir, gol bir, yeni kural: Pasaport resimleri artık beyaz fon üzerinde, Polaroid olmayan, cepheden çekilmiş vesikalık fotoğraflar olmalıymış. Hani arada sırada hepimizin yaptığı otuz iki dış gülümseyen, gözler kapalı, mayolu laül resmi- nin kafasını kesip vermek yok!

Avrupa Birliği kriterleriyle ilgili bir şey olabilir bu da.

Ne yazık ki benim o tarifte bir vesikalık fotoğrafım yok!

Dört beş yıl önce çektiirdiğim şaheser bir Polaroid var. Sol göz kısık, sağ göz açık, kaşlar kalkık!

Öyle bir yüz ifadesi var ki, ağladım ağlayacağım! Sabah erken mi gittim hatırlamıyorum ama yüzümde tuhaf bir şişlik var. Bir de nedense buruşuk bir beyaz gömlek giymişim. Belki buruşukluğu "moda mesajı veren", özel bir gömlekti ama, fotoğrafta öyle çıkmamış! Daha ziyade, Ellis Adası'nda, salgın hastalık yüzünden karantinaya alınacak, az önce gemiden inmiş, italyan göçmeni Amerikalı adayı lipi var!

Bir vesikalık fotoğraf daha buldum bir yerlerde. İlk pasaportumda kullanılmış olan. Yaş on dört!

Ama görüntü 28! Vesikalık fotoğrafların siyah beyaz olduğu, ancak dört gün sonra banyo edilip hazır olduğu günler!

Saçlar kumral ve dalgalı. Sanırım uzun zamandır kesilmemiş olduğu gibi, yüz çevresi ve alın üzerine gelişiğüzel uçuşan bukleler düşüyor. Uçuşan bukleler deyince, meleksi bir görünüm getirmeyin aklınıza. Her ince telli saçlı insan gibi, tüy tüy dalgalı saçlar, yerçekimine kâh direnip kâh boyun eğerek, fotoğrafta kendilerine gelişiğüzel bir yer bulmuşlar! "jojoba tanelerinden" eser bulunmayan bir şampuanla yıkandığı besbelli!

O yaşlarda yanaklı, gıdıkh bir şeydim ben. Fotoğrafçı, kendi zevkine göre bu yanaklar, gıdıkları

keseyim, inceltayım, rötuşlayayım, "acıık da oraya, biraz da buraya" deyince, ortaya bir hilkat garibesi çıkmış. Yüzde kemik yok! Bir de kafayı eğdirip yamuk poz verdirmişler bana, sanki diğer her şey

tamam gibi.

Hayır madem fotoğraf kötü çıktı, git yenisini çektir, değil mi? Yok. Yıllarca kullanacağım pasaporta, gidip bu resmi vermişim. Beni uzaktan biraz andırıyor sadece.

Onun için 1999 yılma kadar dolaştığım bu pasaport yüzünden, medeni ülkelerin smır kapılarında, hep memurların şüpheli bakışlarıyla karşılaştım: Fotoğrafa bir bakış, sonra bana bir bakış!

Kaşların çatılması, tekrar fotoğrafa bakış!

ismimin bilgisayardan aranması.

Bu esnada kuyruktaki insanların da bana bakmaya başlaması.

Benim nedense suçlu psikolojisiyle sahte gülücükler saçmam! Ancak fotoğraf hikâyesinin o esnada anlatılamayacak kadar uzun olması!

Memurun, kişiliğine göre şüpheli bir "Bu gerçeklen siz misiniz?" veya alaycı bir "Çok değişmişsiniz, pozitif yönde!" çekmesi. Benim mecburen sırtarak pasaportu kapmam ve Türkiye'ye dönüşte fotoğrafı değiştirmeye kendi kendime söz vermem!

Bu defa makus talirimi yenmeye karar verdim. Makyaj yapıp, gidip en profesyonel pozlarımla vesikalık fotoğraf çektim.

Yıllar geçiyor, sen ne dersin de, sevgili okuyucu!

Âlem dijital olmuş! Yedi sekiz tane çekiyorlar, bilgisayardan en beğendiğini seçiyorsun. Hatta arzuya göre photos-hop'la sivilcelerden kırışıklıklardan falan arındırdıktan sonra birkaç saat içinde basıp veriyorlar.

Sonuç pekâlâ oldu. Fotoğrafla yüzüm arasında şaşırtıcı bir benzerlik var. Gayet hoş!

Bu defa Avrupa Birliği'ne yepyeni bir yüz, bambaşka bir resimle gireceğim sevgili okuyucum.

Bize de artık bu yakışır.

Suçlular aramızda, mesela ben!

Çantam çalındıktan bir iki ay sonra eve bir telefon geliyor: "Kızınız burada, Kuşadası'ında herkesi dolandırdı! Şimdi de bizden araba kiraladı, parasını vermiyor, ehliyeti bizde!"

Annem: "Ama benim kızım burada, İstanbul'da" diyor. Ve gerçekler ortaya çıkıyor!

Her hafta iki yazı konusu bulmak kolay değil, malumunuz.

Fakat ilginçtir, birçok tuhaf şey benim başıma geldiği için şu hayatta, bazen de yazı konulan gelip yazarınızı buluyor!

Yılbaşında üç güncük bir Paris tatili yapacağımı ve bunun bu yıl yaşayacağım tek tatil olacağım daha önce anlatmıştım. O yazıyı okuyanlar, pasaport süresi uzatma işlemlerimin sürdüğünü de hatırlayacaklardır.

Geçtiğimiz günlerde emniyetten ilginç bir haber geldi bana: "Gülse Hanım, ama siz 1993'ten beri aranan bir suçluy-muşsunuz!"

-Hö? Ne suçlusu yahu? Ödenmemiş trafik cezası falan mı varmış?

-Hayır, hırsızlık ve evrakta sahtecilik! Gıyabi tutuklama çıkmış, ama bulunamadığınız için zaman aşımı ve aftan yararlanmışsınız. Ama bu kararların kâğıdı bize gelmediği için kayıtlara geçmemiş. Şu anda hâlâ aranıyor görünüyorsunuz! Kâğıdın bize gelmesini sağlayın, savcılıktan imzalı olarak getirin, kayıtlara geçelim.

-Bu bir şaka, değil mi?

Değilmiş! Şimdi size son samanların en ilginç polisiye "Yaşar Ne Yaşar Ne Yaşamaz"

hikâyesini anlatıyorum!

Yıl 1992 veya 1993. Aylardan mayıs veya haziran olabilir. Bendeniz Boğaziçi öğrencisi ve Aktüel'in bölüm editörlerinden, ümit vaat eden gazeteci Gülse! Ortaköy'de zamanın havalı

mekânlarından Memos'a bir kutlama için arkadaşlarımla eğlenmeye gidiyoruz. Pistte dans edip masamıza döndüğümüzde, çantamın çalındığını fark ediyoruz!

Kredi kartları, nüfus cüzdanı, ehliyet, ne var ne yok gitmiş!

Başımdan aşağı kaynar sular dökülüyor. Şimdiki gibi kredi kartı iptal merkezleri 24 saat çalışmıyor tabii. Memos'taki hırsızlığı yapan arkadaşlar benim hesabımdan bir ocakbaşında yemek yemiş, birkaç parça da kıyafet almışlar kart iptal ettirilene kadar.

Ertesi sabah sığağı sığağına Ortaköy Karakolu'na gidiyorum. Zabıtlar mabıtlar. Gazeteye ilanlar, kimliklerin yeniden çıkartılması, şudur budur.

Bir iki ay sonra eve bir telefon geliyor: "Kızımız burada, Kuşadası'nda herkesi dolandırdı! Şimdi de bizden araba kiraladı, parasını vermiyor, ehliyeti bizde!"

Annem: "Ama benim kızım burada, İstanbul'da" diyor. Ve gerçekler ortaya çıkıyor: Vesikalık resimdeki hâlimi andıran dolandırıcı, Kuşadası'nda yapılmadık hırsızlık, üçkâğıtçılık bırakmamış! Hem de benim kimliklerimle ve benim ismimle!

Babamın uyanıklığı sayesinde kız yakalanıyor. Ancak son anda bir bahaneyle karakoldan kaçmayı başarıyor!

11 yıl sonrasına gidiyoruz!

Dünün gazetecisi, senarist ve oyuncu Gülse Birsel, pasaportunu yenilerken, 11 yıldır aranan ama bulunamayan bir suçlu olduğunu öğrenir! Kendisi olayın gerçekleştiği 93 yılından, 99 yılına kadar, Etiler'de aynı evde oturmuştur! Evin adresi pasaportunun arkasında dahi yazmaktadır!

Ancak dolandırıcılığı yapan kız, ya hırsızlığı yaptığı yere, ya da emniyet güçlerine Ankara'da palavra bir adres verdiği için, "Gülse" bir türlü bulunamamıştır. Dava zaman aşımına uğramıştır.

"Gülse" affedilmiş tir.

Gerçek Gülse'nin hayatında yaptığı hırsızlık ve/veya evrakla sahteciliğe en yakın şey, bir arkadaşının, babasına gösteremediği üniversite transkriptindeki not ortalamasında, tükenmez silgisi yardımıyla yaptığı tahrifattir!

Ve gerçek Gülse, kaderin tuhaf bir cilvesi sayesinde, işlemediği bir suçta, fikir olarak son derece gıcık olduğu "aflardan yararlanmıştı!"

Uzun uğraşlardan ve "Sizi gözaltına almak zorundayız" cümlelerinden sonra, neyse ki akliselim sahibi emniyet görevlileri sayesinde, olayın aslı ortaya çıktı. Hatta yıllar önce, sahte Gülse tarafından dolandırılan isimle de bağlantı kurduk.

Tabii insanoğlu tuhaf. "Sizi gözaltına alacağız" diyenlere "Ne gözaltı yahu, ben Paris'e gideceğim" diyen, "Suçun bir para cezası varsa verin, bitirin" diyenlere, "İşlemediğim suç için beş kuruş vermem" diye kafa tutan bir deli kadına, yani bana da her şey müstahak!

Dedim ya, mizah yazısı konusu bulmam ben, kendisi ayağıma gelir!

'Asrın icadı" Galata'da!

"Şehir içi trafiğinde, taşıma alanında bir devrim olacak" derken, "Ginger" isimli alet, tatil köyleri, büyük mağazalar ve siteler için bir tür bisiklet oldu sadece'. Fos çıktı yani. An-caak, bambaşka bir özelliği, daha doğrusu performansı ile "asrın icadı" payesini sonuna kadar hak etti!

"Bir konu hakkında beklentiler ne kadar yüksekse, hayal kırıklığı ihtimali o kadar artar."

Gülse Birsel (1971-...)

İnsanın yaşarken, üstelik kendi köşesinde, kendi özlü sözünü kullanması da bir başka oluyor sevgili okuyucular!

Baktım yazıya çok güzel başladım, en iyisi, dedim, şöyle urnak içine alıp altına imzamı

kondurayım da çalan çırpan olmasın!

Bu kadar laubali ve keyifli olmamın sebebi en sonunda bir su kıyısına gidiyor olmam.

Başka bir sebebi ise, geçtiğimiz gün "asrın icadı" ile haşır neşir olmam.

Üçüncü kitabımın kapağında da, başka bir versiyonunu Elele dergisinde de göreceğiniz gibi, uzun zaman "asrın icadı" tabir edilip, sonra "Eee bu muymuş?" şeklinde hayal kırıklığı yaşatan

"Ginger" isimli aleti en sonunda denedim!

Bazılarınızın, Elele İçin fotoğrafı çeken Bennu Gerede'nin sorduğu gibi "Ginger kim?" dediğinizi duyuyorum sanki!

Ben de ona verdiğim cevabı vereyim: "Ginger bir arkadaşım. Tekerlekli ve pille çalışıyor!"

Çıkarttınız değil mi? Hani Zencefil, Zencefil diye aylarca "asrın icadı" beklediydik! Kimisi "Bu olsa olsa ışınlanma makinesi" diyordu, bazısı "Kansere çare" olduğunu iddia ediyordu.

Sonuçta çıka çıka, İki tekerlekli, üzerinde ayakta durularak maksimum 20 kilometre hızla gidilen bir taşıt çıktı. Buradan yazının ilk cümlesine bağlanıyoruz: Beklentileri çok büyütmeceksin !

Ama o gün bugündür bir binip denemek istiyordum doğrusu. Kısmet geçtiğimiz haflayaymış.

Asıl adıyla "Segway", halk arasındaki ismiyle "ZencenT'in iki büyük tekerleği, ve o tekerleklerin tuttuğu, ayakta durulacak bir yeri, oradan el hizasına kadar çıkan bir borusu ve borudan çıkan tutacaklar var! Bu kadar!

Ne var ki hakikaten ilginç bir icat. Örneğin ayaklarınızın altında sensörler var. Ayak parmaklarınızı ağırlık verince öne, topuğunuza yüklenince arkaya gidiyorsunuz. Öndeki boruyu ileri ve geri iterek de aynı etkiyi sağlıyorsunuz, sol elinizin altında da yön değiştirmenize yardım eden bir mekanizma var.

Topuklu ayakkabıyla kullanmak zor, neredeyse imkânsız! Hanımlar için pek pratik değil yani!

Fotoğraf çekimi için, tabiatıyla durarak poz vermek gerekiyor ki, o da imkânsıza yakın! Azıcık topuğunuza ağırlık verseniz alet arkaya kaymaya başlıyor! Hooop, birileri gelip beni durduruyor!

Şekil yapayım, öne doğru eğilip sırtıyım diyorum, aniden son hızla fotoğrafçının kucağına kucağına gitmeye başlıyorum!

Bir süre sonra ince ayarlan öğrenmeye başladım. Öğren- mesi kolay, kullanıcı dostu bir alet sonuçta. Son derece hassas bir ayakbileği dengesiyle, Ginger'ı birkaç santim ileri geri hareket hariç, sabit tutabildim!

Ancak bu fotoğraf çekiminin Galata Kulesi'nin dibindeki meydanda yapıldığını, o meydandan da yüzlerce çocuk ve Avrupa Yakasısever geçtiğini söylemeliyim! Bazıları gelip koluma dokunuyor, ne bileyim sarılıp fotoğraf çekirmek istiyor, ama en küçük ağırlık farkında hassas denge altüst, ben son hız karşıdaki kahvehanenin masalarının arasındayım!

Ne var ki bazı icatların değeri sonradan anlaşılır.

Mesela 1946'da Percy Le Baron Spencer radar dalgalarıyla uğraşırken, radyasyonun, cebindeki şekeri erittiğini fark etti, ve ne oldu? Daan! Al sana mikrodalga fırın!

Belki yaşamımız için daha önemli bir icattan örnek vermeliydim ama olsun, mikrodalga fırın benim için önemli! Özellikle balık yaparken!

"Şehir içi trafiğinde, taşıma alanında bir devrim olacak" derken, Ginger, laül köyleri, büyük mağazalar ve siteler için bir tür bisiklet oldu sadece!

Ancaaak...

Hatırlar mısınız bilmem. Bir süre önce birtanecik, canımdan çok sevdiğim George W. Bush, her şeyi başarmış da bir o kalmış gibi, tutup "asrın icadı Ginger"ı denedi!

Ginger ne yaptı?

Bush'u düşürdü! Güüm diye!

Ve Amerika Birleşik Devletleri'nin en tatlı, en zeki, en çok sevdiğim, şahane başkanı, güzel insan, barış güvercini Bush, iki seksen, daha doğrusu bir seksen yere serildi! Bütün dünyanın gözü önünde!

Bush, erişkin bir insanın, kendi tecrübelerime dayanarak, düşmesinin neredeyse imkânsız olduğu bu aletten, düştü!

Kitabımın kapağı için Ginger'm üzerinde fotoğraf çektirmemin iki sebebi var: Birincisi, mizahi yönü. Bu aleti ve aletin üzerinde seyahat etme fikrini resim olarak eğlenceli buluyorum.

İkincisi daha önemli. Ginger, beklenen konuda büyük bir patlama gerçekleştirememiş olduğu halde, politika alanında son yılların en hayırlı, en içimin yağlarını eriten eylemine imza atmıştır!

George W. Bush'u üzerinden atmak, düşürmek, yere sermek!

Ve sadece bunun için bile "asrın icadı" payesini sonuna kadar hak etmektedir!

Evet, kitabımın kapağında bendeniz ve iki tekerlekli, pille çalışan "Ginger" olacak.

Arkadaşım Ginger!

Yolculuk nereye hemşerim?

Bir tarafta, sürekli yeraltı tünelleri, hızlı trenler yapılıyor. Havaalanları inşa ediliyor. Aya seyahat zaten turistik bir tur olmak üzere! Hatta her gün, kendi içimize seyahat edebilelim diye yoga, meditasyon, astral seyahat kursları açılıp duruyor! Ama neye yarar? Bugün, dünyanın her yerinde, insanlar seyahat edecekken birkaç kere düşünüyorlar. Bu evden işe, on dakikalık bir metro yolculuğu olsa bile!

Bir tatil planı yapmaya çalışıyoruz.

"Yurtdışına çıkalım" dedik. "Değişiklik olur" dedik. Ben de "Ayrıca bendeniz on aydır değil yurtdışına çıkmak, Sarıyer'e bile gitmedim" dedim!

Artık etrafa çok mu ballandıra ballandıra anlattık, nazar mı değdi, ne oldu, bilmiyorum.

Süper program yapmıştım halbuki. Uzun yıllardır gitmediğim Londra'ya gidecek, her akşam bir oyun seyredecektim.

İngiliz bizim gibi değil. Tiyatrolar yazın tatil yapmıyor. Friends'in oyuncularından David Schwimmer'in oynadığı oyun var mesela. David Schwimmer, Ross olan, Monica'nın ağabeyi!

Hani biz de sitcom'uyuz ya, Ross'a yakın hissediyorum kendimi, pardon, yani David'e! Sonra Producers isimli oyun var, New York'ıa büyük sükse yapan, iyi bir seçenek. Tüm zamanların en cazip oyuncu ve erkeklerinden biri, Ewan Mc. Gregor "Guys and Dolls" müzikalinde sahneye çıkıyor. Görmemek olmaz. Bir de tabii Jude Law'un nişanlısı Sienna Miller isimli güzeller güzeli genç oyuncunun performansı da merak uyandırıyor. Shakespeare'in komedisi "As You Like It"te Celia rolündeymiş ve gayet iyi yorumlar almış.

Gördüğünüz gibi İngiliz tiyatrosuna son derece magazinel bir bakış açım var! Jude Law'a bayılan kadın kitesinden biri olarak, gelin adayını görmeye gidiyorum bir nevi! Ne olacak canım?

Gitmişken ünlüleri sahnede seyretmenin ne zararı var?

Her neyse, hepsine bilet bulundu mu sana? Her gece bir oyun!

"Eee yolculuk nereye?" diyen herkese ballandıra ballandıra anlatıyorum: "Şu oyunları göreceğiz, burada kalacağız, üs-lelik hava da serinmiş, oohh" diye.

Derken bombalar patladı!

Aniden, hiç beklemezken.

Terörün böyle bir özelliği var. Göstere göstere gelmiyor. Veya insanlar hiçbir zaman aniden ölmeyi, yaralanmayı beklemiyorlar.

Ortalık karıştı. Böyle zamanlarda, hemen anne-baba ve akrabalar arar, "Ne lüzumu var, gitmeyin" mesajı vermek için. Babam diyor ki: "Bizimle yazlığa gelin, ben sizi daha çok eğlendiririm" !

David Schwimmer'la, Ewan McGregor'la yarışıyor! E her konuda iddialı bir adamdır!

Bir iki hafta tereddüt ettik. Havayı kokladık.

Teröriste pabuç bırakmama fikrine kendimi daha yakın hissettim. Buslı'a değil, dikkatinizi çekerim, sadece fikre!

Turizm acentesini aradım:

-Merhaba. Ya biz gitmeye karar verdik. Bütün rezervasyonları yenileyelim. Terör Türkü

durdurmaz, hehe!

-Güzel düşünmüşsünüz.

Tam bunu söylerken gözüm odadaki sesi kısılmış televizyonun ekranına kaydı. "Londra alarmda, yine patlamalar" diye altyazı geçiyordu! Ortalık yine karışmıştı.

David Schwimmer'ı televizyonda, Friends'in eski bölümlerinde seyretmeye karar verdim.

"Ee yolculuk nereye"ydi peki?

"İtalya" diye zıpladım, tatil tarihine bir hafta kala! "Floran-sa'da sanat tarihi tatili yaparız, hem gezme hem öğrenme"!

Hemen hazırlıklar yapıldı. Otel, gezilecek, görülecek yerler, belki oradan komşu kasabalara gidiş.

Bu esnada E! Kaide dünyayı tehdit etmeye devam ediyordu. Mısır, Amerika'ya destek verdiği için sevmedikleri ülkelerdendi mesela. Büyük şehirler tehlikeliydi artık galiba.

Belki seyahat planlarımızı, eskisi gibi "Orası sıcak, burası ucuz, öteki tarafta alışveriş iyi" gibi kriterleri düşünerek değil, "Orada kırmızı alarm var, buradaki sadece turuncu, buraya gidelim"

diye yapacaktık.

Ve Sharm El Sheikh patladı, yine aniden. Belki de artık tatil yerleri de güvenli değildi!

Aynı gün El Kaide'nin İtalya'yı tehdit ettiği haberi yayıldı.

Zorlamadık. Vazgeçtik Floransa'dan. Daha basit, daha yakın, daha güvenli bir seçenek arıyoruz.

Dünya galiba bir yolculuğun içine sürükleniyor ve bizim planladıklarımız kadar sevimli' bir seyahat olmayacak bu.

Bir tarafta, sürekli yeraltı tünelleri, hızlı trenler yapılıyor. Gitmek istediğimiz yere daha çabuk varalım diye.

Havaalanları inşa ediliyor. Yollar genişletiliyor.

Bir gün, olur da dünyanın başına berbat şeyler gelir diye, kalkıp başka bir gezegende yaşamaya devam ederiz diye, uzay yolculuğu planlanıyor! Komşu gezegenlere gidilip geliniyor.

Ay'a seyahat zaten turistik bir tur olmak üzere! Hatta her gün, kendi içimize seyahat edebilelim diye yoga, meditasyon, astral seyahat kursları açılıp duruyor!

Ama neye yarar? Bugün, dünyanın her yerinde, insanlar seyahat edecekken birkaç kere düşünüyorlar. Bu evden işe, on dakikalık bir metro yolculuğu olsa bile!

İstedğin yere, istediğin zaman gitmek, hayatın en büyük özgürlüğü değil midir?

Yüzyıllardır insanın suçlular için bulduğu en geçerli ve etkili cezanın, onları bir yere kapatıp hareket özgürlüklerini kısıtlamak olduğunu hatırlarsak?

Ne yazık ki işte bu temel özgürlük gittikçe azalıyor.

Bizim "Yolculuk nereye?" sorusuna şu anda verilecek bir cevabımız yok. "Ne bileyim ya, bakıyoruz işte, belki de gitmeyiz bir yere" olabilir örneğin. Çünkü hevesimiz kaçık, evde of-layıp pufluyoruz.:

Ama galiba aynı soruya, dünyanın vereceği cevap daha vahim!

Nefret büyüyor, saldırganlık artıyor.

Çok mu karamsar oldu? Merak etmeyin, bu yazı, bu kitabın en ciddi yazısı! Bir daha da kolay kolay yazmam!

Bir mizahçının elinden çok fazla bir şey gelmiyor ne yazık ki böyle durumlarda.

Ama belki dünyadaki herkesin, kim olursa olsun, neyi savunursa savunsun, kendi liderine, karar vericilere sorması gereken bir soru çıkıyor ortaya:

"Şşş, hooop, yolculuk nereye hemşerim?"

Çünkü her ne kadar "Hayat bir varış yeri değil, bir yolculuktur" deseler de, görünen o ki, bindik bir alamete, gidiyoruz kıyamete!

Tüm kalbimle "hayırlı yolculuklar" diliyorum!

Yazar Hakkında

Gülse Birsell, Şener soyadıyla İstanbul'da doğdu. Beyoğlu Anadolu lisesi ve Boğaziçi Üniversitesi Ekonomi Bölümü'nü bitirdi. Üniversitedeyken gazeteciliğe merak sardı ve Aktüel dergisinde çalışmaya başladı. Aynı dergide editörlük yaptı, birçok başka gazete ve dergiye yazılar yazdı.

1994'te New York'a gitti ve Columbia Üniversitesi'nde sinema üzerine yüksek lisans yaptı.

1996'da İstanbul'a döndü, Esquire ve Harper's Bazaar dergilerinin yayın yönetmenliğini yürüttü.

Aralık 2001'den beri Sabah gazetesine köşe yazıları yazmaktadır.

Mart 2002-Mart 2004 arası g.a.g. programının metin yazarlığı ve anlatıcılığını yapmış, ilk kitabı

"Gayet Ciddiyim" 2003 yılının Mart ayında, ikincisi "Hâla Ciddiyim" Mayıs 2004'te çıkmıştır.

Gülse Birsell, Şubat 2004'ten beri de atv'de yayınlanmakta olan Avrupa Yakası adlı dizinin senaristi ve oyuncularından biridir.

Hayatı boyunca istediği iki işi, yani yazarlık ve oyunculuğu, keyifle yapmaktadır, bir de üzerine para almaktadır!

Yolculuk Nereye HemŐehrini?

Kitabımın kapağı işin Ginger adlı aletin üzerinde fotoğraf őkertirmemin iki sebebi var:

Birincisi, mizahi yünü. Bu aracı ve bu aracın üzerinde seyahat etme fikrini resim olarak eğlenceli buluyorum.

İkincisi daha önemli. Segway, veya halk arasındaki adıyla "Ginger", beklenen konuda, yani taşımacılık sektöründe büyük bir patlama gerőkleŐtirmemiŐ olduğu halde, politika alanında son yılların en hayırlı, en iÇimin yağlarını eriten eylemine imza atmıştır: George W. Bush tabir ettiğimiz, zeki, ők sevdiğim, güzel insan, Şimdiye kadar kimsenin

"Hooop, yolculuk nereye hemşerim?" Şeklinde hesap sormaya cüret demediği barış güvercini (I) A.B.D başkanını, milyonların gözü önünde, üzerinden atmak, düşürmek, yere sermek! Ve Ginger, sadece bunun işin bile "asrın icadı"

payesini

sonuna kadar hak etmektedir. Elinizdeki kitabın politik yazılardan, siyasi mizahtan oluŐtuđunu sanmayın.

Konu yine Şehir hayatının cilveleri, hepimizin yaşadığı Şeyler. Ama üzerime düŐeni yapıp, bir yerde üçüncü kitabımı, kendi tarzımla, iki tekerlekli, pille őkalıŐan, maksimum 20 kilometre hıza őkıkabilen nahif arkadaşım Ginger'a ithaf etmek İstedim! Bu da Bush'a kapak olsun!